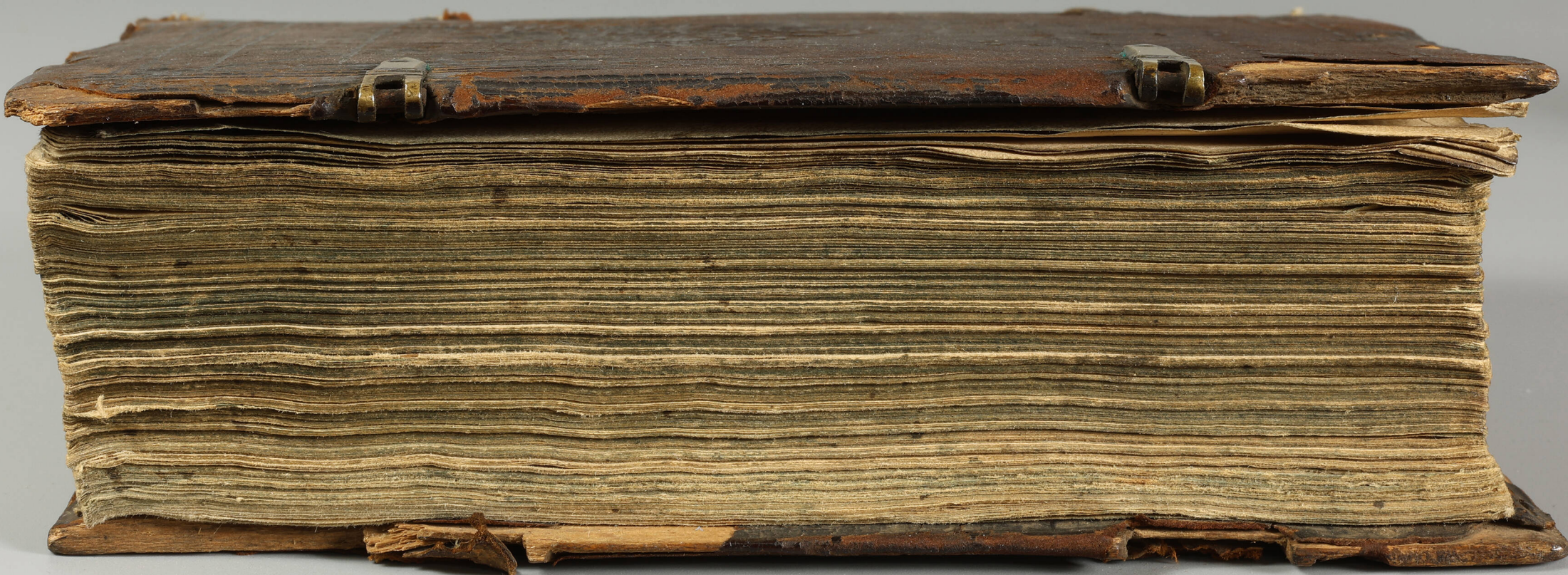

Handwritten text on the spine label, likely a library or collection mark, possibly reading "Bibliothèque" and "Museum".

~~WACR DBNP~~ 2

ORMBH

COMMENTARIOLVM IN

primam Demosthenis Olynthiacam

~~TAB. STAMM.~~

FI

P. 93

EIVSDEM SCHOLIA IN EAN

dem, & Epitome ex Diodoro Siculo de sta-

tu illorum temporum in

Græcia.

I 20 a

His addita est conuersio

ODAE SYMBON.

~~AB OBSCURITATE EXCVDEBAT~~

Christi R. P. Petrus Obshlencensis

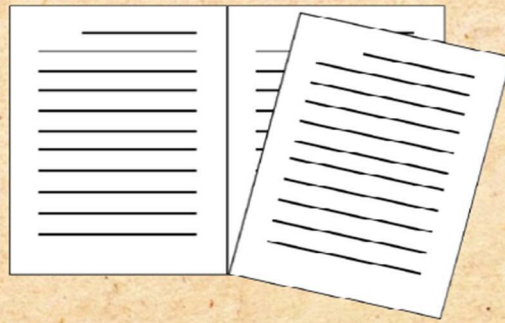
M. D. LIII.

I 20 a

2

Inscrip. cat. coll.

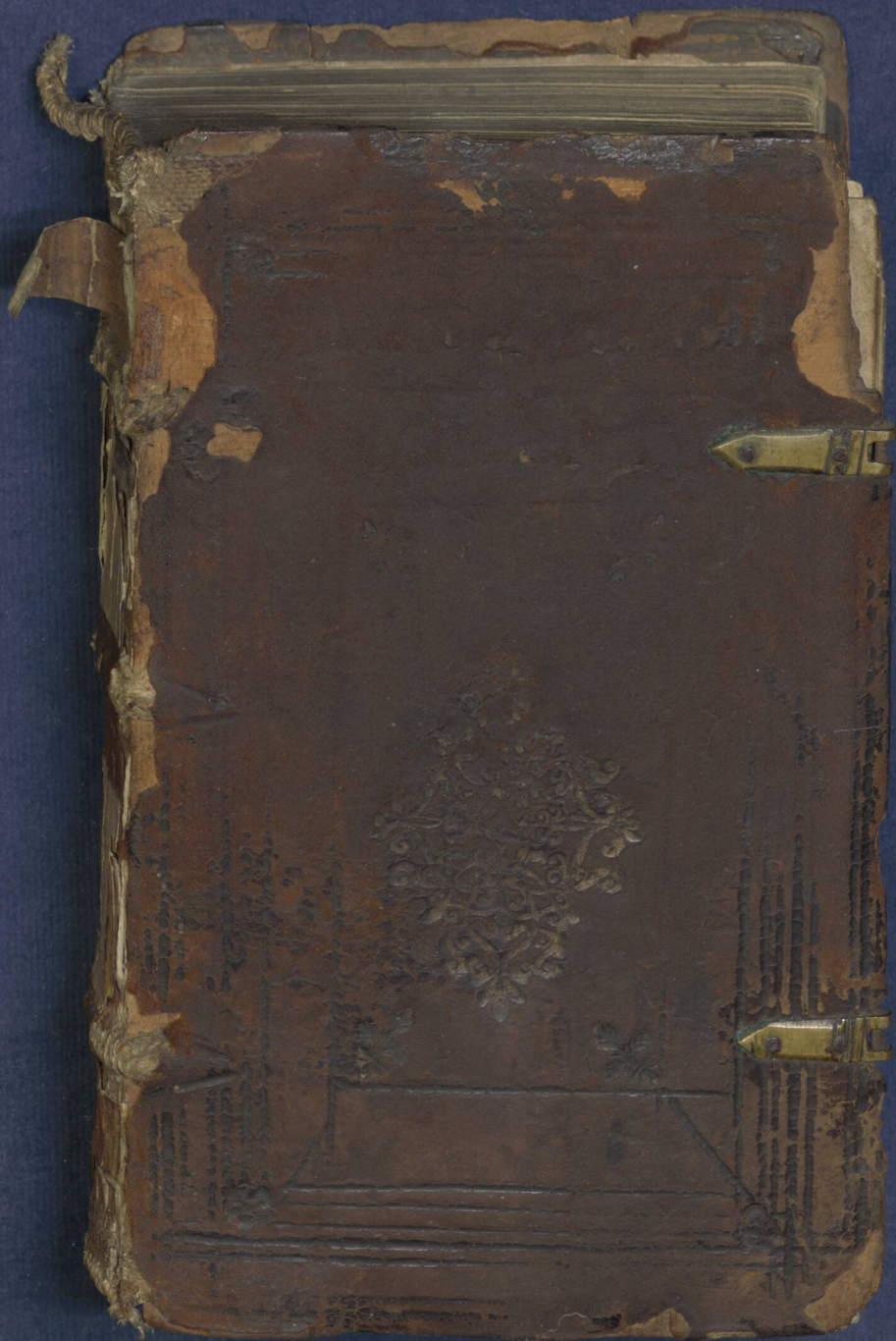
*Wart Josnan
Societ. Jos. Jos.*

W woluminie kolejno współoprawne sygnatury:

SD 8359 I

SD 8360 I

914926

Dar Kuratorj. Okr. Szk. Pozn.
Z księgozb. Gimn. im. M. Magd.
w Poznaniu. 1930.

XX

I. S. A

VDAC D 528

~~WVACR DBNP~~

ORMBH

COMMENTARIOLVM IN
primam Demosthenis Olynthiacam

~~TAB. MANVM.~~

F. I.

2. 93

EIVSDEM SCHOLIA IN EAN
dem, & Epitome ex Diodoro Siculo de sta-
tu illorum temporum in
Græcia.

I 20 a

His addita est conuersio

ODAE. SIMON.

~~AB OBSCURITATE EXCVDEBAT~~

Christus Reptetus Obshlencensis

M. D. LIIII.

I 20 a

2.

*Inscrip. cat. colle.
Göttingen
Societ. 14. 10. 14*

5) 8359 - 914926

19 24. 884

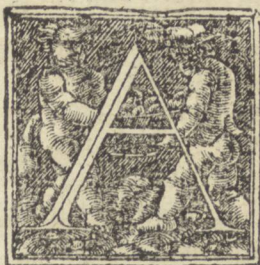
NOBILIBVS ATQVE

STVDIOSIS ADOLESCENTIBVS
THEODORICO & PETRO GANSIIS

à Denſtet Turingorum, fratribus germanis,

~~WARTINVS GANSIUS~~

M. F. S. D.

Micitia natura
ſocia eſt & co-
mes gratifican-
di uoluntas. In
deo amicitia po-
teſt multum: &
ut multum po-
teſt: ita ſapenu-
mero ad id faciendū impellit: quod
alioqui nō facilē ſuſciperemus. Hęc
etiā mihi eius, quod antea in anis-
mo non habueram, cauſa fuit. Ro-
gauit me Blaſius Fabricius: ut ſibi
orationem aliquam Demoſthenis
cum interpretatione Ioannis Stur-
mij darem: idēq; ut liceret, ab eo faci-
lē impetrauit. Paſſus ſum mihi per-
a a ſuas

suaderi: ne aut hominis amici, & familiaritate coniunctissimi, uoluntati in re non inhonesta deessem: aut praeceptoris mei, quem summa obseruantia colere debeo, humanitatem aspernari uiderer. Non enim in una tantum, sed in caeteris etiam, quas explicasset, orationibus, idem mihi facere permisit. Principio uero do eam: quae primo loco apud Demosthenem posita est: eamque do ita, ut neque aliquid Sturmiarum dedita opera praetermiserim: neque facile de meo addiderim: nisi necessarium esset: quod, illo docente, scribendo quaedam assequi non potuisssem. Ita tamen ea in re libertati meae moderatus sum: ut nihil adijcerem: nisi mihi ab ipso dictum esse uideretur. Et quidem nihil aliud spectauimus: nisi ut graecae linguae, & Demosthenae lectiois studiosis prodesse. Itaque adieci separatim: quae uel ipsi mihi uenissent

sent in mentem: uel ab alijs etiam animaduersa, facere ad istam orationem putassem. Quin ad totius oratoris illius cognitionem uiam patefacere uolui. Quocirca uitam eius breuiter collegi: ex qua ipsius studia, consilia, acta publica et priuata, aliquo modo cognoscerentur. Eadem de causa *ὑπομνήματα* quondam ex Diodoro Siculo confeci: qui historicus propter temporum designationem: in quæ præcipuas res Græcorum distribuit: ad Demosthenem non solum utilis est, sed admodum necessarius. Nec ex eo tamen plura sumpsi: quàm quoad Demosthenes uixit. De Atheniensis urbis statu, de Macedonum amplificatione, de cæteris rebus Græciæ illis temporibus, multa sunt apud Plutarchum, Pausaniam, Arrhianum, Gemistum, Iustinum, Aemylum Probum: nec ex ipso Demosthene peti potest nihil.

Verùm eâ omnia, si obseruentur,
cum Diodoro facile coniungi poterunt. Necesse est errare nos sæpe: & in magna caligine uersari: nisi ad Præstantissimorum autorum perspicuitatem lumen historiarũ adferamus: quod non solum utilitates magnas habet: sed etiam multò est iucundissimum. Quare & nunc studiosis adiumentum ad optimi huius oratoris intelligentiam adferre conatus sum: & mihi in posterum, quod ad hanc partem attinet, laborem minuere. Nunc ut quæram, quem in huius libelli editione appellem: non habeo necesse longè abire. Redibo in eam ipsam domum: unde mihi autor huius rei suscipiendæ extitit. Aduos uenio, THEODORICE & PETRE GANSII: quibus cū mihi notitia & usus iam inde ab eo tempore intercessit: quouñ in eadem domo, in qua adhuc sum,

sum, uiximus: quotidianaq; etiam
nunc inter nos cōsuetudine utimur.
Vos item, ut ego, Sturmij audito-
res, ex cuius schola ista nata sunt, es-
stis: neq; Ciceronē tantū, sed etia
am Demosthenem ab illo explicari
auditis. Hæc causa præcipuē mouit
nobilem uirum HENRICVM A
VVITZLEBEN: cuius summa præ-
dicatur uirtus, & singularis erga bo-
nas literas, atq; homines literatos
fauor: ut uos ad hoc gymnasium
mitteret. Voluit enim prudens ille
uester auunculus atq; tutor: ut cum
alijs artibus utriusq; linguæ scien-
tiam, quæ rerū affert cognitionem,
ista ætate consequeremini. Id in hac
potissimū urbe, apud istum maxi-
mè doctorem, ὃς γὰρ μὴ μορφὴν ἐπέωρ,
γὰρ δὲ φρονέον ἐδιδάξει, facere uos posse
existimauit. Qua in re ita uestris ra-
tionibus prouidendi studiosus fuit:
ut ne priuatis quidem, & domesti-

cis magistris uos carere uoluerit. Primum enim Blasium, uestrum nunc hospitem, huc uobiscum misit. Deinde Georgium Schetū praefecit. In cuius optimi, atq; in primis eruditi iuuenis locum; posteaquam ex hac uita, non paruo nostro dolore, discessit: iam uobis Iacobum Fabricium, ut uos uultis, praceptorē; ut ipse Iacobus uult, in studijs socium, substituit. Huius uestri auunculi tutorisq; erga uos amoris atq; studio: & spei non solum ipsius, sed amicorum omnium: summo uos opere decet elaborare: ut amore pietatis, uitae honestate, diligentia in studijs uestris, ad dei gloriam, ad publicam utilitatem, ad honorē uestrum, respondeatis. Quod tametsi per aetatem ipsi intelligitis: & uterq; uestrum ad id suapte sponte incumbere paratus est: tamen alienas admonitiones, credo, non repudietis. Est enim

PRAEFATIO

9

enim eorum, qui id faciunt, beneuo-
lentiae significatio & amoris ea ma-
xima. Quam quidem ut & ego de
me hoc tempore uobis darem: quos
nam graecis literis studetis: neque of-
ficio uestro ea sunt alienae: hoc uos
bis munusculum dare uolui: quod
à uobis ad alios etiam, ab hoc genes-
re literarum non abhorrentes, per-
ueniret. Id, cuiusquemodi est, spero
uos non grauare δ' ἐξείδ': ὥς δ' καλὸν
ἀνθρώποις δ' ὁσιυδοῖ: praesertim iam nos
uo anno ineunte: qui ut fauste, felis-
citer, prospereque nobis omnib. eue-
niat: faxit Christus optimus maxis-
mus. Valete. ~~Argentorati~~

Calen. Ian.

1554.

4 5

LIBA

ΔΙΒΑΝΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
Ὀλυμπιακῆς πρώτου λόγου.

Ολυμπία ἡ πόλις ὑπὸ θράκης· ἑλλήνων
 κοῦρ δὲ ταῦτα τῶν γνοικόντων δ' γένος,
 ἀπὸ χαλκίδος φησὶ γένεσθαι. ἢ
 δὲ Χαλκίς Αθλῳαίων ἄποικος. πολλοὶ ἢ πό-
 λεμοι καὶ γῆδοφοι φησὶ ὀλύνθου. Αθλῳαίοις
 περὶ γὰρ ἐπολέμουν, ἄρχουσι τῶν ἑλλήνων,
 τὸ παλαιόν. Ἐκ αὐτῆς Λακεδαιμονίοις· χρό-
 νῳ τε εἰς δύναμιν προῆλθε μεγάλη· καὶ τῶν
 συγγενῶν πόλεων ὑπερείχετο. ἡ γὰρ ὑπὸ
 θράκης πολὺντι γῆρος χαλκιδικόν. Φιλίπ-
 πῳ ἢ τῷ μακεδόνων βασιλεὶ συμμαχίαν δὲ
 ὀλύνθιοι ποικιλάμενοι· καὶ πολεμοῦντες
 μετ' αὐτοῦ πρὸς ἀθλῳαίους δ' κατ' ἀρχαῖς·
 καὶ ὥστε μὴ ἀνθεμοῦντα πρὸς τὸ μακεδόν-
 ον εἰληφότον, πόλιν ἀμφισβητήσιμον
 μακεδόσι καὶ Ὀλυμπίοις· ὥστε δὲ ποτιδαι-
 αμ, ἡ ἀθλῳαίων ἐχόντων, ἐκπολιορκήσας
 ὁ Φιλίππος, Ὀλυμπίοις πρὸς δόωκεν· ὅτερον
 ὑποπτεύειν ἔβαντο τὸν βασιλέα· ὅφωντο
 αὐτὸν ταχέως καὶ πολλὰ πλὴν αὐξήσει, οὐ
 πείσῃ δὲ πλὴν γνώμῃ. ἀποδημαῖοντα ἢ τη-
 ρήσαντο αὐτὸν· πέμψαντο πρὸς τοὺς πρὸς
 ἀθλῳαίους, κατελύσαντο τὸν πρὸς αὐτοὺς
 πόλεον

πόλεμον: ποιῶντες ὅσα πρὸς τὰς σωθήκας
 τὰς πρὸς Φίλιππον. Σωετέθεν γὰρ ἡ κοινὴ
 νῆ πολεμῶν πρὸς ἀθλωαίους: καὶ ἄλλοι το
 σίξαι, κοινῇ παρὰ ἑαυτοῦ. Οὐδὲ Φίλιππος πᾶσι
 λαμβάνει προφάσεως ἐπ' αὐτοὺς δεινός: τότε
 δὲ ταύτῃ λαβὼν: ὥς τὰς σωθήκας
 πρὸς ἀθλωαίους: καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τοὺς
 ἑαυτοῦ φιλίας ἑαυτοῦ μάλιστα, πόλεμον ἐπὶ
 νεγκεν. Οἱ δὲ πεπόμενοι πρὸς εἰς ἀθλω
 νας πρὸς βοήθειας. Οἱς ὁ Δημοδρόνους συνα
 γορεύει: βοήθειν κελεύει τοῖς Ὀλυθίοις.
 Καί φησι τῷ Ὀλυθίῳ σωτηρίαν ἀσφά
 λειαν τῶν ἀθλωαίων. Σωζομένων γὰρ
 τῶν Ὀλυθίων: ὁ δὲ ποτε ἦεν εἰς τὴν ἑστία
 κινῶ Φίλιππον: ἀλλὰ τοῖς ἀθλωαίοις ἔχουσι
 αὐτῶν ἐπεὶ πάλιν αὐτῶν τὴν μακεδονίαν: καὶ
 ποιεῖται τὸν πόλεμον. εἰ δὲ ὑπὸ Φίλιππου γένῃ
 τῇ ἡ πόλις αὐτῇ: ἀνέειδεν τὴν αὐτὴν τοὺς ἀθλω
 αίους ὁ δὲ ὅρ ὅτι βασιλεῖ. φησὶ δὲ Δυσμάχης
 τῶν ἑαυτοῦ Φίλιππον ὅχι, ὥς ὑπέληπται: θάρα
 συνων ἐπ' αὐτῶν τοὺς ἀθλωαίους. Διείλεται ἡ
 καὶ πρὸς τὴν δημοσίῳ χρημάτων: συμβεβλημένων
 ποιῆσαι αὐτὰ στρατιωτικὰ ἀντιδωρικῶν.
 Καὶ τὸ ἔθος ὑπὸ δημοσίου ὅρι, ὡς ἐχθρῶν οἱ ἀθλω
 αῖοι, ἀνάγκη ἀφαιρῆσαι. ὅντος τὸ πα
 λαιὸν δεῖται λιβίνης πρὸς αὐτοῖς: ἀλλὰ ἐνλί
 πωρ

νων συμπηγνυμένων κρείων: Ἐ πάντων
 καταλαμβάνειν τόπον πνευδόντων: πλὴν
 γαίπε ἐγίνοντο, καίπε Ἐ βράματα. Ἰὼ κω-
 λύσαι βδληγνίτες οἱ προεσότες τ' ἀβλωαί-
 ων: ὠνίς ἐποιήσιν τὸς τόπος: κ' ἐκασον
 εἰσι διδόναι δι' οὐδολύς: Ἐ καταβαλόντα θέ-
 αν ἔχον. ἵνα δὲ μὴ διακρίνωι πρὸς τὸν
 ἀναλώματι λυπεῖσθαι: ἐκ τῶ δημοσίου λαμ-
 βάνειν ἐκασον ἐτάχθη τὸς δι' οὐδολύς. γνίτε
 θην μὲν ὅν δ' ἔθ' ἡγεῖσθαι. προῆλθε δὲ εἰς τὸ
 σῶτον: ὥς τε ἕκεις Ἰὼ μόνον ἐλάμβανον.
 ἀλλὰ ἅπλως πάντα τὰ δημοσίου χρήματα
 διενέμοντο: ὅθεν Ἐ πρὸς τὰς στρατείας ὁ κνη-
 ροὶ κατέστησαν. πάλαι μὲν γὰρ στρατεύομενοι
 μισθὸν παρὰ τοῦ πόλεως ἐλάμβανον. τότε
 δὲ γν' ταῖς θεωρίαις, κ' ταῖς ἐορταῖς οἱ κοί με-
 νοντες, διενέμοντο τὰ χρήματα. Οὐκέτι ὅν
 ἡβελον θξίνα, κ' κινδυνεύειν: ἀλλὰ Ἐ νό-
 μον ἔθ' ἔθ' πρὸς τὴν θεωρικῶν τῶν χρημά-
 των: θάνατον ἀπειλὴν ἔθ' γράψαντες μετὰ
 τεθῶναι ταῦτα εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν, Ἐ γε-
 νέσθαι στρατιωτικά. διὸ ὁ δημοδότης εὐλα-
 βῶς ἅπ' ἔθ' πρὸς τὸ συμβεληῖς: κ' ὕπα-
 ρωτήσας ἑαυτὸν: ὅτι σὺ γράφεις ταῦτα εἰς
 στρατιωτικά: ἐπιφέρει: μά τί, ἕκ' ἐγὼ γε. ὅ-
 σαῦτα μὲν πρὸς τὴν θεωρικῶν. Διείλεται δὲ
 ὁ ἕκ' τῶν

Ἰδὲ τὴν πόλιν πολίτικῆς διαμέλειας ἀξί-
ων αὐτὸς στρατεύεσθαι· καὶ μὴ ὅλα ξύνωρ, ὡς
παρ' εἰωθεῖσαν, ποικίλῃ τῇ βοήθειαν. ὅθεν γὰρ
αὐτίον εἰς ἐφ' ἑῶν τὰ πρᾶγματα ἀπολλυμένη.

LIBANII ARGVMENTVM IN
primam orationem Olynthiacam, conuer-
sum à ~~LIBANIO~~

Olynthus erat urbs in Thracia: cuius ciues à
Græcis orti fuerunt: ex Chalcide, quæ in Eu-
bœa est. Chalcis porro Atheniensium colo-
nia. Multa uerò Olynthi bella, eaq; præclara. Nam
et olim cum Atheniensibus, cum imperium Græciæ
tenerent, bellum gessit: et iterum cum Lacedæmo-
nijs: ac paulatim uiribus aucta, reliquis eiusdem ge-
neris ciuitatib. antecelluit. Multa enim in Thracia
gens Chalcidica erat. Cum autem Olynthij societate
cum Philippo Macedonum rege inita, bellum con-
iunctis copijs principio Atheniensibus facerent: et
à Macedone tum Anthemuntem, de qua ciuitate in-
ter se disceptabant Macedones et Olynthij: tum Po-
tidæam, quam ui Atheniensibus ereptam Philippus
Olynthijs concessit, accepissent: postremò suspectum
habere cœperunt regem, simul ob celerem eius ma-
gnamq; rerum amplificationem, simul propter ani-
mum parum fidum. Absentia itaq; eius obseruata:
legatos

legatos miserunt ad Athenienses: & de bello cum
 eis transegerunt: qua in re foedus cū Philippo ictum
 niolarunt. Conuenerat enim inter eos, et de commu-
 ni consilio bellum cum Atheniensibus gerere: & si
 quid aliud uideretur, de communi sententia compo-
 nere. Philippus, qui iam pridem causam in eos qua-
 siuerat, tunc eam inuenerat: illis, ut ijs, qui foedus ru-
 pissent, & qui ad hostes suos defecissent, bellum intus-
 lit. Ipsi Legatos Athenas petitum auxilium mise-
 runt: quorum causam Demosthenes agit: Olynthijs
 opem ferre iubet: atq; horum conseruatione otium
 Atheniensium contineri dicit. Dum enim Olynthij
 sint salui: nunquam in Atticam regionem Philip-
 pum inuasurum: sed Atheniensibus in Macedoniam
 nauigandi, ibiq; belli gerendi facultatem fore. Quod
 si in Philippi potestatem hæc urbs peruenerit: iam
 illi iter in Atticam patefactum esse. Vt autem popu-
 lo animum aduersus illum augeat: non ita difficile
 cum eo bellum gerere dicit, ut uulgò putetur. De pe-
 cunia item publica differit: ac suadet, eam ex Thea-
 tro ad militiam transferendam esse. Sed cum consue-
 tudo, qua utebantur Athenienses, nota non sit: ne-
 cesse est eam paulò altius repetere. Cum theatrum
 antiquitus apud eos ex lapide non esset: sed tabulata
 lignea coagmentarentur: singuliq; locum occupare
 festinarent: uerberatio fiebat, & nonnunquam etiam
 uulneratio.

uulneratio. Huic malo mederi cum uellet magistra-
tus Atheniensium: loca uenalia proposuit: & singu-
los dare duos obolos oportebat: hisq; datis, specta-
di potestatem habere. Sed ne sumptu ciues tenuiores
grauari uiderentur: ex publica pecunia constitutum
fuit singulos accipere binos obolos. Ab hoc fonte il-
la cōsuetudo fluxit: manauit autem ita longè, ut non
ad hanc rem modò sumerent: sed prorsus omnem pu-
blicam pecuniam diuiderent: qua de causâ eorum
etiam in militâdo industria relanguit. Antea enim,
cū ad bellum proficiscerentur, stipendium à rep-
capiebant. Tunc uerò domi manentes, in ludos &
dies festos pecuniam insumebant. Non igitur uole-
bant amplius exire, nec adire periculū: sed & legem
de ista pecunia tulerūt: quæ mortem ei minitabatur:
qui eam ad ueterem disciplinam reduci debere, &
militarem fieri, retulisset. Quocirca etiam Demo-
sthenes cautè huius rei suasionem attingit. Nam post-
quam se ipse interrogauit: tu igitur legem fers, hanc
debere ad militarem usum conuerti: respondet: Mi-
nimè mehercule. Hæc de pecunia Theatrali. Verba
etiam facit Orator de urbanis copijs: ciuesq;horta-
tur, ut ipsi militet: nec, uti cōsueuerint, mercenario
milite auxilium portent. Eam enim caussam
esse dicit: propter quam reip-
pes corruant.

IN SCHOLAS STVR-
mianas Paddi Fabri
Chemnicensis.

Vt uastum capiat uirum tabella,
Pingendi uariae magister artis
Timantes Satyros facit bicornes
Circum brachia cursitando thyrsis
Metiri undiq; pollicem Gigantis.
Sic Demostheneæ uolens uideri
Neruos, robora, sanguinemq; linguae,
Et Marci geniumq; copiamq;
Artem B L M B O O E M Artifex peritus
Monstrat: qua ueluti scienter unguis
Iuuentus studiosa metiatur
In paruo spacio: sed ipse nobis,
Si uellet modo, posset utriusq;
Vires ingenio suo referre.

ΔΗΜΟ

ΣΘΕΝΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΡΗΤΟ
 ρ Ολυμπιακός λόγος α.

Ντὶ πολλῶν αὐτῶν, ὧν
 ἄνδρες ἀθληταί, οἱ
 χημᾶται ὑμᾶς ἐ-
 λέως νομίζω: εἴφα
 νερόν γινώσκω τὸ
 μελλοῦσιν οἰσφύτῃ
 πόλει: πόδι ὧν νυ-
 νίσκοπέτε. Οὔτε
 δύνω τοῦδ' ὅτως
 ἔχει: προσήκει προθύμως ἐθέλει ἀνέμῳ τῷ
 βελομυλίων συμβελεύει. Οὐ γὰρ μόνον, εἴ
 τι χημᾶται ἐσκεμμένῳ ἦκε τις, τὸτ' αὖ
 ἀκῶσάντες λάβοιτε: ἀλλὰ καὶ τῆς ὑμετέ-
 ρας τύχης ὑπολαμβάνω: πολλὰ τῶν δεινῶ-
 των ἐκ τοῦ πᾶσι μαρτύριοις αὐτῶν ἐπελθεῖν εἰ-
 πέει: ὥστ' ὅς ἀπάντων ῥαδίαρ τῶν τοῦ συμ-
 φέροντος ὑμῶν αἵρεσι γενέσθω. Οὐ μὲν ἔμπαρ
 ὦν καιρὸς, ὧν ἄνδρες ἀθληταί, μονονοχίλι
 γειφῶν ἄφεις: ὅτι τῶν πραγμάτων ὑ-
 μῶν ἐκείνων αὐτοῖς ἀντιληπτῶν ὅτι: εἴπερ
 ὑπὲρ

ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε. ἡμεῖς δὲ
 οἶδ' ὅντιν' ἄ μοι δακρυμὲν ἔχαρτε πορ
 πρὸς αὐτά.

ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

conuersio.

Magna ego pecunia, Athenien-
 ses, uobis potius fore arbitror: si per
 spicuum fiat, quid è repub. futurum
 sit in hīs rebus: de quibus à uobis est
 instituta deliberatio. Quod quum
 uerum sit: etiam uos decet, studio se
 uelle eos audire: qui uobis cōsiliū
 dare conentur. Non enim solū, si
 quis domo meditatus aliquid adfes-
 rat, quod utile sit: id uobis, postea
 quam intellexeritis, suscipiendum
 est: sed uestræ etiam fortunæ esse exi-
 stimo: multa, quæ opere precium est
 fieri, subito nōnullis in mentem ue-
 nire ad dicendum: ut ex omnibus fa-
 cile possit utilitatis delectus haberi.
 Hoc igitur tēpus, Atheniēses, pro-
 pmodum quasi uocem emittit: sus-
 cipiendā uobis esse hanc causam: si
 modo

modò de uestra salute curā aliquam geratis. Sed nescio quónam simus nos in his rebus animo præditi.

ORationes Olynthiaca tametsi habitæ sunt diuersis temporibus: tamen coniunctæ sunt inter se quodam ordine naturali. Primum enim est, consilium dare: deinde ad rem suscipiendam excitare: tum non pati ciues suos falli: sed in constantia negotij suscepti confirmare. Id Demosthenes in his orationibus facit. In prima enim suadet, opem Olynthijs aduersus Philippum ferendam esse: in secunda populum cunctantem excitat: in tertia elatum fortuna meliore castigat: & ad ea, quæ reliqua sunt, prudenter & constanter administranda adhortatur. Quod ad statū causæ attinet: omnes sunt πραγµατικῆς σάσεως: quoniam habent considerationem futuri temporis. Suadet enim Demosthenes, auxilium Olynthijs ferendum esse: idq; ad decus & utilitatem populi pertinere. Apud Hermogenem κερᾶλαια, hoc est, partes status negotialis sunt sex: τὸ νόμιμον, τὸ δίκαιον, τὸ συμφέρον, τὸ δυνάτον, τὸ ἐνδοξον, τὸ ἐκβοσόν. Primum est τὸ νόμιμον, lex: quia dicit Hermogenes omnem, πραγµατικὴν uel esse ἑγγεγονότα: quæ ex aliquo scripto ortam disceptationem habet: uel ἄγγελον,

Argumentum
orationum
harum.

Status.

φορ, quæ nullo scripto continetur. Quia uerò id, quod lex iubet, iustum esse debet: ideo rectè secundo loco τὸ δίκαιοι, æquitas sequitur. Tertium est τὸ συμφέρον. Sæpe enim homines magis utilitate, quàm aut lege, aut æquitate mouentur. Sed multa sunt utilia: quæ tamen fieri non possunt: ideo sequitur τὸ δυνάτορ. Sub utilitate comprehendendo etiam τὸ ἀναγκαῖοι: sub eo, quod fieri potest, τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ, τὸ χαλεπόρ, τὸ ἀδυνατορ. omnia autem debent esse honesta et gloriosa: idcirco quantum est τὸ εὖδοξορ. Vltimò spectandus etiam cuiusque rei eventus. Sed quæ in iudiciali statu uocantur ἐκβασιτα: ea in negotiali dicuntur ἐκβασιμύδα: propterea quod ille præteritarum, hic futurarum rerum sit. Demosthenes habet maximè τὸ συμφέρον, ἀναγκαῖοι, εὖδοξορ. ἐκβασιμύδορ. ostendit enim, non modò utile esse: sed etiam necessarium, et gloriosum: si feratur Olympiis auxilium: et quid inde sit futurum. Est igitur huius status negotialis: genus uerò

Genus causæ. causæ, deliberatiuum. Partes orationis sunt tres: exordium, confirmatio, peroratio. Genus uerò dicen-

Partes orationis. est summum: quod ita esse, intelligitur ex prima et postrema orationis parte. Vt enim exordium bre-

Genus dicendi ue est: ita peroratio breuissima. Summum dicendi genus habet amplificationem cum motu: medium, amplificationem sine motu: illa uerò tenuis ideo, nec

ὁμογενεία

ὁρῶντα, hoc est, puritatem. In exordio debet esse
 splendor, in epologo ardor. Ea hic non sunt. Est
 tamen grauitas maior: quam aut in epistolis, aut in
 philosophorum disputationibus. Ἀντί πολλῶν αὖ,
 ὡς αὐτοῖς) In generibus licendi rectè instituendis
 est una præcipua uirtus: quæ pertinet ad sapientiam
 oratoris: καὶ πρὸ τοῦ: ut uideamus, quid deceat in
 quauis causa. Omnino enim ineptum est, in rebus ar-
 duis, ad salutemq; reipub. pertinentibus, longo uti
 exordio: quum præsertim auditoribus, qui ultrò pa-
 rat sunt ad audiendum, id ingratum sit. Ideo Demo-
 sthenes breuissimo exordio utitur: & statim uenit ad
 causam. Exordium sumpsum est ἀπὸ τῆς προμυ-
 τῶς, ἀπὸ ὑποδιακρίσεως προσώπων, ἀπὸ
 κακῆς καὶ ἀπὸ ἐπιτιμῆσεως Res magna est:
 cuius deliberatio debeat anteferri magnæ pecuniæ.
 tempus tale, ut omnes Athenienses debeant diligen-
 ter audire. Quod ad personas attinet: facit duo gene-
 ra oratorum. Vnum, quod meditatum uenit ad di-
 cendum: alterum, quod subito dicit. Postrema uerò
 sententia habet reprehensionem, sed ualde lenem.
 In hoc ipso exordio facile potestis uidere: hoc genus
 dictionis esse remissum Primum, ipsum exordium
 indicat, ut & peroratio: cuiusmodi sit idea Pertinet
 enim id magis ad σαφῆς καὶ, quam ad μέγας. tionis remissa.
 Est hic mera καθαρότης, puritas: & ἐν κείνῃ δὲ

Exordium.

Inuentio exor-
dij.

distinctio sententiarum: quæ duo pertinent ad ipsam
 σαφλώσειν, diluciditatem. Deinde ista etiā δ' ἰσχυ-
 ροῦς personarum est indicio. Ostendit, se unum esse
 se ex ijs: qui subito dicunt. Subitæ autem orationes
 Verba. sunt summissi generis. Tertio, etiam ex uerbis appa-
 ret genus dicendi. Omnia uerba sunt quotidiana, pu-
 ra, & propria. Quanquam in ijs est copia: uocat τὸ
 μέλλον συνοίσειν, χησιμον, τὰ δ' ὄντα: quæ
 omnia sunt ἐσοδωα μὲν τὰ. Genus igitur dicendi
 est Atticū, breue, pressum, siccum, & sanum. Αὐτὶ
 πολλῶν αὖ.) prima pars exordij pertinet ad at-
 Res. tentionem: habet magnitudinem rei: & est etiam à
 tempore. χησιμῶν) Interpretes græci pu-
 tant dictionem χησιμῶν habere magnam uim
 hoc loco. Demosthenem enim id: o nunc eo uerbo
 uti: quia postea eos adhortaturus sit: ut τὰ θεωρικά
 faciant σεαυτιωτικά: ut pecunia, quam in ludis &
 spectaculis consumeabant, utantur ad bellum geren-
 dum. Non est contemnendum hoc iudicium Vlpia-
 ni. τὸ μέλλον συνοίσειν.) hoc ideo dicit: quia
 genus causæ est deliberatiuū: cuius finis est τὸ συμ-
 φέρειν & χησιμον. πρὸς ὧν συνίσκοπται
 τε.) χηματισμὸς est bonus, quia πλεονωτικ-
 κός. ὅτι τοίνυν τῷ δ' ἔτι.) hactenus pri-
 ma pars exordij. causam nullam ponit: sed statim po-
 nit τὸν ἔλεγον, conclusionem. Omnes enim ex-

ordij partes sunt breues. Hæc est altera pars: quæ
pertinet ad oratores: eos postulat audiendos esse.
Hic etiam est attentio. conclusio ista habet κατὰ
σκευῶν: in qua est ὑποδιαίρεσις: quæ est, quum
inueniuntur duo genera rerum aut personarū. Hæ-
betis apud Hermogenē lib. 1. de Inuent. quod exor-
dia sumantur ὅς ὑπολήψεως, ὅς ὑποδιαίρε-
σεως, ἐκ πῶδισσας, ἀπὸ καὶ ὅς, ἀπὸ τῶν
πραγμάτων. Personæ tractatio hoc loco est tri-
partita. Primum est propositio generalis, τὸ ἀόρι-
στον: debetis omnes audire: qui consilium dare vo-
lunt. Deinde ὑποδιαίρεσις: nō solum meditato,
sed etiam eos, qui subito consilium dant, audire debe-
tis. Postrema sententia causam habet, τὸ τελικὸν
αἷτιον: ut ex omnibus delectus utilitatis haberi
possit. ἐσκεμμένον.) est proprium uerbum:
quia antea dixit, σκοπεῖτε. Ο μὲν ἔρ παρὼν
καὶ ὅς.) hætenus rem et personā: nunc τὸν κα-
ρὸν, tempus, tractat. φωνῶν ἀφίσις.) est ineptum,
dicere, hoc loco esse προσωποποιίαν: sed est ὡς
περὶ ὅλῃς εἰκὼν: ut nihil sit exultans et exi-
mum hoc loco in uerbis, nisi in hoc uerbo. Sed προ-
σωποποιία est in graui dicēdi genere: cum rei in-
uocata sermonem tribuimus: aut cum mortuos exci-
tamus: et loquentes inducimus. αὐτιληπτοῦ
ἔργου.) κατὰ σκοπὸν causa: sed γρηγοῦ, et obscu-
6 4 74.

Personæ tra-
ctatio.

ra. Nondum enim dicit suum consilium.

Reprehensio.

Ημεῖς δ' ἔκ οἱ δ' ὄντιν' αἰμοί.) Postrema sententia habet ἐπιτίμησιν, breuem increpationem, et lenem. Se etiam admiscet: nescio, quomodo in hac causa affecti simus est pulcher χυματισμός.

Hactenus ea, quæ pertinent ad inuentionem et uerba. Exordium breue quidem: sed uerè Atticum: ἐμεσότης, hoc est, quasi plenitudinem sententiarum habens: ut rem, personam, causam, tempus, reprehensionem. Verba omnia καθαρά et οἰκία.

Genus compositionis.

Videamus nunc etiam τὰ κῶλα. Περίοδοι omnes sunt breues: Vnde etiam apparet tenuitas huius orationis. Ἀντὶ πολλῶν ἄρ.) Est periodus ῥίγκωλ, sed μέγρο, et in fine βραχύκωλος. Ὅτε τοίνυν.) Δικωλία. hæc comprehensio primæ est contraria. habet enim principium breue, exitum longiorem. Hoc semper uobis obseruandum est: ut post μέγρο sequatur μακροκωλία: ita oratio fit rotunda. Cicero potuit animaduertere ex orationibus Demosthenis: quod uno spiritu potuerit duas eiusmodi periodos pronuntiare. Quomodo ex orationibus et scriptis? ut hoc loco: ut ex duobus hemicyclis fiat circulus absolutus.

ἔγχερόνον.) τεῖρεκωλ, ἢ ἐπισύναψιν membri. Sic oratio grandescit, non uerbis, sed compositione: id tamen latet. ἡκιστα.) primum membrum

membrum. λαβοῦτε.) secundum. ὑπολαμ-
βαύω) tertium. ἐπελθὲν εἰπεῖν.) quartum:
ὡς δ' ἀπαύτων.) quintum membrū, sed extra
periodum. ὁ μὲν ὕμνων) quarta periodus est
τρίκωλθ: uel potius etiam δίκωλθ.

ἀφ' οἷς.) membrum primum, χοινοτενὲς ἔμα-
κρόν. αὐτὶ ληπτέον ὅτιν.) secundum, non tam
longum. φροντίζετε.) fuisse ambitus absolu-
tus: quia sententia fuisse ἀπερισμῶν, perfecta:
tamen tertium membrum annectitur. cum ad perfe-
ctam ἀπόφασιν aliquid additur: est ἐπισύ-
ναψις. ἡμεῖς δ' ἔκ.) Postrema (st ἡ μονοκω-
λία. Esi enim audacter uelit dicere: tamen dicit ti-
midè, ἔ non apertè: sumus nimium ignaui ἔ ne-
gligentes. Sic genus sententiarum, uerborum, ἔ
compositionis ostendit: hoc genus dicendi esse subtile
ἔ summissum. Atq; haec tenus exordium.

Εἰ δὲ τὰ γ' ἐμοὶ δοκῶντα: ψηφίσασθ' μὲν
ὅσον τιμὴν βοηθεῖα: καὶ πᾶσιν ἐν ἑσάσθ' τιμὴν
ταχίστω: ὅπως γινέσθω βοηθήσῃτε: καὶ μὴ
πάθειτε ταῦτ', ὅπερ καὶ πρότερον: προσέει-
πεν δὲ τίμασθαι, ἥ τις ταῦτ' ἔρεθ: καὶ πᾶσι
τοῖς πράγμασι. ὡς δὲ μάλα σαφὲς δέξασθ':
μὴ παντὲς ὦν, καὶ δεινὸς αὐθροπῶν
πράγμασι γινώσκων: τὰ μὲν εἰκωρ, ἀνικάσθ' αὐ-

τύχῃ: τὰ δ' ἀπειλῶν (ἀξιοπίστος δ' ἄρ' ἐ-
 πότως φαίνοισθ) τὰ δ' ἡμᾶς διαβάλλων, καὶ
 πλὴν ἀπεδείκνυντο ἡμῶν τῶν ἡμετέρων: ἔτι γὰρ καὶ
 καταπλάττει τὸ ὅλων πραγμάτων.

αὐτοῖς.

Hęc igitur facienda censeo: decer-
 nēda auxilia esse: eaquē quāprīmū m
 & quā m celerrimē comparanda: ut
 milite Attici nominis opem feratis:
 nec illud idē patiamini, quod aliis
 quando antea: Deinde mittēdos le-
 gatos, qui hęc indicent: & intersint
 negotiis gerendis. Nam illud maxis-
 moperē metuendum est: ne Philip-
 pus, ut homo est ueterator, & acer
 in rebus suscipiendis: partim dissi-
 mulādo, quum id tempus requirāt:
 partim minando (nimirum uerō si
 idē ea re sibi comparet) partim etiā
 am reprehendēdo nos, absentiamquē
 nostram: immutet aliquid, aut de
 summa rerum auellat.

Post exordium occupat secundum locum ἡ πρῶ-
 ταις τῆς ἀποδείξεως: propositio confirma-
 tionis, & causae totius. Est autem διμμερής, propo-
 sitio

fitio bipartita: nempe paranda & mittenda esse auxilia: atq; legatos mittendos. Ista propositio habet pulcherrimam methodum. Non enim omnia in ea ponuntur, quæ ponenda erant. Facienda erat hic pecunia mentio ad militem alendum: sed orator, quia hic locus erat periculosus, τὰ θεωρεῖν silentio præterit. Est & hoc aliâ in methodis Demosthenis: non omnia simul dicere, sed paulatim, καὶ χωρισμῶς, hoc est, separatim. Ideo etiam hoc loco proponit tantummodò γενεῶς, generatim. Est autem propositio hæc ἐγκύκλιος & , rationibus comprobata: sed ἁπλῆς. Nam de auxilijs mittendis breuiter hic dicitur: quia idem postea per totam orationem confirmatur. Legatos uerò mittendos, hoc loco statim, & si paucis, confirmatur: nec amplius postea attingitur. Adhuc orator uersatur in remisso dicendi genere: finem habet tantum τὸ πρῶτον: ut doceat, auxilia & legatos esse mittendos. Sed posterior pars, quæ est de legatis, acuta est. Nam ostendit rationes: qui in regno suo amplificando Philippus usus est: d. Simulationem, minas, uituperationem. ἔστι δὲ τὰς ἐμοὶ δὲ οὐκ ἔστι.)sententia ista est λευκαῖα, pura: hæc sunt, quæ mihi placent. ἡ πρώτη αἰτία.)prima pars huius deliberationis. γὰρ ἐν αὐτῇ.)ex hoc ipso agro, est ἡ μὲν αἰτία in hac particula. Athenienses, ut & aliæ gentes, habebant

χωρισμῶς
oratorius.

Tractatio pro
positionis.

habent duo genera militum: unum, τῶν δικέων ἢ πολίτων, civium suorum: alterum, τῶν μεθοσσορων ἢ ξένων, militum peregrinorum. Dicit orator, ex hoc ipso agro conscribendum esse exercitum.

ὅτι καὶ πρότερον.) ratio, quæ est sumpta ἐκ τῆς βασιλῆως πρότερον) scilicet propter tarditatem & dubitationem. Nam populus Atheniensis erat acer in decernendo: sed in exequendo tardus: ut ex secunda Olymbica intelligitur. Hec est ἡ καὶ σκευή, sed ἀτελής, ut dictum est. Nam paucis confirmatur, opem esse ferendam: propterea quod idem per totam orationem deinceps confirmetur. πρεσβείαν δὲ τίμειν) pars altera, est ὑπαλαγὰ in illo, πρεσβείαν τίμειν. Sed sunt quædam ὑπαλαγαὶ ita apertæ: ut nihil differat à proprijs & quotidianis formulis: ut, legationem mittere, hoc est, mittere legatos. ὥς ὅτι μέλιστα.) confirmatio

Confirmatio posterioris partis: quæ est copiosior & firmior. Quia enim hanc partem postea relinquit: ideo eam hoc loco tractat: absoluit. πᾶν ὅ,) est actio

num. δ' αὖτος.) est ingenij. τὰ μὲν εἰκῶν) cecidens, dissimulans. Sententiæ in summisso genere sunt acutæ. Acutæ sententiæ sunt, quæ habent consilia, aut partitionem. Ostendi, quibus rationibus creverit Philippos: τῇ ὑποχωρήσει, τῇ ἐπιπλῇ, τῇ διαβολῇ τῶν ἀντιπάλων. ἀξίον ἐστι.) posuit

fibi

fit si leuè facile comparare. potest dissimulare, cum
opu est: potest minari, cum in armis est: potest uitu-
perare hostes, cum non celeriter suis succurrunt.

Ου μὲν, ἀλλ' ἐπιεικῶς, ὡς ἀνδρες ἀθλῶν
οἱ τοῖς: οὐ γὰρ δύσμαχόντα ὅςτις τὸ φιλίπ-
πῳ πρᾶγμα ὁπλῶν: καὶ βέλτερον ἡμῖν. τὸ γὰρ
εἶναι πάντων ἐκείνων, γνῶντα, κρείον, καὶ ῥη-
τῶν, καὶ ἀπορρήτων: καὶ ἀμαρτανῶν, ὅ-
δεσποτῶν καὶ ἰσχυρῶν: καὶ πάντας αὐτὸν
πρᾶναι ὅδε στρατεύματι: πρὸς μὲν τὸ τὰ το-
πολέμου ταχύνει καὶ ἡ καὶ καὶ ῥῶν πρᾶττεσθαι,
πολλῶν προέχει: πρὸς δὲ τὰς καταλαγὰς: ἄς
αὐτὸν ἐκείνῳ ποιεῖσαι τοῦ ἄσμεν ὅδε πρὸς ὀλυμ-
πίοις: γνῶντας ἔχει διπλοῦν γὰρ ὅδε τοῖς ὀλυμ-
πίοις: οὐ γὰρ ἐπὶ πόδι δόξης, ὅδε ὑπὲρ μέρεσ
χώρας πολέμοισιν: ἀλλ' ἀνασάσεως, καὶ αὐ-
τοδραποδισμῶν τῆς παφίδος: καὶ ἴσασιν ἅτ'
ἀμφιπολιτῶν ἐποίησε τὸς πρᾶδόντας αὐ-
τῶν τῶν πόλεων: καὶ πυνδοναίων τὸς ὑποδε-
ξαμένους: καὶ ὅλως ΑΠΙΣΤΟΝ, οἶμαι, τὰς
πολιτείας ἢ τυραννίδας: ἄλλως τε καὶ ῥῶν
ῥῶν χάραρχωσι.

Quaquam illud percommode
accidit: ut, quod difficilimum sit in
Philippi

Philippi rationibus: id uobis sit cō-
modissimum. Nam quod illius sit
autoritas unius in dicendis senten-
tijs, & in consilijs secretioribus: &
imperator sit simul exercitus, & dos
minus, & quæstor: & ubiq; in exer-
citu adlit: ad gerendum celeriter &
tempestiue bellum, plurimū uas-
let: ad societatem autem: quam ille
libenter cum Olynthijs coiret: con-
traria ratio est. Illud enim perspicu-
um Olynthijs est: non de gloria eos,
aut de aliqua agri parte, bellum ges-
sere: sed de euerfione & seruitute pa-
triæ. Sciunt etiam, quid in Amphio-
politānos statuerit: qui ei tradides-
runt urbē: & in Pydnæos, qui eum
in urbem admiserunt. Deniq; Intra
da res est ciuitatibus regia potestas:
præcipuè uerò si sit in uicinia.

Hic incipit Confirmatio: quam græci uocāt ἀπὸ
ἀναρχίας. Exordium fuit modicum, item propositio.
Demosthenes semper est neruosus & lacertosus.

Pars

Pars ista tertia incipit à refutatione. Hic uidentia est collocatio. Refutatio aliquando fit in exordio, ut in oratione Cecinnana: aliquando post confirmationem: aliquando in confirmatione: aliquando ante confirmationem, ut pro Milone, et hoc loco. Nihil uidebatur obstare Atheniensibus. nisi quod Philippus putabatur esse δυσμάχῳς et δυνωλέμευς. Hoc tamen si cedit: tamen ostendit, quāuis horribile sit, prodesse Atheniensibus. Nā quod Philippus omnia solus agat: et quod tyrānus sit: esse suspectum Olynhijs: ideoque eos facile ab Atheniensibus in officio contineri posse. ἐπισικῶς.) hoc uidetur esse uerbū δυνωλέμευς: significare uerisimile: pertinere ad prouidentiam deorum: significare id, quod fatale est. ego uerto, percomode accidit. δυσμάχῳς τῶν ὀν.) δύνμαχον uocat hoc loco, quod molestum est: et quod Atheniensibus metum inijcit maximum. Sed non uult dicere, ciues suos timere. Utitur ergo meliori uocabulo. ὁ γὰρ εἶνα.) Ratio, quæ incipit ab ὁμολογίᾳ: facitur, nec paucis, sed pluribus uerbis: commemorat multa in Philippo, quæ sunt magna. Ista sententia sumpta est ex Regia potestate, ἐκ τῆς μοναρχίας. ἡ δὲ πρὸς καὶ ἀπὸς ἑνὸς.) habet auctoritatem in publicis et priuatis consilijs. σεαὶ τῷ δ.) Differunt inter se ὁ σεαὶ τῷ δ., καὶ ὁ δυνωλέμευς. σεαὶ τῷ δ. est, quicuique ducit exercitum

Principium
confirmationis
à Refutatione,

Concessio.

citum: missus uel à ciuitate, uel à rege. Qui uerò mī-
 tit eum, est δ' ἐπ' ὅτ' ἔστι. Ergo crescit oratio. Illius
 autoritas est in dicendis sententijs, in consilijs, in ex-
 ercitu ducendo, in pecunijs. τὰ μίαν.) in pecu-
 nia uerui belligerandi sunt siti. Sunt præclaræ uir-
 tutes Regis: fatetur hæc orator libenter: ut ad simi-
 les uirtutes ciues suos excitet. πολλὰ προέχει.)
 plurimū ualeat, plurimū potest, plurimū ad-
 fert: ut pro Milone: non adferunt tamen oratori ali-
 quid. Hæc omnia in bello plurimū ualent: sed in so-
 cietate constituenda minimū. Hoc iam probat tri-
 bus: causa finali, exemplis, & sententia generali.
 δ' ἡ λόγος γὰρ ὅτι.) In utr. q; parte orator est copio-
 sus, μέσος: antea ἐν τῇ ὁμολογίᾳ, nunc ἐν τῇ
 ἀφαιρέσει. Nam ἡ μέσος etiam potest cadere
 in summū genus dicendi: ut igitur antea tribuit
 multa Philippo: ita etiam nunc multa ad suas ra-
 tiones dicit. ὁ πρῶτος λόγος.) prima ratio, sumpta
 ἐκ τῶν τελελειωτῶν αἰτῶν: hoc non ualere mul-
 tū ad societatem faciendam. Nam finem belli fore
 non gloriam, non partem agri: sed interitum & ser-
 uilitatem. Ostendit triplicem finem bellorum. Homi-
 nes bello gerunt uel δ' ἵνα τὸν δόξαν, ob gloriam,
 existimationem: uel ut aliquid ad diuionem suam ad-
 iungant, propter utilitatem: uel ut seruitutem &
 mortem depellant, ob necessitatem. Demosthenes re-
 mouet

Argumenta
 huius refuta-
 tionis.

mouet duo, tertium retinet. Cause illæ maximè mouent, seruitus aut interitus, exempla, ingenium tyrannorum. Ὑπὲρ μέρους χώρας.) Latini dicunt, pugnare pro libertate. græci dicunt καταρχησι-
κῶς, πολέμῳ ὑπὲρ ἀνάσσειας ἢ αὐτῶν ἀποδισμού. καὶ ἰσασιν.) iam probat ductus
exemplis, Amphipolitano & Pydnaeo. παραδόντας.) non dicit, προδόντας. Nam προδί-
ναεσσι est paucorum & proditorum: παραδόντων uero
publici consilij. Αμφιπολιτῶν.) De Am-
phipoli diu & multum inter Philippum & Athe-
nienses pugnatum est: sed eos Philippus diuturnitate
belli fatigauit. ὑποδιδραμόνους.) ὑπο-
διδράμεθα presentem cum exercitu: παραδιδό-
μεν etiam absentibus. καὶ ὁλῶς ἀπίσιν.) clau-
di iam sententia generali, accommodata ad rem præ-
sentem, à proprio Regum. ἄλλως τε.) est quæ-
dam πρόσληψις in hac sententia.

Ταῦτ' ὅρνε γνώτας ὑμᾶς, ὡς αὐτοὶ ἀ-
θωαῖσι: καὶ τὰλλα, ἃ προσήκει, πάντα γινώ-
μενός: φημὶ δὲ ὑμῶν ἐλθεῖν, & προξυνη-
θῆναι: καὶ ἴσθι πολέμῳ προσέχειν, εἰπέρωστε,
& νῦν χεῖματα εἰσφέροντας προθύμως: & αὐ-
τοὺς δεινούς: καὶ μηδὲν ἐλπίζοντες. Οὐδὲ
γὰρ λόγος, ὅς τις σκῆψις ἔσθι ὑμῖν, τομὴ δὲ
οὐτά

εντα ποιεῖν ἐθέλῃ, ὑπολαμπέτω. Νυνὶ γὰρ,
ὁ πάντες ἐθρυλεῖται, ὡς ὀλιωθὲς ἐκπολε-
μῶσαι διὰ φιλιππῶ, γέγονεν αὐτόμαθον.
Ἐταῦτα, ὡς αὖ ὑμῖν μαλιστα συμφέροι. Ἐ-
μὴ γὰρ ὑφ' ἡμῶν πεσόντες, ἀνελόντες ἄρ-
πολεμοι: σφαλεροὶ συμμαχοί, Ἐμέγιστα
ταῦτ' αὖ ἐγνωκότες ἡσανίσως. Ἐπεὶ δὲ δὲ
ἐκ τῶν πρὸς αὐτοὺς ἐγὼ λημάτων μισθοὺς ἐ-
βαίαν ἐκός τιν' ἔχθραν αὐτοὺς, ὑπὲρ ὧν φο-
βόντες ἡμεῖς πόνθασιν, ἔχειν.

Si igitur hæc animaduertistis, A-
thenienses; & cætera omnia confide-
ratis, quæ necessaria sunt: etiam atq;
etiam decere uos dico: promptis ani-
mis esse, atq; excitari: & de bello cog-
itare, si aliàs unquam, nunc potissi-
mum: conferre pecuniam cum ala-
critate: uos ipsos obuiam proficisci:
& in nullis deesse negotiis. Nulla
enim oratio, nulla excusatio reliqua
uobis est: ut ea, quæ facienda sunt,
non suscipiatis. Nunc enim, quod
omnium uestrum sermonibus fuit
iactatum, necessarium esse, Philip-
po

po Olynthios fieri hostes, ultrò eue-
nit: idq; maximo uestro commodo.
Nam si nostro impulsu atq; consilio
bellum mouissent: infirma futura
esset societas: & ad tempus aliquod
fortasse in hac manerent sententia.
Nunc uerò cum illius lacerati calum-
nijs atq; criminibus, eum oderint:
uerisimile est, firmum futurum dis-
sidiū, tum ob ea, quæ metuunt: tum
propter ea, quæ antea fuerunt per-
pessi.

Hæc pars habet ἡ πρῶτη ἀντίφρασις τῶν προκειμένων Principium
vov, resumptionem rei propositæ: & hoc, quan- confirmatio-
tum ad collocationem attinet, est principium confir- nis de ope fe-
mationis de auxilio ferendo. Propositio fuit bipar- rendæ.
tita: prima pars, de mittendis auxilijs: altera, de le-
gatis mittendis. Secuta est refutatio metus populi de
Philippi potentia. Iam incipit ἡ δεύτερα κεῖν ἡ ill-
us partis: quæ est de ope ferenda. Ibi primū repe-
tit propositionem ipsam explicatius, alijs uerbis, &
alijs sententijs. Deinde eam probat & αὐγεῖ ἐν τῷ
ἐν ἑκῷ τῷ καὶ ἐν ἑβδόμῳ, ex loco euentorum:
quod est etiam unum ἐν τῶν τῆς πράξεως
6 2 sāsσεως

Occultatio
cratoria.

ἀσέως καφαλαίων. Propositio supra fuit minore odio proposita: hoc loco sententia eius apertior est. Demosthenes enim solet paulatim à minoribus ad maiora: à minus ingratīs ad ea, quæ magis ingrata, progredi: & hæc est κενύσις oratoria. Antea nihil dixit de theatrālī pecunia: aut omnino de cōfērendā pecuniā: at iam aliquid dicit: & postea dilu-
rus est. Antea fuit obscurum illud γὰρ γινώσκουσιν: iam dicit apertē, ipsos debere exire. Nam inuiti hæc ab initio audiissent Athenienses. Approbatio uerò propositiōis brevis est, & Attica: constans breuib. enchyrematis. Τῶντ' ἔμπροσθεν.)

Participia.

si hæc intellexistis. Participia sæpe uim causarum efficientium habent: sæpe etiam uim ὑποθετικῆν, conditionalem. ἐγὼ κενύω est in illis, quæ didicimus: γὰρ θυμῶν in illis, quæ intelligere uolumus. Alterū participiū est præteritū tēporis, alterū præsentis, ὅτι ἐμφασίς. Nā primū didicisse oportet: et tamen postea non est dimittenda cogitatio & deliberatio. Vult orator suos ciues semper in cogitatione et diligētia uersari. Τῶντ' ἔμπροσθεν.) scilicet quo in statu sint res Philippi: eū, quod diligentior et acrior est, & minus esse socijs gratū. Οὐ μὲν δ' ἐστίν.) Dixit antea, ὡς φησὶ ἀδὲς Βονόμας: hoc iā magis explicat: et sua lingua quasi in cor auditoris penetrat. Εὐελπίσας est uolūtatis: πρὸς ἐμὴν ἔστι cordis. ἡμῶν
ἐστίν

εἰς φέροντας.) Iam ostendit modum, ὃν πρότερον:
 quem antea non est ausus statim à principio ponere:
 nisi prius resuasset potentiam Philippi. προ-
 θύμως.) Vt rō: non pati, donec à vobis exigitur.
 αὐτοὺς ὀξύνοντας.) ὑμᾶς αὐτοὺς. Iam intelligi-
 tis illud γνῶντες: ubi uerti, milite Attici nominis.
 Debetis uestra corpora opponere hostibus, non mili-
 tum peregrinorum. ἔδδ' γὰρ λόγος.) Quod
 iam ponitur, est etiam προτάξις: est altera pro-
 positio, sed ratio προτρέπτις, habens cohortatio-
 nem. λόγος.) est orationis. σέψις) est
 cogitationis, dubitatio et hæsitatio. τὸ δέοντα.)
 est uocabulum necessitatis et offiij. Hæc eis ἡ ἐ-
 πικράτης τῶν τῆς προτάξεως. Sententiæ sunt
 minus λεκτικαὶ, sed apertæ. νυνὶ γὰρ, ὃ
 πῶς res.) sequitur iam approbatio, quæ est τῶ
 καὶ εἰς. Est eiusmodi tempus, quod semper optasti:
 utinam incideret disidium inter Olynthios et Phi-
 lippum. Extorquetui uerbi confessionem. εἰ μὴ
 γὰρ ὑφ' ἡμῶν.) prima ratio est libera à conditio-
 ne et conclusione, et est ἀπλή. Iam est altera ap-
 probatio, habens ὑπόθεσιν uel πλάσιν, ἐπικα-
 τασκευὴν γνῶντικὴν. Hoc est oratorium, ut
 ratio ratione approbetur. Est autem enthymema du-
 plex, ex loco antecedentium et consequentium. So-
 cii coacti, non sunt firmi et constantes. Socii uerò,
 c 3 quos

quos necessitas petere auxilium cogit: propriū consequens habet, ut sint stabiles et firmi futuri. Cuiusmodi est genus enthymematis? necessariumne? non, sed probabile. Ideo ipse orator dicit, ἴσως, et εἰκός. Non enim uult si lenter affirmare. ὡς δὲ πάντες.) antecedens. αὐτοῖς (o.) dicimus ὅτι αἰρεῖσθαι πτόλεμον. Sed Demosthenes libere utitur μεταπλάσσειν, vni pro νῦν, αὐτοῖς αἰρεῖσθαι πτόλεμον. σφαλεροί.) consequens. ἐπεὶ δὲ.) Iam alterum enthymema contrarium, ὅτι ex differentibus. ἐγκληματῶν.) propter Philippicalumnias aduersus Olynthios. Hoc uerbum est etiam apud eos: qui de arte dicendi praecepta scripserunt. Ex huiusmodi locis Demosthenis, ὅτι Platonis, ὅτι meliorum scriptorum, sumpsit Aristoteles praecepta dialectica ὅτι rhetorica. Nullū est praeceptum Aristotelis: cuius non multa sint exempla in Platone: ὅτι quod non sit à Platone indicatum. Sed Plato obscure ὅτι diuersis locis. Aristoteles simul et apertius docet. Sic etiam Demosthenes antea uno uerbo εἰκός, genus huius conclusionis indicauit. ὑπερὸν ὧν φοβούμεθα.) προδιήκει uehementior. Cuiusmodi genus dicendi? adhuc tenue. Non habetis conglotationem uerborum, rerum, euentorū: non incrementa uerborum: non comparisonem prolixiā: non cetera ornamenta, quae orationem uberem

ὅ grandem faciunt: sed est propositio, quæ tantum
 habet plura uerba, quàm antea: ὅ cuius ornatus so-
 lum γὺ τῆ ἰσοκωμίας positus est: ratio etiam ὅ
 approbatio brevis, nec ullo (b)lenlore. Iam de gene-
 re compositionis. τῶν τ' ὅ ἐγνωκότας.) pe-
 riodus τῆ ἰσοκωμίας, cum ἐπισυνάψῃ ἰσοκώλω.
 Incipit à periodo: ὅ in pneumate definit. Aliquan-
 do contrà fit: et incipiunt oratores ἀπὸ τοῦ πνεύ-
 ματος: atq; in periodo desinunt. ἀθλωαῖοι.)
 hætenus unum membrum. γῆθυμαλίους.)
 aliterum. παροξυσμῶν.) tertium. εἴπερ
 ποτε, καὶ νῦν.) quartum. Hic esset periodus per-
 fecta: sed fit ἐπισυνάψις: ita ut ex periodo fiat
 πνεύμα. Nam tria membra breuiora κομμάτι
 καὶ subiicit: ne oratio nimium sit grauis. Οὐδὲ
 γὰρ λόγος.) περίοδος μονόκωλος. Nam ha-
 bet modicam inflexionem ἀνὰ καὶ ψιν: τοῦ μὲν τὰ
 δέοντα ποιεῖν ἐθέλω. νυνὶ γὰρ.) perio-
 dus specie δίκωλος, re ipsa ἰσοκώλος, ὅσα τὸ ἐ-
 περβατόν. Nam secundū membrum κατ' ἐπὶ ἐν-
 θεσιν in medio positum est. εἰ μὲν γὰρ.) γῆθύ-
 μμα δίκωλον. ἐπειδὴ δὲ.) secundum enthy-
 mema est etiam δίκωλον. μισθῶσι.) primum
 membrum. ἔχεν.) alterum, sed hoc propter τὸ
 ἐπερβατόν est δίκωλον: tamen si appareat esse
 μονόκωλον.

τὰ κώλα.

ΟΥ ΔΕΙ ΔΥ ΤΟΙΣΤΟΥΤΟΙΣ, ὧ ἀνδρες ἀθλωαῖοι,
 πρᾶσι πτωκότα καιροὶ ἀφείναι· ἔδὲ παθεῖν
 ταυτὸν· ὅπερ ἦδη πολλάκις πρότερον πτε-
 πόνθατε. Εἰ γὰρ ὅθ' ἠκομθε Εὐβοεῦσι βίβου
 θηκότου· καὶ πρῆσαν Ἀμφιπολιτῶν ἱερεῖς,
 καὶ Στρατὸν κληῖς, ὡς ἴσθι τὸ βῆμα· κελεύον
 τὸς ὑμᾶς ἐκπλεῖν, καὶ πρᾶ λαμβάνειν τῶν
 πόλιν· τῶν αὐτῶν πειχομένῳ ἡμῖς· ὅτι ὅτι
 ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν· ἢ ὑπερὺν ἐρετῆς·
 Εὐβοέων σωτηρίας· εἶχετ' ἄρ' Ἀμφιπολίην ἴσ-
 τε· ὅτι πάντων τ' μετὰ ταῦτα ἄρ' ἦτε ἀπυλ-
 λαγμένοι πραγμάτων· καὶ πάντων ἡνίκα
 πνύσθα, ποτίσθα, μεθώνη, παγασαί, τᾶλ-
 λα, ἵνα μὴ καθέκασα λέγων διατρέψω, πο-
 λιοκύνδα ἀπηγγέμετο· εἰ τότε τότε τῶν εἰ-
 ῖς πρῶτω προθύμως, καὶ ὡς προσῆκον, ἐ-
 βοηθήσθην αὐτοῖς· ῥάονι καὶ πολύντα πεινο-
 τῶν νῦν ἀνέχόμεθα ὡς Φιλίππῳ. Νῦν ἢ
 τὸ μὲν πρὸς αἰεὶ προὔμενοι· τὰ δ' ἢ μέλλοντα αὐ-
 τόματα οἰόμενοι· ἡσέμεν καλῶς· καὶ ἡνέστα
 μεν, ὧ ἀνδρες ἀθλωαῖοι, Φίλιππον ἡμεῖς·
 καὶ κατεσέμεν τὴν λιγυρότητα· ἡλίκῃ ὅθ' εἰς
 πω βασιλεὺς γένηται μακεδονίας.

Nequaquā igitur, Athenienses,
 hæc vobis oblata occasio amittenda

da est: nequid committendum: quod iam saepenumero antea comisistis. Nam si post opem Euboensibus latam, tum, cum adessent Amphipolitani Hierax & Stratocles in hoc ipso subsellio: adhortantes uos classe exire: & Amphipolim in uestram ditionem recipere: eodem fuissetis etiam in nostra causa studio: quo in salute fuimus Euboensium: nostratum fuisset Amphipolis: & omnibus fuissetis liberi & soluti molestiis, quae postea inciderunt. Itē cum Pydna, Potidaea, Methone, Pagasae, & ceterae urbes: ne commemoratione singularū urbiū tempus consumā, nuntiabatur oppugnari: si ex his, ut quae prima fuit, alacriter, et ut decebat, auxilio uenissetis ipsi: leniorem iam, & multo humaniorem sentiremus Philippū. Sed dum praesentē semper negligimus occasionē: & ea, quae futura sunt, ultrò putamus fore secun-

da: amplificamus nos Philippū, Athenienses: & talem tantūq̃ efficiamus: quantus nullus adhuc rex fuit Macedoniae.

Collocatio huius loci:

In dandis consilijs, praesertim in causis publicis, & in magnis rebus suscipiendis, nihil melius est: quàm metum tollere ex animis auditorum. Nihil enim magis obstat, quàm metus. Id fecit Demosthenes: & ut collocationis principio hunc errorem sustulit. Post metum sublatum nihil est melius: quàm ignaviam & socordiam tollere: admonere exemplis domesticis: & rebus docere, in quibus peccatum fuit. Iam igitur pigritiam, ignaviam, & spem vanam tol-

Tractatio.

lit. Hec, quantum ad collocationem attinet. Tractatio autem huius loci est ἡ ἀδελφικὴ: ignaviam tollit non γενικῶς sententia generali, sed exemplis. Ista exempla tractationem habent bipartitam: primum cōmemorat unum exemplum de Amphipoli seorsim, καὶ χωρισμῶς: deinde est σὺνθεσις frequentatio plurium exemplorum.

Ἡ ἀγαπῆ πτωχῶτα.) In ἀγαπῆ πτωχῶτα est id, quod ultro euenit: cum occasio diuinitus offertur. καὶ ὁρῶν ἀφ' ἑωῆ.) Cicerō dicit, amittere occasionem. πᾶσι.) Græci dicunt etiam πᾶσι pro πᾶσι. πᾶσι, id est, aliquid uitiose facere.

re. Ideo uerti, committere: ut maneam in aliqua
 ἀνυψόει, assonantia, amittere, committere. Ge-
 nus compositionis principio est moderatum. Est enim
 ista prima periodus ἑξήκωλος: sed mediū membrum
 breuissimum, ἔκκομματικόν, par inciso. Εἰ γὰρ,
 ὁδ' ἕκομμεν.) Hic incipit tractatio exemplorū. Se-
 orsim ponit de Amphipoli. Nā illud erat magnum
 damnum, tantam urbem amitti ab Atheniensibus.
 Deinde conglobat multa exempla simul. Ita princi-
 pium ἔσιν finis sunt paria. Principium est magnum
 uno exemplo Amphipoleos: finis etiam est magnus,
 quia multa congerit. Quoniam enim in una Metho-
 ne non tantum erat situm, ideo plura coniungit. Est
 ergo duplex medicina, simplex, ἔσιν composita.

Ἰεγξῆ) testata loquitur. Hierax ἔσιν Stratocles suae
 urbi petebant auxilium ab Atheniensibus. Eos no-
 minat, ut uideatur loqui testata: ἔσιν ostendat, quanta
 tum fuerit occasio. πᾶσα λαμβάνει.) recipe-
 re urbem in uestram fidem ἔσιν tutelam, si non Am-
 phipolitanorum, saltem uestra causa. Ista compositio
 est ἑκτετάμην: habet τέσσιν, extensionem.
 Nam est septem membrorum. Βεβονθηκότες.)
 primum membrum. Βῆμα.) alterum, sed χοι-
 νοτῶες, productum. τὸν πόλι.) tertium.
 προθυμίας) quartum. σωτηρίας.) quintum.
 πότε.) sextum. πραγμάτων.) septimum. Ex-
 ercitatio

Compositio.

Hyperbata.

ercitatio uocis in Demosthene tanta fuit: ut talem comprehensionē uno spiritu sine labore proferret. Est hī: κατὰ φύσιν. Celeritas compositionis, et tamen acrimonia. καὶ πάλιν, ἀνίκα.) Iam quæ sequuntur exempla, singula habēt minus ponderis, coniuncta tamen et frequentata, sunt paria, et ἰσὺς ζουσι primo exemplo. Ostendit eam hīc etiam socordiam. ἀπὸ πρῶτου καὶ.) sunt duo membra coniuncta ὑπερβατῶν. τὰ ὑπερβατὰ non imbediunt orationem, sed celerem faciunt. Oratio ite καὶ σύνδεστος est celerior, quā πολυσύνδεστος. illa commata requirunt celeritatem. Particula copulatiuæ, συνκατακαὶ, faciunt deteriores et tardiores orationem. καὶ τότε.) τὰ ὑπερβατὰ, etiamsi faciunt orationem celeriores et incitiores: tamen faciunt longiores et obscuriores. Itaque requiritur, uelut remedium, ipsa ἐπὶ πρῶτου καὶ καὶ, resumptio uerborum uel eorundem, uel diuersorum. ἐν τῷ πρώτῳ.) Ordine poterant auxilia mittere, non simul. Non enim omnia simul Philippus oppugnabat. Ista periodus est breuior, quā superior. Est enim quatuor membrorum: sed duo prima sunt implicata ὑπερβατῶν. Enumeratione tamen est uehemens, et est cita ac uelox. οὐ γὰρ δὲ τοῦτο.) post cōmemorationem incōmodorum sequitur amica reprehensio Atheniensium. Ostendit uas-

nam

nam spem & expectationem rerum meliorum: nec illos tantum, sed etiam se unà cum illis accusat. Sunt duo magnæ vitia: Vnū, negligentia in rebus presentibus: alterum, spei rerum meliorum in futuris. Et si malarum ergo rerum commemorationem, locum habet ἡ παρρησία, libera uox oratoris: quæ tamen debet uerbis moderatis temperari & leniri. πρὸς τοὺς ἀκούοντες τὰ ἀτρία rerum malarum.

παρρησία.

ἡ παρρησία μὲν.) τὸ ἀτρία δὲ, effectus. Oportet in Demosthene resoluendo diligenter animaduertes re. Quia enim uersabatur inter auditores doctos, qui rem intelligebant: ideo non copiose, sed prudenter dicebat. Primum quoniam Philippi uires erant formidabiles Atheniensibus: et in formidine ac metu nihil rectè agimus: restitit principiò formidini uirtute collocationis. Tum, ubi iam confirmati animis essent: adhortari eos ad opem Olynthijs ferendam cepit. Deinde, ut ob superiorum temporum ignorantiam obiurgaret: exempla commemorauit incommo-
dorum: quæ commemoratio fuit odiosissima. seorsim de Amphipoli dixit: quia grauissimum fuit de illius urbis amissione audire. Cōiunctè autem de multis oppidis: quòd illa, tametsi minora essent: tamen, si coniungerentur, faciebant magnam ditionem. Postremò de Philippi potentia ac uiribus, duas ob causas. una est, quòd utilius fuit prius mala commemorare,

rare, quàm vituperare: et hoc semper in scribendò faciendum est: ut prius incommoda cōmemoremus, quàm reprehendamus. Nam ostēdo morbo, facilius admittitur medicina. Altera, quia homines novī, homines νεοπλουτοί, semper sunt inuisi. Philippus maximè inuisus fuit Atheniensibus. Nam cum adolescens fuisset obses apud Thebanos: maximāq; pars patrij regni occupata ab Illyrijs: ipse tamen a Thebanis clam aufugit: exercituq; comparato, non modò omnia amissa recuperavit: sed etiam plura alia ad suam dittonem adiecit: ut sit apud Diodorum Siculum.

Νυνὶ δὲ καὶ ρὸς ἡμῶν, ὅς ἐστι ὁ τὸ λωβήσασθαι αὐτόματ' ἐν τῇ πόλει: ὅς ἐστιν ὁ δεινὸς ἐστὶν ἐκ τῶν πρὸ τῶν ἐκείνων. Ἐμοὶ γε δοκεῖ τις ὡς ἀνδρὲς ἀδύνατοι, δίκαιος λογιστὴς τῶν πρὸς τὴν θεῶν ἡμῶν ὑπεργυλίων καὶ σάας: καὶ πρὸς ἐκείνων, ὡς δ' εἶ, πολλῶν ὁμοῦς μεγάλῳ ἂν ἔχειν αὐτοῖς χάριν εὐκότως. Τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλέκειναι κατὰ τὴν πόλιν: τίς ἡμετέρας ἀμελείας αὐτοῖς θείῃ δικάως: ὃ δὲ μήτε πάλαι ἴσθαι πεπονημένοι: περὶ πλεονεξίας τῶν ἡμῶν συμμαχίαν τούτων ἀντίρροπον: ἂν βεβλώμεθα χρηστῶς παρ' ἐκείνων ἐννοίας ἐνέργειαν ἂν ἐγγὺς θείω. Ἀλλ', οἶμαι, πρόμιόν ἐστιν: ὅπερ

Ἐπὶ τῆς τ' ἡμετέρας κτήσεως. Ἀρμὴ
 γὰρ, (καὶ αὐτὴ λαβὴ, καὶ σάου μεγάλῃ ἐσ-
 χετὴν χεῖρ) τὴν χάριν ἄρ' ἀναιλωσας λάθῃ
 σὺ ἀναλώσῃ καὶ μεμνησθῇ, τὴν τ' ἡμετέραν χά-
 ριν καὶ πόλιν τῆς ἡμετέρας πόλεως. Οἱ μὲν γὰρ
 σάμνοι τοῖς κακοῖς ὀφθαλμοῖς, εἰς αὐτὴν τι-
 πῶν τ' ἀνὰ τὴν δαίμονα, μνημονεύσει. πρὸς γὰρ
 τοῖς τελευταίοις ἐκαστοῖς τ' προὔπτεσαν
 τωρὶ τὰ πολλὰ κρινεῖται. Διὸ καὶ σφοδρὰ δει-
 τ' ἵππων ἡμεῖς, ὡς αὐτοὶ σάββα αἰεὶ φροντί-
 σαι, ἵνα ταῦτ' ἐπανορθωσάμενοι, τῶν αὖτε
 πεπραγμένων αὐτῶν ὅτι ἀποτρεφώμεθα.

Sed nunc huiusmodi tempora ac-
 ciderunt Olynthiorum ultio popu-
 lo Atheniensi: quæ superioribus neu-
 tiquam sunt postponenda. Ac, mea
 quidē sententia, si quis iustus esset æ-
 stimator eorum; quæ diuinitus nobis
 data sunt; tamen multa nō eius-
 modi sint, cuiusmodi esse debeant;
 tamen maximā habere merito dñs
 immortalibus gratiam. Quod enim
 superiori bello multa amiserimus:
 nostræ negligentiae merito est ascri-
 bendum

bendum. Quòd uerò etiã iam dudum in ijsdem malis non uersetur; & quòd societas superiora mala cõpensans, si eã placeret suscipere, ostensa sit; deorũ beneuolentię et beneficij ego tribuẽdũ esse cẽseo. Sed opinor, idẽ sit in hac parte; quod in pecuniarũ facultate. Si enim, quantum quis comparauerit, tantum & conseruet; magnam habet fortunę gratiam. Si uerò eas imprudens insumat; simul etiã memoriã gratiã, quã fortunę referenda erat, insumit. Idem fit in negotijs suscipiendis. Qui enim occasionibus non bene utuntur; etiã si quid diuinitus boni accadat, non possunt meminisse. Singula enim, quã antea acciderunt, plerunq; ex euentu solent existimari. Quare uobis etiã atq; etiã cogitandum est, Athenienses; ut his rebus corrigendis, superiorũ infamiã temporum diluamus.

Quanz

Quantum attinet ad primam partem officij oratorij, inuentionē: locus iste pertinet præcipuē ad eam partem τῆς πρᾶξης τῆς σῶσεως, quæ est utilitatis. Deum est iam antea statum negotialem diuidi in legem, æquitatem, utilitatem, facultatem, bonam statem, & euentum. Hic uerò locus pertinet ad utilitatem. Subueniamus Olynthijs aduersus Philip-
pum. Ita enim his malis, quibus uexamur, liberabimur: & amissam felicitatem recuperabimus. In loco utilitatis spectanda sunt mala uitanda, bona comparanda: mala minuenda, bona augenda: mala abijcienda, bona retinenda. Est hinc etiam ὁ δῶκεν: poterimus malis istis liberari, quia occasio diuinitus offertur. Id ē honestas & euentus: delebimus maculam superioribus temporibus. suscipiā. Hoc loco etiā pietas suā erga deos orator significat: excusat eos: et culpam in se atq; ciues suos trāsfert. Tractatio est paulo lenior & uehementior: quàm in superiore loco. Habet enim ὁμοιότητα, similitudinem: ostendit magistratum eodem uino laborare, quo illi, qui pecunias comparant: qui grati sint erga fortunam, dum illas retineant: ubi uerò per stultitiam consumpserint, beneficij non amplius meminerint. Id ē Athenienses, quum occasiones rerum gerendarum diuinitus oblatas negligant: etiam beneficiorum diuinorum memoriā abijcere. Deinde ponit ὁ νομίζει

Inuentio.

Utilitas.

Tractatio.

bium prateriti temporis, iamdudum. *πεπονθε-
ναι*.) primum membrum. *ἀντίρροπον*.) secun-
dum. *ἀντίρροπον*, id. st. *ἰσόρροπον*, uiri-
equiparatum *ἡνδ*.) tertium, *κομματικόν*
membrum, habens tamen sententiam absolutam.

δεῦω.) quartum. Videte, quæ uis sit *τοῦ χη-
ματισμοῦ*, figuræ orationis, quam mutauit. An-
tea dixit, *δεῖν*, aliquis possit nostræ negligentiae tri-
buere: non dicit, ego possim tribuere. Sed cum de dijs
loquitur, dicit: ego tribuo id beneuolentiæ decrum.

ἀλλ' οἱ μάλ'..) illustratio huius loci, quæ fit simi-
litudine. Quædam similitudines referuntur ad do-
cendum, quædam ad amplificandum, quædam sunt
mixtæ. Hæc est *ἡ ἀντιθέσις* *ἡ ἀντιθέσις* *ἡ ἀντιθέσις*.

κτῆσεως.) *κτῆσις* st. idem, quod *πορίσις*, con-
sequi: *ἡ τῆσις*, comparatio, facultas. Vitur ma-
gna breuitate: ut similitudo sit non tā augens, quàm
docens. est hic pulchra periodus *τῆς ἀντιθέσεως*: quæ
cum habeat duas *πρότάσεις*, propositiones, *ἡ δι-
ὰ τὸν λόγον*, redditiones: est composita perio-
dus duorum membrorum, *σύνθετος λόγος*.

ἡ πόσις τῶν.) membrum seorsim positum. Post
similitudinem est ipsius similis assumptio. *οἱ μάλ'
ἡ ἀντιθέσις*.) *περί τοῦ λόγου*. *συνέβη*.)
ὑπῆρξε. *πρὸς γὰρ δ*.) similitudinem iam con-
cludit *δέσει*, *τόπω κοινῷ*, loco communi, senten-
tia,

είδ, quæ ad actiones humanas pertinet. προὔπῃ
 φαίνωμαι.) antea dixit, ὑπεργυμνῶν. Huiusmo-
 di mutatio τοῦ χρηματισμοῦ affert suavitatem. est
 μονοκαλία. Διὸ καὶ σφόδρα pars postre-
 ma, quæ habet utilitatem, liberationem præsentis
 mali, hoc est, infamiae. est conclusio δίκωλος. Nec
 tantum habet istud συμπέρασμα τὸ τελικὸν
 αἰτίου, ipsam utilitatem: sed etiam τὸ γινώσκον, ὅτι
 δίκωλος. Neq; mirandum est, unam senten-
 tiam referri ad plures locos. Hoc enim fieri potest:
 ὅτι talis sententia est firmissima. Sic primum usus est
 propositione, ex circumstantia temporis sumpta:
 deinde adiunxit deorum excusationem, et reprehen-
 sionem suorum civium, illa reprehensio temperata
 fuit pulcherrima similitudine: quam cōclūsit, θετε-
 ρὴ τινὶ γνώμη. Postremò. fuit conclusio, eaq; mi-
 nimè inanis: sed sumpta ex pluribus locis negotialis
 status, ut antè indicatum est.

Εἰ δὲ προησώμεθα, ὡς αὐτὸς ἀθλωαῖοι, καὶ
 τὸς τοὺς ἀνθρώπους: εἴτ' Ὀλυμποῦ ἐκείνου
 καὶ ἀσρέψεται: φρασάτω τις ἐμοὶ, τί τὸ κω-
 λούειτ' αὐτὸς ἐς αἰβάδιζαν, ὅποι βόλεται;
 Ἀρχέγε λογιζέται τις ὑμῶν, ὡς αὐτὸς ἀθλω-
 αῖοι, καὶ θεωρεῖ δ' ἴσπου: δι' ὅρμεγας γέ-
 γονεν, ἀδενὴς ὡς δ' κχτ' ἀρχῆς, φίλιππος;

ὁ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν· μετὰ ταῦτα
 πύθων, πάλιν ποτίσθαι, μεθύνων αὐ-
 θις· εἰτα δευτέρως ἐπέβη. Μετὰ ταῦτα Φε-
 ρᾶς, Παγασᾶς, Μαγνησίαν, πάνθ' ὅν ἐβόλε-
 το, εὐφρεπίσας τρέπαρ· ὥχετο εἰς Θράκην.
 Εἰτ' ἐκείνους μὲν ἐκβαλὼν· τὸς δὲ κατὰ σέ-
 ῳ βασιλεῶν, ἠδ' ἐνόησε· πάλιν ῥαίσας,
 ἐκ τῶν δ' ῥαθυμῶν ἀπέκλινεν· ἀλλ' εὐθύς Ὀ-
 λυθίοις ἐπεχείρησε. Τὰς δ' ἐπ' Ἰλνυρίους,
 καὶ Πάονας αὐτῷ, καὶ πρὸς Ἀρύμβαν, ὅ-
 πη τις αὐτῷ εἶποι, ἀπαλείψας ῥαΐδας. Τί ὅρ,
 τίς αὐτῷ εἶποι, ταῦτα λέγεις ἡμῖν νῦν; Ἰνα γινώ-
 τε, ὡς αὐτὸς ἀδύνατοι, καὶ ἀδυνάτοι ἀμφο-
 τέρω· καὶ δ' προΐεθι καθεκάσσομαι αἰετιτῶν
 πραγμάτων, ὡς ἀλυσιτελές· καὶ τῷ φι-
 λοπραγμοσύνῳ· ἢ πρὸς ἅπαντας χρεῖται,
 καὶ συζῆ φίλιππο· ὑφ' ἧς ἔκείνῳ, ὅπως ἀ-
 γαπήσῃ τοῖς πεπραγμένοις ἡσυχίαν χή-
 σαι. Εἰδ' ὁ μὲν, ὡς αἰετιμῆζον τῶν ὑπαρ-
 χόντων δὲ πρᾶτ' ἴδρ, ἐγνωκώς ἔσαι· ὑμεῖς ὅ-
 ῳ δεινὸς ἀντιληπτέον ἐρρώμενός τῶν
 πραγμάτων· σκοπεῖθε, εἰς τί ποτε ἐλπίς
 ταῦτα τελευτῆσαι.

Sed si etiam hos homines neglig-
 gemus : & ille Olynthum evertet :
 quaeso

quæſo dicat mihi aliquis, quid obſta-
bit: quo minus ille progrediatur,
quò uelit: Eſt ne quiſquam ex uo-
bis, Athenienſes: qui conſideret, &
animaduertat: qua ratione ampliſ-
cara res Philippi ſit: quũ principio
tenuis eſſet: Primũ occupata Am-
phipoli, deinde Pydna, poſt Potis-
dæa, Methone deinceps: poſt quam
inuaſit Theſſaliam. Sub hæc apud
Phergos, Pagasæos, Magnefios, re-
bus omnibus ex animi ſententia ge-
ſtis, in Thraciam abijt: ubi nonnul-
lis eiectis Regibus, alijs ſubſtitutis,
in morbum incidit. Deinde quum
conualuiſſet: non ad deſidiam decli-
nauit: ſed conſeſtim Olynthios ag-
greſſus eſt. Omitto in Illyrios, &
Pæonas, & aduerſus Arymbam,
& cæteras quaſcunque illius expe-
ditiones. Sed roget aliquis: cur hæc
nobis in hoc tempore commemo-
ras? Vt & intelligatis, Athenienſes,

ses, & quasi sensu percipiatis utrumque: negligere singulas res rerum ꝑ
 occasiones, quàm uobis inutile sit:
 & studium Philippi atꝑ curā: quam
 aduersus omnes suscipit: & in qua
 ætatem consumit: & ob quam non
 acquiescit rebus à se gestis, ut in os
 cio uiuere uelit. Quòd si ille semper
 aliquid maius, quàm antea gessit,
 gerere animo concipit: Vos autem
 nihil contrā suscipere fortiter decre-
 uistis: considerate quæso, quæ tan-
 dem spes, quis rerum sit exitus fue-
 turus.

In coniecturis est unus locus: qui maximè ualet
 ad rem probandam: scilicet τῶν πραχθέντων,
 ἢ τῶν πρᾶλφθέντων, rerum factarum, &
 rerum omissarum: quibus adiungitur τὸ πραχθε-
 σόμενον, res, quæ fiet: hinc etiā δὲ ἐκ ἐκβυσόμενον,
 res euentura. In ista negotiali assumitur caput: τῶν
 πραχθέντων: & ex his spectantur τὰ πραχθε-
 σόμενα, & τὰ ἐκβυσόμενα. Assumuntur etiam
 τὰ πρᾶλφθέντα: ex quibus euentus cernitur.
 Omnia ista quatuor in hoc loco sunt. Commemorat

res

τὰ πραχθέν-
 τα & πρᾶλα-
 φθέντα.

res, quas Philippus callidè gessit: ostendit callidam
 eius rationem imperij amplificandi. Vnde colligitur
 ὁ ἀρχηγός μεν οὖν: quid etiam deinceps factu
 sit: ὁ δὲ ἐκβασόμενος, quid euenturum sit, per-
 spicitur. Est etiam quartum hic, τὰ πρὸ ἐλσιφθίου
 τα. Multa enim orator tempora commemorat: qui-
 bus maiorum et auitam uirtutem Athenienses reuo-
 care et renouare potuissent, sed neglexerunt. Est gi-
 tur commemoratio τῶν ἐκβαύτων, rerum, quæ
 euenerunt. Distinguit facta illa suis particulis: quo-
 rum commemoratione adhortatur populum suum
 ad resistendum hosti. Locus iste habet argumentatio-
 nem non directam, sed inflexam ad motum, nempe
 ad odium Philippi, ad deponendam negligentiam,
 ad curam rerum suscipiendam. Notum enim est, in
 partitionibus oratorijs Cicer. duo genera argumen-
 tandi esse: unum directum, ad fidem faciendam dire-
 ctò spectans: quod proponit aliquid, idq; rationibus
 probat, ac concludit: alterum, quod prius sumit ea,
 quæ uult, eaq; confirmat: & ad extremum, animis
 iam permotis, iacit id, quod proponendum fuit. Sic
 etiam Demosthenes facit: qui non prius ad proposi-
 tionem redit: Philippo, Olynthijs ope ferenda, resi-
 stendum esse: quàm animos suorū ciuium ad odium
 & hostis et propriæ ignauie inflaminarit. Eiusmo-
 di uerò conglabationes et frequentationes, cuiusmo-

Argumentan-
 di genera.

di in hoc loco est, possunt etiam in subtile dicendi genus cadere. Est igitur hic superioris loci ἀνακαινώσις, renouatio: sed numerosiore cum amplificatione. Subtilitas uerò est, quòd res particulis ita distinguit: ut suo quæq; tempore euenit. εἰ δὲ προησόμεθα.) est proprium caput, κεφάλαιον, statutus negotialis, δὲ κηρύσσμενον. propositio hęc est τοῦ κηρύσσμενου: βασιλεῖται, ὅποιός ἐστι λατρεῖται.

φρασάτω τις ἐμοί.) modus loquendi Græcorū: Latini dicunt, quæso. ἄρα γε. Ratio τοῦ κηρύσσμενου, quæ est τῶν προχθέντων: quibus ostendit, quomodo Philippus creuerit. ἄρα γε, est particula indignantis. est ne aliquis, qui consideret: neminem puto esse. Prò deum atq; hominum fidem, nemo est. λογίζεται τις.) λογίζεται est animi, θεωρεῖν est uisus. ἀδενδὲς δὲ. Nam principio Philippus fuit obses apud Thebanos: & regnum eius miserè uexatum à uicinis gentibus. Totam historiam illam, quæ est apud Diodorum Siculum & alios copiosè descripta, paucis uersibus absoluit.

ὁ πρῶτος Αμφίπολιν.) Rerum gestarū frequentatio κατασκευασικῇ. Ibit, quocunq; uolet. Nam hæcenus ita fecit. Quæ temporibus distincta erant: in orator particulis distinguit: ut in singulis neglectas occasiones ostendat. καὶ τὰς φρασάς.) paulatim progressus est: iam plenis ita passibus.

sibus. Nam ostendit Philippum incepisse paulatim
progredi: deinde multa celeriter arripuisse. ὁ δὲ
πρῶτος, modus ille fuit: Philippus non cum multis si-
mul bellum gessit, sed singula loca occupavit.

ἐς θρᾷκιν.) Nam Thracia multos habuit Re-
gulos. ἐκ βαλῶν.) qui rebelles erant. παρὰ
λαίπῳ.) est praeiteritum. ostendit se adhuc multa cō-
memorare posse. τί δὲ.) occupatione & inter-
rogatione conclusionem infert. haec tamen enim duo
fuerunt, exitus & facta. Ea iam concludit, dum cau-
sam ostendit, cur illa commemorauerit. Antea fuit
propositus finis bonus, fuga infamiae. Iam finis ma-
lus: si non resistemus, Philippus omnia occupabit
cum infamia nostra. Ita argumentatur, ut conclu-
sio non apparent: & redit ad propositionem.

ἵνα γινώτε.) γινώσκεις est animi: αἰδανός
δὲ est sensus. Antea dixit, λογίζεσθαι & θεωρεῖν.

ἢ πρὸς ἁπλῶς.) pulcherrimè paucis uerbis
amplificat: estq; quadam αὔξησης in summissio dis-
cendi genere. Tria illa, χρῆται, συζῆ, ἡσυχία
χρῆσαι, ad unum uerbum φιλοπραγμοσύνη
refert. εἰ δὲ ὁ μὲν.) 1. propositio fuit τοῦ ἐκ βα-
λῶν 2. ratio ex rebus gestis. 3. causa finalis illi-
us commemorationis. Iam redit ad propositionem
τοῦ ἐκ βαλῶν. διὰ πρᾶτ' αὖ.) τὸ πρᾶχ-
μα σὺ μὲν. ὅθεν ὁ ἀντιληπτός.) ἡ ἀπὸ λαίφ-
θηντα.

θεντα. τελευτήσας.) τὸ ἐκ Βησσύλων. Sic
hoc loco est argumentatio uehemens: ut animos ci-
uium ab inertia ad diligentiam transferat. Propo-
suit de eo, quod euenturum esset: res gestas Philippi
recensuit: utrunq; fuit odiosum in auribus populi
Atheniensis. Itaq; ostendit causam finalem: se utili-
ter hæc commemorasse. Postremò se ad propositio-
nem refert. Quæ omnia efficiunt: ut oratio sit ualde
neruosa & robusta.

Πρὸς θεῶν τίς ὅτως εὐχέτης ὄσιν ὑμῶν:
ὅστις ἀγνοῖ τὸν ἐκείθεν πόλεμον δεῦρο ἡ-
βόντα, αὐτὸν ἀμελήσωμεν; Ἀλλὰ μὴ εἰ ὅσον γε-
νήσεται: δέδοικα, ὡς αὐτῶν ἀθλῶν ἔσοι: μὴ
τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥσπερ οἱ δαυδίζοντες ῥα-
δίως ὑπὸ τοῖς μεγάλοις τόκοις: μικρὸν εὐ-
πορήσαντες χρόνον: ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαί-
ων ἀπέστησαν: ὅτω καὶ ἡμεῖς, αὐτὸν ὑπὸ πολ-
λῶ φανῶμεν ἐρῶν ὑμνητόν: καὶ ἀπαντὰ
πρὸς ἡδονῇ ζητούντων: πολλὰ καὶ χαλε-
πά, ὧν ἔκ ἡβδλόμεθα, ὕστερον εἰς ἀνάγκην
ἔλθομεν ποιεῖν: καὶ λινδιωεύσωμεν πόδα τῷ
ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ. Τὸ μὲν δὲ ἐπιτιμᾶν, ἴσως
φίησιν τις αὐτὸν ῥάδιον, καὶ παντὸς ἐν: τὸ δὲ
ὑπὲρ τῶν πρῶτον, ὅ, τι δέῃ πράττειν, ἀπο-
φαίνεισθαι, τοῦτ' ἐν συμβόλῃ. Εγὼ δὲ ἔκ ἀγ-
νοῶ

ποῦ μὲν, ὃ αὐτὸς Ἀθλωαῖοι τὸ β'· ὅτι πολλὰ
 λάκεις ὑμῖς ὅ τ' αἰτίους, ἀλλὰ τὸς ὑσάτους
 ποῦ τ' παραγὰ τ' ἐπὶ ὄντας, γ' ὅρῃ τοι φάει
 αὐτὶ μὴ ἢ γινώσκω ἐκβῆ. ὅ μιν οἰμαί γο
 ὀφρ, τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοπεῖν δ', ὑπο-
 σταλαδ'· ποῦ ὦρ ὑμῖν συμφέρειν ἢ γῆμαι.

Nam mehercule quis a deo simplis-
 ci est ingenio; qui ignoret, illud bel-
 lum ex eo loco huc translatum iri, si
 agamus negligētius? Quod si fiat,
 uereor, Athenienses; ne eodem mor-
 do, quo illi, qui faciliè magno fœnos
 re pecunias à fœneratoribus mutus
 as sumunt; posteaquam non diu ab-
 bundarunt; tandem etiam à pater-
 nis facultatibus coacti sunt discede-
 re; sic etiam uobis, ubi diu negligen-
 tes fuerimus; & omnia ad uoluptas-
 tem retulerimus; multa & infesta, se-
 cus, quàm uelimus, tandem necesse
 sit perpeti; & de agro nostro, deq; re
 pub. periclitemur. Sed dicat fortas-
 se quispiam; faciliè esse reprehēdere:

& id quemuis posse. De rebus uerò
 præsentibus, quid agendum sit, de-
 mōstrare, id uerò esse oratoris. Equi-
 dem non sum nescius, Athenienses:
 sæpenumero uos non eis, in quibus
 culpa hæret, irasci: sed ijs, qui in se
 natu causas perorarunt: si quid præ-
 ter animi sententiã accidat. Verum
 tamen non existimo priuatam com-
 moditatem respiciendam esse: neq;
 à me quicquam in rebus ijs, quæ ad
 uestras rationes pertinere uidean-
 tur, dissimulandum.

τὸ ἀγρίον
 τοῦ ἐλβεσίου
 μένου.

Hoc loco ponit breuem quandam ἐπιμὺν in
 eodem loco τὸ ἐλβεσιον, euentorum. Nam
 euenta sunt maximè consideranda in deliberationi-
 bus: & in statibus, qui πρᾶγματικοὶ dicuntur.
 Ibi enim exitus sunt pertimescendi, cuiusmodi sint
 futuri. Antea posuit exitum ἀγρίον, infinītè, in
 illis uerbis: οὐκ ἔστιν, εἰς τὴν ὥσπερ &c. non pro-
 pria eum specie notauit. Difficile est enim, quæ rei
 alicuius formæ sint, uidere. Iam τὸ ἐλβεσιον
 ἀγρίον, certum est finitum exitum, po-
 nit. Iste igitur locus continuatur cum postrema su-
 perioris

perioris proximi loci sententia. Est hoc Demosthe-
 ni in more, à generalibus & communibus ad parti-
 cularia & specialia pergere. ἀόριστος est: uidere,
 quæ spes, et quis exitus sit futurus. Magis ἐς δὲ τὸ τοί-
 αστον est: bellum ab Olynthijs in Atticam transfe-
 ritur. Hoc non est extremū malum. Potest enim bel-
 lum geri: ut ager retineatur. Venit igitur orator ad
 id: quod maximè proprium & specificum est: uenie-
 mus in periculum de agro: & de omnibus, quæ in a-
 gro sunt. Declarat id similitudine. Metuendum est,
 ne nobis eueniat idem: quod hominibus, qui scenori
 pecuniam accipiunt: bona sua oppignerant: paucis
 annis diuissimi sunt propter illam pecuniam à scen-
 ratoribus acceptam: sed dum uiuūt profusè, euenit,
 ut & pecuniam consumant: & pignus etiam scen-
 ratoribus dare cogantur: Ita uobis etiam, dum tem-
 pus conterimus: & in ocio sumus: & aliorum mise-
 ria beati sumus: in necessitatem ueniendum sit mul-
 ta & graua patiendi: & de nostra ditione pericu-
 lum subire cogamur. Hæc enim similitudo magis
 sub oculos subiicit τὸ ἐκ βασιόμενον κακόν. Po-
 stremò loco adfert occupationē orator: istud est re-
 prehendere, non consilium dare. illa πρόληψις
 ἐστὶν προπαρεσκευασίς: habet preparationem
 ad nouam disputationem. Vtitur autē παρρησίᾳ,
 licentia, libera uoce: & dicit hoc esse ingenium A-
 thenien-

ὁμοίωσις.

πρόληψις.

theniensium: ut irascantur, si quid contra animi sen-
tentiam eueniat, non auctoribus malorum: sed ijs, qui
cōsiliū dederint. Nihilominus se, quod sibi
optimum uideatur, cōsiliū allaturum. Ita sibi adi-
tum facit ad nouam suasionem: Et postea consiliū
suū proponit. Sunt igitur partes huius loci: ἐπι-
μονὴ ἐν τῷ ἐκβησμένῳ: ἐπεξεργασία δὲ ὁ-
μοιωσεως κατὰ σκευασίαν: προπαρὰ σκευὴ
πρὸς ἄλλω τινὰ συμβουλῶν. εὐνήτης.)
dicitur homo simpliciū morū. τὸν κεῖθεν πόλε-
μον.) Artificialia τμήσεις. Interponit aduerbium
inter articulū et nomen ἐμφάσεως ὅτι καὶ: bellum
aliunde aduentans. Αλλὰ μὲν εἰς ὅσον.) exitum
proposuit εἰς ὅτι οἱ ἄλλοι quidē illū, non tamen satis
specificū. Ideo iā similitudine magis εἰς ὅποιον: il-
lustrius proponit exitum. Quas spes reliquas non so-
lū bellum huc transferetur: sed etiā periculū erit:
ne agrum nostrū amittamus. Ista similitudo non tam
amplificationis causa, quā τῶς εως ὅτι καὶ, ponit-
tur. δαυσιστάμενοι.) qui pecuniam scēnori à scē-
natoribus accipiunt. ἑαδίσως ἐπὶ τοῖς μεγάλ-
οις τόκοις.) ἀμφιβολογία. Possunt enim sta-
uerba coniungi, uel cum precedenti uocabulo δια-
υεῖσόμενοι, ut sit sententia: qui faciliē magno scēno-
re pecunias mutuò accipiunt: uel cum sequentibus
uerbis, in hanc sententiam: qui faciliē propter multa

tas pecunias sc̄nori acceptas per breue tempus diui-
tes sunt: ut οἱ τόκος in hoc loco significant summas
pecuniarias sc̄nori acceptas. Ego tamen malo con-
iungi cum precedentibus. ῥαδ' ἰως.) facile, εὐκτ̄,
temere, sine prouidentia. Ἐ ἀρχαίων.) τὰ ἀγ-
χῶνα uocat paterna bona, patrimonium, quicquid
habuerunt à patre, ex dote, ex legato, et quæ sunt
pignoris loco. ἀπ' ἐπισταύ.) ἀπιστῶναι est uo-
luntatis, decedere, alij locum dare. ὡς πολλῶ.)
diu. ἐρῶ ἄθυμυ καὶ ὀττο.) ῥαθυμειν et ὀτ-
τα εἰς ὧν sunt hic comparata. Δανείζειν est pecu-
niam à sc̄natoribus mutuò accipere: ῥαθυμειν,
ocium sumere et desidiam à uoluptatibus. ποί-
ειν.) id est, πᾶσι: est ἀναστροφή. Græci enim
et πᾶσι pro ποιεῖν, et ποιεῖν pro πᾶσι
dicunt. κινδυνεύσωμεν.) hoc est illud ἐκ βη-
σόμενον εἰς ὁλοποίητον. Solet enim Demosthenes
separare res: et paulatim peruenire ad extrema.
Videte, quis exitus futurus sit. primū sentiemus
bellum: deinde de summa rerum periclitabimur.

Ὁ μὲν δ'.) occupatio, quæ oratorio χρηματι-
σμῶ habet sententiā generalem. Reprehendere fa-
cile est, et cuiusq;: boni autem oratoris, consilium
dare. hanc sententiā ἀδικῶ sic γενικῶς ἐχρη-
ματισμῶν ad rem præsentem accommodat.

ἐπιτίμειν.) ἐπιτίμωσις uocamus rephren-

sionem

sionem quamvis, quacunq; in re. Sunt etiam in dia-
 sputationibus dialectica ἐπιτημῆσις: de quibus
 in 8 lib. ῥητορικῶν. συμβούλῃ.) ῥῆτο-
 ρῶν, species pro genere. Orator in deliberatio ge-
 nere dicitur σύμβουλῶν, & in concionibus ἐκ-
 κλησιᾶντων: in demonstratio, ἐγκωμιάζων.
 in iudiciali, διώκων, aut φεύγων, uel ἀπολο-
 γούμενῶν. Omnia ista sunt τῶν ῥητόρων: sed uti-
 tur hoc loco uerbo proprio. ὕσάτης.) Si iste su-
 perlatius propriè positus est: significat eos, qui cō-
 filia & causas perorant: qui solent uehementiores
 esse: & liberior est eorū oratio ad iram, et ad inflā-
 mationes animorū. Ac uidetur multi oratores hanc
 causam dixisse. Nam dixit antea: πολλὰ τῶν δ' ἐ-
 όντων ἐκ τοῦ παρὰρχῆμα ῥήσις ἄρ' ἐπελθεῖν
 εἰπεῖν: ut illi, qui perorent, sint uehementiores,
 quàm qui priore loco dicunt. Sin est γημάτισμός,
 & improprium: dicitur ἀντὶ τοῦ ὕσεσθαι, id est,
 μετὰ τὰ κακὰ: ut fiat comparatio auctoris malo-
 rum, & eorum, qui post ipsa mala dicunt. Vtraq;
 sententia est bona: & non habet impedimentū. &
 μὴ οἱ καὶ γε.) preparatio futuræ suæ sententiæ
 dictionis: et finis est ἠθικός. Patriæ salutem maiori
 sibi curæ esse dicit q̄ suā utilitatem. ἀσφάλειαν.)
 consequens loco antecedentis. Vtilitates enim pari-
 unt τὴν ἀσφάλειαν, ocium & securitatē rerum.

ὅμηρι δ' ἡ διχὴ βοηθητέον. ἢ τοῖς πράγμα
 σιν ὑμῖν: ὅτ' ἴτε τὰς πόλεις τοῖς Ὀλυθίοις
 σώζετε. Ἐπεὶ οὖν ποιεῖν τὰς στρατιώτας ἐκ-
 πέμπετε: καὶ ὅτ' τῶν ἐκείνων χάραμ κακῶς
 ποιεῖν, Ἐπὶ ἡμέραι, καὶ στρατιώταις ἑτέροις.
 Εἰ δὲ θατόρ' οὗτοι ὀλιγαίσι τε: ὁκνῶ, μὴ
 μάται' ὅμηρ' ἡ στρατεία γγῆς. Εἴτε γὰρ
 ὑμῶν τῶν ἐκείνων κακῶς ποιοῦντων: ὑπο-
 μένας οὖν, Ὀλυθον πᾶς ἵσεται: ἐξελίξας,
 ὡς τῶν οἰκείων ἐλθόν, ἀμυνεῖται. Εἴτε βοή-
 θειαν ἴστωρ μόνων ὑμῶν εἰς Ὀλυθον: ἀκινδύ-
 νως ὁρῶν ἔχοντα τὰ οἴκοι, προσκαθεσθῆται:
 καὶ προσέδρεύνει τοῖς πράγμασι: πόδες αἱ
 ὅτ' ἔχοντα τὸ πολιορκημῶν. Δεῖ δ' ἡ πόλις
 αὐτῶν καὶ διχὴ τῶν βοηθῆσαι ἐν.

Sic igitur sentio, duplici ratione
 rebus esse succurrendum: tum con-
 servandas urbes Olynthiorum: &
 milites mittendos, qui id efficiant:
 tum illius etiam agrum cum males-
 ficio inuadendum esse, classe, & alio
 peditatu terrestri. Si horum alterus
 trum negligetis: uereor, ne frustra
 vobis ista militia instituat. Si es-

nim uos solū illius agrum infestis: idēq; iste patiatur: & Olynthum sibi adiungat: facile, domum reuersus, uindicabit iniurias. Si uerò tantū auxilia portabitis Olynthijs: ipseq; uidebit domi nullum esse periculum: magisq; incumbet atq; insistet rebus: tandem longinquitate temporis oppidanos superabit. Magna igitur opus est esse, eaq; biparata auxilia.

Quæ hæcenus sunt commemorata, sunt cum exordio coniuncta. Pertinent enim ad excitandos animos audientiū: ut Olynthijs uelint succurrere: idq; necessarium esse putent. Primum est uelle, deinde suscipere. Si primum est uelle: necesse est uoluntatem primum locum occupare: & in collocando, quæ ad uoluntatem excitandam pertinent, primo loco poni. Multa igitur de periculo Atheniensium, de negligentia eorum, de Philippi industria dixit. Verum non satis est excitare: reprehendere nostrorum desidiam: aliorum uigilantiam commemorare: mala impendentia ostendere: sed opus est etiam consilio. Συμβλῆ. Hoc igitur loco iam dat consilium: quemadmodum succur-

succurrendum rebus sit: & duplici exercitu opus
 esse dicit: ut scilicet pars una mittatur in agrum O-
 lynthiorum: altera in Philippi regnum. Hoc ut con-
 firmet: ponit τὰ ἐκ ἐξ ὁμεινα. Si solum Olynthijs
 succurremus: & Philippus uidebit res domi in tu-
 to esse: manebit in obsidione: ipsaq; oppugnationis
 mora fatigatos Olynthios sub ditionē potestatemq;
 suam subiiciet. Si Olynthios non iuuabit is: sed tan-
 tummodo in agrum Philippi inuadetis: ipse, Olyn-
 tho expugnata, domū reuersus, facillē uobis resistet.
 Quoniā igitur propositio est duplex: etiā ratio est
 duplex. Verisimile est, tunc fuisse oratores: qui in di-
 uersa fuerint sententia: et qui ante Demosthenē dixe-
 rint, esse exercitū saltē in regnū Philippi mittendū:
 ita fore, ut cogatur relinquere Olynthios: pars con-
 trā uoluerit tantūm Olynthios iuuari. Sed orator
 utriusq; partis sententiā nunc coniungit: dum osten-
 dit, & agrum illius infestandum, & Olynthijs suba-
 ueniendum esse. Φημί δὲ.) ἢ πρότασις, pro-
 positio bipartita. τῷ τε τὰς.) pars una senten-
 tiæ. πάλαις.) Olynthus enim erat metropolis,
 & ciuitas plurium oppidorum, quæ sub se habebat.
 ἢ δὲ πάλαις.) pars altera. κακῶς ποιεῖν.)
 Caesar libro primo, de bello Gallico: per Galliam si-
 ne maleficio ire, id est, & κακῶς ποιεῖν. τρεῖς γὰρ
 εἰ.) ἢ τρεῖς, quomodo: terra & mari. εἰ δὲ

δατόρ.) approbatio, quæ habet bipartitum exitum. τὴν ἐκείν.) scilicet μόνον. προσκαθεδεύεται.) hæc duo uerba ita inter se differre uidentur: ut προσεδεδύειν sit diutius permanere, quàm προσκαθέζειν. πολιορκημένων.) Ολιυθίων. Caesar uocat eos, qui obside sunt, oppidanos. Δεῖ δὲ πολλῶ.) συμπερασμάτιον, conclusiuncula breuissima: quæ habet repetitionem propositionis. Δι.) id est, τοι γάρ.

Καὶ πόδι μὲν οἱ Βοηθείας ταῦτα γινώσκω: πόδι δὲ χρημάτων πόρος. Εἰς, ὃ ἀνδρες Αθλωαῖοι, χρήματα ὑμῖν, εἰς, ὅσα ἐδίδεν ἄλλων ἀνθρώπων, στρατιωτικά. Ταῦτα δὲ ὑμεῖς ὅτως, ὡς ἐβλέπετε, λαμβάνετε. Εἰ μὲν ἔν ταῦτα οἷς στρατευσούμενοις ἀποδιδόσκει: οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρος: εἰ δὲ μή, προσδεῖ: μάλλον δ' ἂν παντός γινώσκω τὸν πόρον. Τῶν αὐτῶν εἴποι, σὺ γράφεις ταῦτ' εἶν στρατιωτικά: καὶ δὲ, οὐκ ἔγωγε. Εγὼ μὲν γὰρ ἡγεῖμαι στρατιώτας δεῖν καὶ ἀσκευαδῆναι: καὶ ταῦτ' εἶν στρατιωτικά: καὶ μίαν σύνταξιν εἶν τὴν αὐτὴν, τῷ τε λαμβάνειν, καὶ τῷ ποιεῖν τὰ δέοντα. Ὑμεῖς δὲ ὅτω πῶς ἄνευ πραγμάτων λαμβάνετε εἰς τὰς ἐορτάς. Εἰ δ' ἂν λιπὼν, οἶμαι, πάντας ἐισφέρειν: ἄν πολλοὺς
Λαῶ

λαὸν δ' ἐν πολλὰ: ἄνδ' ὀλίγων, ὀλίγα. ΔΕΙ —
 ΔΗ ρημάτων, ἢ ἀνέυ τούτων ὀλίγ' ὅτι γε-
 νήσ' ἔλεοντων. λέγεται δὲ καὶ ἄλλας τινας
 ἄλλοι πόρως: ὧν ἑλέσθαι, ὅς τις ὑμῖν ἄρ' συμ-
 φέρειν δοκῇ: καὶ, ἕως ὅτι καὶ ὅς, ἀντιλέσθαι δὲ
 τῷ πρὸς ῥημάτων.

Atq; hæc mea de ope ferenda est
 sententia. De re autem pecuniaria.
 Sunt uobis pecuniæ, Athenienses,
 sunt supra cæteros mortales, eaq;
 militares. Sed has quidem, inter uos
 uestro arbitratu distribuitis. Si igitur
 militibus eas restituetis: nulla
 amplius egebitis porro pecunia: sin
 minus, certè egebitis: imò in primis
 pecunia desiderabitur. Sed dicat ali
 quis: tu legem fers, ut istæ sint mili
 tares: Equidem, legem non fero. E
 go enim censeo milites comparan
 dos esse: & hanc pecuniam debere
 esse militarem: eodemq; officij gene
 re, & eam accipere, & officium face
 re, contineri. Sed uos nulli reipub.

commodo ad ludos & spectacula sumitis. Quo fit, ut reliquum sit, mea quidem sententia, omnes conferre pecuniam: si multa opus sit, multā: & modicam, si modica. Opus enim est pecunia: & absq; ea nihil potest confici rerum necessariarum. Adferunt alij alias quasdam pecuniarias rationes: ex quibus, quæ uobis comoda uidebitur, eligite: &, dū tempus est, cape site rem publicam.

Ordo huius loci dependet ex illo superiore: *ὅτι μὴ δειρὲς εἶναι, καὶ πρὸς ξυμπῆναι: καὶ ὅτι πολέμῳ προσέχειν* &c. Illa fuit propositio ἀόριστος, infinita. Dixit enim bellum gerendum, & pecunia opus esse: nō tamē ibi dixit, quomodo bellū gerendū esset: nec omnē rationē rei pecuniariæ explicauit. Vt igitur in superiore proximo loco ostendit: quomodo oporteret τῷ πολέμῳ προσέχειν τὸ νόμῳ: ita iam demonstrat: quemadmodum pecunia inueniri possit.

Comparatio pecuniarum comparandæ apud Athenienses: Vna ex ludis & spectaculis, ut annotat Libanius: altera, cum singuli ciues conferrent: tertia, fortasse ex socijs. Demosthenes

mosthenes putat ærariam pecuniam, hoc est, eam, qua in ludis spectandis utebantur, esse contribuendam. Hic locus attingitur uerecundè ab oratore. Valde enim erat inuidiosus. *Que causa est: quòd etiam nullam eius de principio mentionem fecerit: & hoc loco occupatione, atq; callida uerborum distinctione elabatur.* Ostendit etiam alias duas faciendæ pecuniæ rationes: unam, ex cõferendo: alteram, à socijs ciuitatibus. Neceßitatem demonstrat: nisi ærariam dare uelint, ipsis pecuniam singulis conferendam esse. Utitur ad idem probandum etiam generali sententia: et cohortatione ad rempub. defendendam concludit. *Quantũ ad genus dicendi pertinet: locus iste non habet ὄγκον, insignem ornatũ: sed magis est acutus, quàm grandis: idq; ita esse, si cum alijs locis cõparetur, faciliè intelligitur. Potest aut exemplo uobis esse: quomodo locus inuidiosus et periculosus sit tractandus. χρημάτων πόνος.)* Sententiæ dictio de pecuniarũ cõparatione. Est formula loquendi Græcorum, χρημάτων πόνος. Latini ut dicunt rem frumentariã, ita etiam rem pecuniariam. εἰς, ὅτι.) ista ἐπαναφορὰ uerbi pertinet non tam ad ornatum, quàm ad uehementem asseuerationem. στρατιωτικὰ.) στρατιωτικόν est id, quod datur militibus. λαμβάνειν.) sumitis ex ærario: ut sit quedam ὑπόσχεσις. Aut

est imperatiui modi, sumite, id est, uestro arbitratu
inter uos distribuite: ut eis ipsis permittat optionē.
Versatur enim orator in loco lubrico et periculo-
so. στρατόν(ιδιόις.) στρατιώταις. τί δὲ,
αὐτοὶς εἶποι.) ἔστι τις ἢ ἐπὶ πόλεως. Ἐγνώ-
μης. sequitur iam ἡ πρόληψις, occupatio.

σύ γὰρ φησὶ.) Lex enim erat, quæ capitali cri-
mine obstringebat eum: qui hanc pecuniā in alium,
quā in theatralem, usum conferri suaderet. Non
uolo, inquit orator, legem ea de re ferre: puto tamen
hanc pecuniam debere esse militarem. ὃ γὰρ φησὶ
ἐστὶ νόμου ἢ ψήφισμά τινος. Orator euadit τῆς
ἐρημίας διακρίσεις: et totius loci intelligen-
tia pendet ex ui duorum uerborum, γὰρ φησὶ et
ἡ γῶμα. Aliud est, legem ferre: aliud, rem animo
secum reputare. ἐγὼ μὲν γὰρ ἡ γῶμα.) elabi-
tur necessario tempore. opus est pecunia: quia opus
est milite. Est ὃ ποιντικὸν αἴτιον, ἢ αὐτὸ γὰρ
ταῦτ' εἶναι.) uocabulum τῆς διωάμεως. ὅτι τὸ
καθ' ἑκόντων: puto hanc pecuniam esse posse, et
debere esse militarem. μίαν συντάξιν.) meta-
phora militaris, nā in militari ordine dicitur σύν-
ταξις. Nil debet esse discriminis inter illa duo:
accipere pecuniam, et officium facere: eodem gene-
re utrunq; continetur. Nam si licitum est, pecuniam
accipere: etiā honestum est, officiū facere. Ita etiam
elabitur

elabatur hoc loco sententia generali. ὁμοῖς ᾗ.)
παρρησία. ἄνδραπραγμάτων.) nullo reip.
commodo, nulla re gerenda. est atticismus. ἔσο
δ' ἡ.) Satis liberè de æraria et publica pecunia di-
xi: sed tamen dixi, se non ferre legem, se l' solū sic
faciendum putare: omnino pecunia opus esse: et eos,
qui accipiunt pecunias, debere quoq; officio suo fun-
gi: non autem, ut nun. faciant, spectaculis et uolu-
ptati indulgere. Iā rationem magis odiosam adferre.
Si non uultis facere, quod dixi: necesse erit ut omnes
conferatis pecuniam. Hoc est aliud, et uehementius,
quàm superius, remedium. Δεῖ δ' ἡ χρημάτων.)
sententia generali, δεῖς, locum istum absoluit.

ἄλλος τινὰς.) scilicet, aut mutuò accipiendū
à negotiatoribus et foeneratoribus, aut ab amicis et
socijs populis. ἀντιλάβειδε.) ἀντιλαμβάνε-
σθαι τῶν πραγμάτων, suscipere res gerendas et
negotia publica: uidere, ne quid detrimenti res publi-
ca capiat. Ita absolutus est hic locus: quem satis in-
telligitur esse subtilem et simplicem, quod ad for-
mam dicendi attinet: qualis est etiam is, qui sequitur.

Ἀξιον δ' ἐνθυμηθῆναι καὶ λογίσασθαι. τὰ πράγ-
ματα γὰρ ὧς λαβέσκει νυνὶ τὰ φιλιπποῦ. Οὐ-
τε γὰρ, ὥς Διοκῆς, ἐφ' ἡμῶν τῆς ἀν' ἐκείνου
ἐκείνῳ: οὐδ' ὡς αὐτὸς καὶ αὐτὸς αὐ-
τῷ

ἴδ' ἰὰ παρόντ' ἔχει· οὐτ' ἀρ' ἐξήνεγκε τ' πρὸς
 λεμόν ποτε τῶτορ ἐκείνῳ· εἰ πολεμείν ὥς
 ἔθελον δέησιν αὐτόν· ἀλλ' ὥς ἐπιὼν ἅπαντας
 τότε ἥλωζε τὰ πράγματα ἀναίρησεν δαί·
 κἄτα δ' ἐψῆσαι. Τὸ δ' ἡ πρῶτον αὐτ' τα-
 ράτ' ἰδ' πρὸς γνώμην γεγονός· καὶ πολλὰ ἄθυ-
 μίαν αὐτῷ πρὸς ἑα. Εἰτα ἰὰ τῷ Θετταλῶν.
 Ταῦτα γὰρ ἅπιστα μὲν ἡ δόξα φύσει, καὶ
 αἰεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις· κομιδ' ἡ δ', ὥσπερ
 ἡ, καὶ ἐς ἡνὺν τῶτα. Καὶ γὰρ Παγασᾶς ἀ-
 παιτέρων αὐτόν ἐστιν ἐψήφισμένοι· καὶ Μα-
 γνησίαν κεκωλύκασιν τεχίλῃ. Ἡκορ δ' ἔ-
 γω γέ τινων ὥς οὐδέ τις λιμένας καὶ τὰς ἀ-
 γορὰς ἔτι δώσοιεν αὐτῷ κατ' ὅδ'· τὰ γὰρ
 κοινὰ τῷ Θετταλῶν ἀπὸ τῶν δέοι διολέειν·
 ἐφίλιππον λαμβάνειν. Ἀρ δὲ τῶτων ἀπο-
 στερῆναι τῷ χημάτων· εἰς σφόν κομιδ' ἡ τὰ φη-
 τροφῆς τοῖς ξένοις αὐτῷ κατασῆσεται.
 Ἀλλὰ μὲν τὸν γε Γαίονα, καὶ τὸν Ἰλνυριόν, καὶ
 ἄλλως πάντας ἅπαντας, ἡ γαίαν, καὶ αὐτόν
 μὲν ἡ δόξαν αὐτῷ καὶ ἐλευθέρους, ἡ δόλως, εἰν. καὶ
 γὰρ ἀνέβη τὸ κατὰ κέραι τινός ἐστι· καὶ αὐτὸς
 πρὸς ὑβρίσας, ὥς φασιν· καὶ μὰ δὴ τὸν δὲ ἀπὸ
 ἰσως. ΤΟ ΓΑΡ Εὐπράττειν πρὸς τὸν ἀξίαν,
 ἀφορμὴν τὸ κακῶς φρονεῖν τοῖς ἀνοήτοις γί-
 νεται. ΔΙΟΠΡΟΠΟΛΛΑΚΙΣ ΔΟΚΕῖ ΣΦΥ-
 ΛΑΞΑΙ

καὶ ταῦτα τὸ ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ
εἶναι.

Sed operæ precium etiam est con-
siderare, & uobiscum reputare: quo
in statu nunc res Philippi sint. Non
enim, ut apparent, & ut opinio pos-
sit esse hominum, si quis minus ad-
uertat: honesto loco, neq; optimo,
res eius in hoc tempore sunt: neq; ul-
lum ille unquam belli signum sustu-
lisset: si belligerandum sibi esse pu-
tasset: sed principio sperauit omnia
subitò confici facile posse: post au-
tem hæc eū opinio fefellit. Id, quo-
niam nō ex animi sententiā accidit,
ipsum perturbat: & ualde animum
eius debilitat. Perturbāt etiam eum
Thessali. Horum enim cōsilia cū
natura, & omnibus mortalibus in-
fida sunt: tum uerò præcipuè, quem
admodū antea, sic etiam nunc Phi-
lippo. Nam & Pagasas repetere ab
eo decreuerunt: & obstiterunt, quò
minus

minus Magnesia muris muniretur.
Etiam ego ex nonnullis audiui: quod
neque ex portubus portoria, neque ex
mercimonijs uectigalia amplius
permittent eum accipere. Rempu-
enim Thessalorum his curari oport-
ere: non hæc Philippum accipere.
Iam si hac pecunia destituetur: in an-
gustum admodum cogetur res aliis
mentaria mercenarijs illius militib.
Præterea Pæonem, & Illyrium, de-
nique omnes hos populos, putandum
est malle suis legibus uiuere, & libe-
ros esse, quàm seruos. Nō enim cuius
quā assueuerūt malè optemperare:
tum homo est Philippus multarum
iniuriarum, ut dicunt: nec mehercu-
le id fortasse est incredibile. Felicis-
tas enim, quæ euenit non merentibus:
ocasio desipiendi est ingenijs
stultis. Itaque sepe numero etiam tueri
bona parta, quàm quærere, diffi-
cilius esse uidetur.

Pri

Primum omnium in consilijs dandis est excitare uoluntates hominum: ut aliquid uelint suscipere, quod suscipiendum sit. Proximum est, uiam ac rationem ostendere: qua quidq; confici possit. Orator igitur h. Etenuus ciues suos ad opem ferendam Olynthijs, quantum potuit, cohortatus est: et duplicibus copijs opus esse dixit: quarum una Olynthiis, altera in regnum Philippi mitterentur. Rationem etiam ostendit pecunie comparandae: & ex aerario potissimum depromendam esse significauit. Sed haec satis non sunt: ostendere, quid a nobis, & quomodo fieri debeat, & possit: nisi uires etiam aduersariorum diminuantur. Hoc ergo loco deprimat Philippi uires, quantum fieri potest: atq; haec est huius loci πρότασις, propositio: Philippi potentia non est uobis, Athenienses, extimescenda: Philippi res non tam bene sunt constitutae & fundatae, quam putari ab hominibus ignorantibus possunt. Rationes, quibus hanc propositionem orator probat, sunt quatuor. Prima est, spes Philippi frustrata, ἡ τῶν ἀγαθῶν ἡ ἐνδοξία. Existimauit se primo impetu statim omnia confecturum: opinione falsus est: hoc hominem mirum quam turbat. Alterum τὸ ἀνίστασθαι, incostantia & perfidia Thessalorum, quae metueuda cum ob naturam illius generis sit: tum quibusdā etiam signis tam sese aduersus Philippum patefecit.

Diminutio uirium aduersariorum.

patefecerit. Tertium est sumptum ab ingenio Pæo-
 num, Illyriorum, reliquarumq; gentium: quas ob
 libertatem, contrā, quā oportebat, amissam: ob
 seruitutem inuitis impositam: ob iniurias & inso-
 lentiam Philippi, credibile sit malè aduersus ipsum
 animatas esse: & occasionem, si qua detur, libertatis
 recuperandæ, cupidè accepturas. Postrema ratio ha-
 bet γνώμολογίαν ἡθικῶν, γνώμην θετικῶν,
 sententiam generalem, quæ ad mores, & uitam ho-
 minum pertinet: solere animos stultorum fortuna
 secunda, quæ indignis contingit, insolentes fieri, &
 infestos contra suos, atq; multa mala per insaniam
 facere. Ex ea autem superbia & stulticia sequi faci-
 lè fortunam aduersam, & rerum comparatarum
 amissionem. Hæc sententia, & si est θετικὴ, tamen
 pertinet πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, πρὸς τὸ τὸ φι-
 λίππῳ πρόσσωπον: cuius in tertia ratione men-
 tio est facta: & quæ huic sententiæ occasionem dedit.
 Quantum igitur potest, orator coaceruat incommo-
 dorum Philippi: & iste locus haud paulò amplior
 est, quā superior. locus enim superior disputatio-
 nē breuissimā & acutā habet de triplici genere pecu-
 niæ cogendæ, ex ærario, ex collatione, ex mutatio-
 ne. Hic autem extenuat, et debilem facit Philippum:
 eumq; in cōtemptum uocat. Vult enim orator pro-
 bare: non solūm esse δύνατον, resistere Philippo:

sed etiam αὐτὸς ἡ φρονητικὸς εἶναι. ἄξιον δέ.)
 πρότασις, sed ἀορισωτέρα. ἐνδυμνηδῆναε.)
 ἐνδυμνηδῆς est cogitationis: λογίζεσθαι est consilij.
 οὐτε γάρ.) sententia magis ὠρισμένη, ἢ διὰ
 σαφηνίξασθαι τὸ, γὰρ ὡς καθέστηκε. οὐτ' αὖ)
 prima ratio, ὅτι φιλιππολογισμὸς ἐσφαλ-
 μένῃ. hæc ratio est τῶν συμβάντων. εἴτα τὰ
 ἄλλα.) altera ratio, ἢ τῶν θετῶν ἀποδείξις ἢ
 καθόλου. hæc cōfirmatur 1. γενικῶς, à naturali
 leuitate ipsorū aduersus οἷς: 2. σημείοις εἰδικόις
 quæ cōtra Philippū sunt, trib. 1. Pagasas repetere
 decreuerunt. 2. Magnesium muniri uetuerunt. 3.
 Vectigalia & portoria non amplius illi concedent.
 ἀρδὲ τούτων.) συμπερασμάτιον huius se-
 cūda rationis, quæ fuit τῶν συμβεβηκότων: Qualis
 etiā illa, quæ sequitur, uidetur esse. ἀλλὰ μὲν.)
 tertium epichirema, habens δὲ πικρὸς, uerisimilem
 rationem, quæ duabus alijs rationibus cōfirmatur.
 Insuetæ sunt illæ gentes seruitutis, & Philippus est
 tyrannus: ergo speranda in illis defectio. τὸ γὰρ
 εἶναι.) postrema ratio, sumpta à Philippi persona, et
 ad eam accommodata, ἢ γνώμη ἢ θέσις. fortuna
 secunda insolentiam parit in ijs, qui eam nesciunt
 uti: insolentia rursus ad miseriam dux est.

Δεῖ τοίνυν ὑμᾶς, ὡς αὐτὸς λέγει Αθλῶ αἰοί, τῶν
 f ἑκα-

ἡ καίριον τῶν ἐκείνων καιρὸν ἡμέτερον νομίζου-
 σαντας· ἐτοίμως συνάραδι τὰ πράγματα·
 καὶ προσενομήνους, ἐφ' ἃ δέει· ἡ στρατιω-
 μένους αὐτοὺς· ἡ προσφύγοντας τοὺς ἄλλους ἅ-
 παντας· λογιζομένους, εἰ φίλιππος λά-
 βοι καὶ ἡμῶν βιβῶτον καιρὸν· ἡ πόλεμος
 γένοιτο πρὸς τὴν χώραν· πῶς ἂν αὐτοὶ οἶδε
 ἐτοίμως ἐφ' ἡμᾶς ἐλθεῖν; εἴτ' ἔκ αἰχμῶν εἰ-
 εἰ μὴ δ', ἃ πάθοιτ' ἂν, εἰ δύναιτ' ἐλευθε-
 ρῶν τὰ τοιαῦτα ποιῆσαι καιρὸν ἔχοντες ὅσοι μὴ
 σέτε; εἴ τι τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ δέ-
 ποδ' ὑμᾶς λανθανέτω· ὅτι νῦν αἴρεσις ὅσιν ὑ-
 μῖν· πόπορον ὑμᾶς ἐκείχῃ πολέμῳ, ἢ πρὸ
 ὑμῖν ἐλευθέρῳ. Εἰ μὲν γὰρ αὐτὴν τὰ τὸ
 δουλείῳ· ὑμεῖς ἐκεῖ πολεμήσετε· ἐπὶ τῶν ἐ-
 κείνων κακῶς ποιήσετε· τῶν ὑπάρχουσιν, ἡ
 τῶν οἰκείων ταύτῃ αἰδέως καρπύμενοι.
 Ἀρδ' ἐκείνα φίλιππος λάβῃ· τίς αὐτ' ἔτι
 κωλύσει δεῦρο βαδίζειν; Οὐ βαῖσι; μὴ λίαν
 πικρὸν εἰπεῖν ἢ, ἐπὶ σωφροσύνῃ ἐτοίμως.
 Ἀλλὰ φωνεῖς; οἱ τῶν οἰκείων ἔχουσι οἶοντες ὄντες
 φυλάττειν; εἰ μὴ βοηθήσῃτε ὑμεῖς. Ἡ ἄλ-
 λος τίς; ἀλλ', ὧ τὰν, ἐχὶ βελήσῃτε; τῶν ἄλ-
 λων πωτ' ἄτῳ μὴ τ' ἂν εἰπῇ; ἃ νῦν αὖτοισιν ὁφ-
 λισκάνω ὁμῶς ἐκκλησίᾳ; ταῦτα δουλοῦσι
 μὴ πράξει.

Quamobrem, Athenienses, Philippi tempus aduersum, uestrū tempus reputare decet; & alacriter suscipere reip. partes: & legatos, quò erit opus, mittere: & militare uosmetipsos: & ceteros oēs impellere: & cogitare etiā, si Philippo talis aduersum uos daretur occasio: & bellum in nostro agro gereretur: quàm uos arbitramini eū cupidè contra nos profecturū? An non pudet, quæ uos patere minī, si ille posset, ea uos, cum possitis, propter timorem non facere? Deinde, Athenienses, si uos ne lateat: iam uobis optionem factam esse: utrum uos illic oporteat belligerare: aut apud uos illū. Nam si restiterint Olynthij: Vos in eius agro bellū facietis: eiusq; ditionem uastabitis: hoc uerò agro, uestraq; ditione, sine periculo fruemini. Sin autem Philippus Olynthum occupet: quis obstabit, ut ne huc ueniat?

Num Thebani? Quanquam ualde acerbum est dicere: libēter simul impetum facient. Sed fortasse Phocenses: qui suum agrum, nisi uos auxilio sitis, tueri non possunt. An quisquam alius? At herculē non uolet. Maximē absurdū esset: si quæ nunc ille per ignorantiam stultē iactitat: ea, cū primū poterit, non susciperet.

Hoc loco est conclusio, συμπέρασμα, quod non solum superiorem proximū locum, in quo Philippī uires minuebantur, terminat: sed etiam habet totius causæ τὸ κοινὸν ποιόντα, cōmunem qualitatem. Nam quæ hactenus sparsim sunt tractata: ea iam cōiunguntur conclusionē: quæ uniuersam rei naturam cōprehendit. Ostendit enim, quid cogitandum, quid faciendum, quæ hominum opinio et existimatio sit: quæ nunc sit occasio, quo animo Philippus: quid à ceteris Græcis expectandum: nihil scilicet, sed omnia ipsis in sese Atheniensibus posita esse: metuendū, ne bellum huc transferatur. Tamen si enim hic locus conclusionem habet: eamq; accommo-
datam ad causam, καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα τὸ κοινόν
σάσι

σᾶσιρ: tamē in fine habet quandam ἀνὰ σκευῶν, refutationem, ἀφ' ἧς σῆσιρ: non ob stare neq; Thebanos, neq; Phocenses, neq; quenquam alium: quò minus in Atticam aliquando Philippus accedat. Id etiam illum maximè cupere. Ita iste ἐπίλογος, tametsi nonnihil est numerosior, pneumatiss̃ & per ioridis continuatus: tamen etiā habet ἀνὰ σκευῶν. τῶ ἀκαρίῳ.) Hanc uocant latini tempus alienum, tempus iniquum. Cicero sæpe dicit, mea tempora. σωᾶσθαι τὰ πράγματα.) causam, negotia, partes reip. suscipere, eamq; tueri.

σπατενομήνους αὐτοῦς.) non utentes milite peregrino. λογιζομήνους.) conuersio fuit absoluta πνευματικῶς: sequitur tamen ἐπισύναψις alterius conuersionis. εἰφίλιππος.) Demosthenes ubiq; est argumētosus & lacertosus. Non enim solum actiones complexus est, τὰ πράκτεα: sed etiam complectitur τὰ ἐκβασόμενα, euenta rerum. λάβοι.) λαμβάνειν καὶ ῥόν, habere occasionem oblatam. πρὸς τὴν χώραν.) ἐν τῇ χώρᾳ. Hoc genus constructionis uidetur magis terminos agri, quàm quæ in medio agro sunt, significare. Non enim orator uult id, quo inuicis est acerbum, dicere. εἰτ' ἐκ ἀρχῆς νεδε.) ὡς ῥίος δ' ὡς τιμητικῶν, ut Hermogenes uocat. Vituperat enim ignauiam suorum ciuium: dum ostendit, Philippi uo-

luntatem esse excitatam, Atheniensium uero per me-
 tum abiectam. Omnia ista, cogitationes, actiones, consi-
 lia, euenta eodem pertinent: ideo libenter Hermog-
 coniungit τὸ κοινὸν ποιοῦντα, καὶ τὸ γινώσκων.
 Ostendit hic orator Atheniensium animum metu percul-
 sum et abiectum. *Εἰ τοίνυν.*) ἀντιμὸν ἢ γὰρ τῷ
Euenta. ἐκ τῶν συμφορῶν: locum euentorum magis expolit. Euen-
 ta uidentur esse casus, fortunæ, deorum: sed orator
 artificiosissime tractat. Nam quod est fortuitæ po-
 testatis: hoc dat Atheniensium potestati: et Atheni-
 ensibus dicit esse in manu: utrum in suo, an in Phi-
 lippi agro uelint bellum gerere. Alterum utile, ca-
 lamitosum alterum esse demonstrat. Ita rem fortui-
 tæ subijcit potestati humanæ. ἀρεσὶς δὲ τῷ ὑμῖν.)
 Cicero dicit, dari optionem alicui, fieri optionem a-
 licui, fieri alicui optionem et potestatem. *Εὰν*
μὲν γὰρ αὐτέχῃ.) non dicit, *εἰ αὐτέχῃ* οὐδὲ
Ολυνθιοί: sed *εἰ αὐτέχῃ τὰ τῷ Ολυνθίων:*
 Valde ἀντικῶς. Non enim deerat Olynthijs uo-
 luntas et animus resistendi: sed auxilium eis deerat.
τὸν ἐκείνου.) in Macedonia et Thracia.
τὸν ὑπάρχοντα.) presentem. *καρπῶ*
μενοι.) καρπὸς δὲ, frui, fructum percipere.
ἀντὶ ἐκείνου.) pars contraria. *Θηβαῖοι.*)
 sequitur ἀπαίρεσις, refutatio obiectionis: The-
 bani aut Phocenses nobis auxilio poterunt esse.

Φωκείς.) bello Phocensi auxilio fuerunt Athenien-
ses Phocensibus: de quo bello multa apud Diodo-
rum Siculum. ἅλλ' οὐ τίς.) Lacedaemonij for-
tasse. ἅλλ' ὦταρ.) Rursus ἑνὸς μὲν ἀφαι-
ρετικόν. Quiescet post Olynthum occupatam? ne-
quaquam. Nam si iam, cum non potest, se facturum
dicit: quantò faciet magis, cum poterit? Sic post su-
periore[m] illam reiectionem est hic enthymema λυ-
τικόν καὶ ἀνασκευασισόν, sumptum ex conse-
quentium ὃν repugnantium loco: estq; eiusdem na-
turae cum superioribus. Ita est in hoc loco μεσότης:
est locus non amplificatus, sed densus, ὃν ad acumen
accommodatus.

Ἀλλὰ μὲν ἡλίκα γ' ἐστὶ τὰ διαφόρα, ἐν-
θεν δὲ ἢ ἐκεῖ πολεμεῖν: ὃ δὲ λόγος προσδεῖν
ἡγῶμαι. Εἰ γὰρ ὑμᾶς δειήσεν αὐτὸς τῆς
κόντα ἡμέρας μόνας ἔξω γενέσθαι: ὅσα ἀν-
έγκλησθαι πείσῳ χρωμένους, τὴν ἐκ τῆς χώρας
λαμβάνειν: μηδενὸς ὄντος ἢ αὐτῆς πολεμεῖ-
ν, λέγω: πλεονᾶν οἶμαι ζημιωθῆναι τοὺς
γεωργῶντας ὑμῶν: ἢ ὅσα εἰς ἅπαντα τὰ πρὸ
τῶ πολέμου δεδραπᾶνται. Εἰ δ' ἡ πόλις
μὲν τις ἦξει: πόσα χρὴ νομίσαι ζημιωθῆσε-
σθαι; καὶ προσέειπεν ὁ ὕβρις: Ἐτι ἢ τὰ πρᾶγ-
μάτων αἰχρύνει, ὅθεν μὲν ἑλάντων ζημίας
τοῖς γεώφεροι.

Quantum uerò intersit, híc an illic bellum geratis; ne quidē ulla disputatione egere existimo. Si enim uos oporteret ipsos triginta tantūmodo dies foris esse: eaq̃, quæ in exercitu necessaria sunt, ex agris deportare; etiā si nullus, inquam, in nostro agro hostis esset: plus ego opinor damni accepturos esse aratores uestros: quā in totum illud, quod antea gestum est, bellū, sumptus atq̃ impensę factum sit. Quod si bellum aliquod ingruat: quātum existimandū est uos mali damniq̃ sensuros? Accedet etiā iniuria: & præterea rerum malè gestarum turpitudine: quæ nulli damno sanè à uiris prudentibus postponitur.

Hic locus habet duos fines: unum damni, turpitudinis alterum: ideo est uehementior cæteris, & positus in fine. Ostendit enim maximum detrimentum, & maximam infamiam: si bellum in Atticam transferatur. Vt autem amplificet τὴν βλάβην, utitur

uititur comparatione ficta, $\omega\lambda\alpha\varsigma\eta\kappa\alpha\iota\ \upsilon\pi\omicron\theta\epsilon\tau\iota\kappa\eta$ συγχεΐσεις: qua conatur ostendere, semper esse satius, extra ditionem, quàm in sua ditione, pugnare. Si, inquit, in nostra ditione bellum esset gerendum: omniaq; quæ exercitui opus sunt, ex nostro agro sumenda: aratorum facultates, etiam si nullus hostis adesset, maximum detrimentum acciperent. Quanto igitur maius damnum esset: si ipse hostis uersaretur in nostro agro: & ex eo frumentum deportaret? Non enim hostis caperet res necessarias tantum: sed cetera etiam tolleretur atq; perderetur. hæc ratiocinatio est utilitatis: sed postea augetur etiam adiunctione $\tau\omicron\kappa\alpha\lambda\omicron\upsilon$, honestatis: cum dicit, turpitudinem magnam fore, si hostis in Atticam admitteretur. $\eta\lambda\iota\kappa\alpha.$) $\chi\eta\mu\alpha\tau\iota\sigma\mu\omicron\varsigma\ \omega\lambda\eta\theta\upsilon\nu\tau\iota\varsigma$ $\lambda\omicron\varsigma$, & mutauit scæminum genus in neutrum, pro eo, quod est, $\eta\lambda\iota\kappa\eta\ \delta\iota\alpha\phi\omicron\rho\epsilon\acute{\alpha}$. $\mu\eta\delta'\ \epsilon\nu\omicron\varsigma\ \omicron\nu\tau\ \Theta.$) exceptionis aut conditionis est hoc participium: etiam si nullus hostis adesset. hic est locus $\tau\eta\varsigma\ \beta\lambda\acute{\alpha}\beta\eta\varsigma$. $\pi\rho\omicron\varsigma\epsilon\varsigma\alpha\epsilon\ \eta\ \upsilon\beta\epsilon\iota\varsigma.$) alter locus, $\tau\omicron\ \alpha\iota\chi\rho\omicron\upsilon$, $\tau\eta\varsigma\ \alpha\delta\omicron\lambda\omicron\gamma\iota\alpha\varsigma$.

$\Pi\acute{\alpha}\nu\tau\alpha\ \delta\iota\alpha\ \tau\alpha\upsilon\tau\alpha\ \delta\epsilon\iota\ \sigma\upsilon\nu\iota\delta\lambda\omicron\nu\tau\alpha\varsigma\ \acute{\alpha}\omega\alpha\nu\tau\alpha\varsigma\ \beta\omicron\kappa\theta\epsilon\iota\mu\iota:$ $\Theta\acute{\iota}\ \acute{\alpha}\omega\omega\theta\epsilon\iota\mu\iota\ \epsilon\kappa\epsilon\iota\sigma\epsilon\ \tau\ \omega\lambda\epsilon\mu\omicron\upsilon:$ $\tau\omicron\upsilon\varsigma\ \mu\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\omega\rho\epsilon\varsigma:$ $\iota\nu\ \upsilon\pi\epsilon\rho\ \alpha\tilde{\omega}\ \pi\omicron\lambda\lambda\omega\mu,$ $\omega\mu\ \kappa\alpha\lambda\omega\varsigma\ \pi\omicron\iota\omicron\upsilon\nu\tau\epsilon\varsigma\ \epsilon\chi\omicron\sigma\iota,$ $\mu\iota\kappa\rho\acute{\alpha}\ \acute{\alpha}\nu\alpha\lambda\iota\sigma\kappa\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma:$ $\tau\acute{\alpha}\ \lambda\omicron\iota\omega\acute{\alpha}\ \kappa\alpha\epsilon\omega\omega\nu\tau\alpha\epsilon\ \acute{\alpha}\delta\epsilon\omega\varsigma:$ $\tau\omicron\upsilon\varsigma\delta'\ \epsilon\mu$
 f s $\epsilon\lambda\iota\varsigma$

ἡλικία: ἵνα τῷ τῷ πολέμῳ ἐμπερίαν ᾗ
 τῇ τῷ φιλίππῳ χώρᾳ κτησάμενοι φοβεροὶ
 φύλακες τῆς οἰκίας ἀκραιῶν γένωνται:
 τοὺς δὲ λέγοντας: ἵν' αἱ τῷ πεπολιτευμένων
 αὐτοῖς ἐνδύναϊ ῥάδιαι γένωνται: ὥς, ὅπως
 ἔσται ἂν ὑμᾶς περὶ τὰ πράγματα: τοιοῦ-
 τοῦ κριταῖν τῷ πεπραγμένῳ αὐτοῖς ἔσται.
 ΧΡΗΣΤΑ δ' εἶναι πάντοτε εἶναι.

Hæc etiam atq; etiam prouidere
 unâ uos omnes decet; & opem fer-
 re: atq; à uobis illò bellū depellere.
 Hoc diuites facere conuenit: ut pro
 multis facultatibus, quas rectè pos-
 sidēt, modico factò sumptu, reliquis
 in ocio fruuntur. Hoc iuuenes: ut
 scientiam rei militaris in Philippi a-
 gro adepti: formidabiles patriæ in-
 columis custodes euadāt. Hoc item
 oratores: ut suorum consiliorum,
 rerumq; in repub. gestarum, faciles
 habeāt, & explicatas rationes: quo-
 niam uos, cuiusquæmodi uos res cir-
 cumstiterint: illiusmodi etiā rerum
 gestarum

gestarū de illis iudices futuri estis.
Equidem ego uelim omnium cau-
sa omnibus hæc uobis esse prospera
atq; fortunata.

Hic est epilogus, sed breuis, idq; duabus de causis. *Peroratio.*
Hic una est ipsa lex & consuetudo Attica: qua
omnes epilogi solebant breues esse. Altera est, quo-
niam hæc causa nō fuit multiplex, sed bipartita tan-
tū: Videlicet de ope Olynthijs ferenda, & de mit-
tendis legatis. Habet autem res duas. Primum repe-
tit breuiter sententias de auxilio portando: deq; co-
pijs in agrum Philippi traducendis: quæ sententiæ
sunt propriæ huius causæ. Deinde sunt quædam sen-
tentiæ extraneæ: enumeratio personarū, & harum
excitatio. Quæ ciuitates florentiæ uel facultatibus
sunt florentes, uel iuuentute, uel prudentia & elo-
quentia. Excitat igitur eos, quos antea nō nomina-
rat: & diuites, & iuuenes, & oratores: singulosq;
ut in patria defendenda elaborent: & qua quisq; re
ualet, ea communibus rebus subueniat, adhortatur.
Tamen si enim τὰ πάλαι uetita sunt apud Atticos
in epilogis: nihilominus tamen etiam illi sunt densi
sententijs atq; uehementes. πάλαι δὲ τὰ
τα. Non dicit, τὰ τα δὲ τὰ τα. fuisse enim
uenustas nimium captata. Σωιδόντας.) non
referen-

Distinctio cau-
sarū finalium.

referendum est ad conscientiam, sed ad populi sui
providentiam. ἀποθεῖν.) Nam duo sunt tra-
ctata: ποδὶ τῆς bonthias, καὶ ποδὶ τῷ ἔφωτῆς
ΑΤΙΚῆς πολέμῳ. hæ sunt αἱ οἰκτεῖαι ἐννοιαὶ
huius causæ. τοὺς μὲν εὐπόρους.) Iam ille
μερισμὸς, illa distributio: et est pulcherrima διὰ
κρίσις τῶν τελικῶν αἰτίων, distinctio finalium
causarum. Diuitum & hominum locupletum finis
est, sua custodire, ἡ τῶν ὑπὸ χόντων φυλακή.
Gratum studium est adolescentiæ militia, ἡ πολέ-
μικῇ. Oratorum est, ita uersari in repub. admini-
stranda, est in consilijs dandis: ut eorum possint red-
dere rationē. Proposito enim metu poenæ aut mul-
tæ, oratores cogebantur δούναε λόγου καὶ εὐ-
θύναι τῶν πολιτευόντων. Sic excitat sin-
gulos propria sua προαιρέσις, proprio suo studio.
καλῶς ποιῶντες.) Hoc addit, ne ditiores of-
fendat. Nam illis pecunia erat expendenda. Est sen-
tentia ἀγιστοκατελεῖν. Ostendit eorum diuitias es-
se honestas, populoq; gratas. Multum prodest, ob-
seruare: ubi loquantur oratores βασιλικῶς, aut
ἀγιστοκατελεῖν, aut δημοκατελεῖν. Genera ea-
nim rerum pub. in quibus oratio habetur, diligenter
consideranda sunt: et ad eorū rationes accomodandæ
ipsæ sententiæ. Αἰεῶς.) Hinc est apud Aristot.
lib. 1. Rhetor. præceptum de maioribus & mino-
ribus

ribus bonis. De illis habetis ibi quasdam propositiones, tanquam ἐφορισμός. Grata sunt saepe, quæ minimo cōstans. Etiam grata sunt, quæ magno constant. Ideo gemmæ sunt gratissimæ, quia magno constant, et sunt preciosæ. Dicit ergo orator accommodatè ad hominum sententias. Haecenus pars prima, de diuitibus. τὸς δ' ὅτι ἡλικία.) altera pars. Οἱ ὅτι ἡλικία sunt non tantum iuuenes: sed etiam qui sunt iuuenibus uicini, ipsi adolescentes: item uiri, qui iuuentuti proximi sunt. τῆς οἰκίας.) χῶρος. ἀνεγχείου.) integræ, incolumis: dum ea est adhuc incolumis & integræ. τοὺς δὲ λέγοντας.) Iam tertium genus hominum: in quibus debet esse prouidentia, & prudentia eloquens. τῶν πολιτευμένων.) τὰ πολιτευμένα, quæ & πολιτεύματα nominantur, cōplectuntur & consilium datum, & ipsas res gestas. Ista sententia habet commendationem ipsius Demosthenis. Si bene cadit oratoris consilium, nihil eo prudentius: si malè, nihil eodem improbius existimatur.

χρυσά.) Claudit εὐχῆ, ucto. Populus Romanus dicebat: felix faustumq; sit. χρυσὸν dicitur, quod bono alicui est, & prosperum: ἀχρεόμε, uxor.

παντὸς εἴνεκα.) Physici uocant τὸ πᾶν, universitatem, quicquid in mundo continetur: sed oratores uocant τὸ πᾶν, ipsam rempublicam. Videtis ergo

DEMOSTHENIS

ergo genus uerborum et sententiarum, cuiusmodi sit. Verba sunt propria: sententia, partim propria, partim aliena: In alienis sunt persona diuinitum, ius uenium, oratorum. Quae sit ipsa σύνθεσις, facile apparet: ambitus sunt breuissimi: omnia sunt δίκωλα. ταῦτα δὲ. λατρίκωλα. Sed tamē propter particulas μὲν et δέ, inter se κατ' ὠν σύνναψιν coniunguntur. Εὐπόλεμον.) periodus δίκωλον. τοὺς μὲν εὐπόρους.) membrum κομματικόν, καὶ ἄτελές. ἀδελφός.) τρίκωλον περιόδον. Sed ibi est ἐπεμβολὴ membri. γγώνται.) etiam τρίκωλον. ῥάδιαι γγώνται.) δίκωλον. ἔσεδε.) et haec est δίκωλος. Verum ista omnia εἰς πλὴν τ' μορίων ὠν σύνναψιν constituunt ὅν τι περιόδικόν, quod habet τάσις, est tardum, minimeq; citum. Illa τάσις καὶ βραδύτης facta est propter uerbum δ' ἐ: à quo cetera, quae insequuntur, omnia dependent. Distincte autem et intelligenter erant singularum personarum officia indicanda: ideoq; orator hoc genere compositionis usus est. ἄρξας.) concludit uno membro breui: quod seorsim, et extra periodum ponitur.

99

DEMOSTHENIS VI.

TA EX GRAECIS SCRIPTO.

ribus à ~~scribis~~

collecta.

DEMOSTHENES natus anno ab V. C. circiter trecentesimo sexagesimo septimo: ante Christum trecentesimo octogesimo quarto, parentes habuit Demosthenem fabrum gladiatorum, & Cleobulen, ex Municipio Pæniensi. Oratus patre septimo anno ætatis: tribus tutoribus traditus fuit, Aphobo, Demophonti, Theripidi. Hi, pueri rebus negligenter & infideliter tractatis: de patrimonio eius, quod X V. talentorum æstimatum fuit, permultum auerterunt. *Studia.* Studia eius hæc fuerunt. In Philosophia cum Aesione Atheniensi uersatus est, & Theopompo philosopho Chio. Eubulidis in dialecticis fuit auditor: Platonem cognouit. Callistrati uerò oratoris, quum is Oropiorum causam ageret, gloria excitatus: arti dicendi cepit operam dare: Isæum Isocratis discipulum, & Polycraten, Alcidas mantemq; Gorgiæ discipulum, audiuit: Zoum item Amphipolitanum, qui per id temporis rhetoricam Athenis profitebatur. *Gel. lib. 3. cap. 13.* Studij plus in eo, quam commodorum naturæ, fuit. Quum enim lingua

Exercitatio.

lingua balbutiret: humerum moueret turpiter: clamores populi non ferret: spiritu esset angusto: omnia ea impedimenta labore diligentiaq; superauit. Nam ut planè loqui consuesceret: calculos in os cōijciens, simul uerba faciebat. Inter currendū, ascensuq; ingrediendū arduo, summa uoce uersus aliquot pronuntians, spiritum confirmauit. Vt populi clamores contemneret: ad littora maximo maris strepitu dicebat. De formem humeri motū correxit, gladio, qui cuti immineret, è lacunari suspensio. Quum iam

**Tutorum
accusatio.**

multum profecisset: in ius tutores uocauit, ac conuicit: sed ab hominibus callidis, ac uersutis, uix minimam partem hereditatis paternæ recuperauit.

**Rhetoricæ
magister.**

Rhetoricam uerò docere aggressus, incepto destitit: propter Moschum adolescentulum nobilem male audiens. Fuit enim Demosthenes ad uoluptates procliuior. Qua de causa, quū adolescens muliebri ueste, sæpe uteretur: Batali nomen poeta mollis ei fuit impositum. Quum iam uir esset: Argas, quod serpentis nomen est, nominatus fuit: uel ob morum acerbicatem: uel propter orationis genus molestum. Deinde cœpit orationes scribere. Qua in re iterum

**Orationum
scriptor.**

uituperatus est: ut qui contrarias orationes Apollodoro et Phormioni dedisset: quibus alter alterum, tanquam duobus gladijs ex eadem officina, conficeret. Itaq; hoc quoq; uitæ genus reliquit: atq; ad rem pub.

pub. se contulit. Sed antequam, quid in ea fecerit, exponatur: hoc commemorandum est: ex quo etiam summa eius industria perspicitur. Nam quum alia quando propter actionis uitiositatem à populo explosus esset: magno pudore domum ibat. Ibi statim eum Satyrus histrio sequebatur. Quum Demosthenes conquereretur: homines nautas & uini plenos à populo libenter audiri: se, qui omnium laboriosissimus esset, dicente, cachinnum tolli: recita, inquit Satyrus, mihi uersus aliquot memoriter ex Sophocle aut Euripide. Id quum Demosthenes fecisset: ille eosdem repetens, tanta uenustate pronuntiavit: ut iam planè alij Demostheni uiderentur. Animaduertens igitur, omnia in pronuntiatione sita esse: domicilium sibi edificauit sub terra: in quo sese continenter exercuit: atq; ita inclusit, ut, quò omnem sibi in publicum prodeundi uoluntatem præcideret, partem capitis raderet. Erat ei speculum magnum: ante quod stans, in idq; intuens, gestum corporis formabat. Cui rei quantum tribuerit: uel ex hoc intelligitur. Nam quum aliquando quidam diceret, se pulsatum esse: opemq; ab eo peteret: non dicis, inquit, uerum. Illo uoce magna exclamante: egone nò fui pulsatus? Nunc, inquit Demosthenes, tibi credo. Quæ porrò ex alijs audiuiisset: de ijs domi declamitabat: & id formis figurarū ornamentorumq; quam

Actio & pronuntiatio.

Phocio.

maximè uariatis. Qua de causa minus habebatur ingeniosus: eoq; magis, quòd perrarò ex tempore dicebat. Tamen eo studio tantum perfecit: ut summam dicendi uim Demostheni Polyæctus Sphættius concederet: sed acumine Phocionem antestare diceret: utpote qui paucissimis uerbis plurimum comprehendere sententiarum. Et Demosthenes ipse, quotiescunq; aduersarium haberet Phocionē: uerborum suorum securim assurgere dicebat. Cæterum ciuem reipub. priuatim publiceq; utilē se præbuit.

Demosthenes
ciuis utilis.

Nam triremium curator fuit: captiuos ab hostibus liberauit: tenuium ciuium filias de suo nuptum collocauit. Acceffit autem ad rempub. bello Phocenſi. Aedilitatem gessit alterum & trigesimum annum natus. In qua à Midia uerberatus: acceptis tribus drachmarum millibus, ab accusatione in eum instituta destitit. Neque id ea pecunia persuasus: aut naturæ facilitate, qui persequentissimus inimicitarum esset, adductus fecisse uidetur: sed quòd ei, quā adhuc auctoritatem in republica non haberet: hominem ab amicitijs, copijs, eloquentia paratum, euertere difficilimum esset. Consobrinum suum Demænetum uulneris reum fecisse fertur: sed tandem cum eo transegisse. Post mortem Chabriæ

Actio in Midiam.

Oratio πρὸς
λεπτίλω.

ducis, uxorem eius in matrimonium petijt: ideòq; propter Ctesippum Chabriæ filium orationem de immu-

immunitatibus habuit. Pòst tamen Samiam quandā,
 Ctesippi filiam, duxit. Partes uerò reip. eas semper
 est secutus: quibus ab ignauia & auaritia, ad hone- Studium hone
 statem & labores traduceret ciues suos: id quod in status in repu.
 omnibus eius oratoribus apparet. Itaq; non solū
 in Græcia: sed apud Philippū Macedonē: cuius ip-
 se pro patriæ, pro totiusq; Græciæ libertate, hostis
 perpetuus fuit: præstantissimam gloriam consecu-
 tus est. Non hic Philippo acceptus erat: nec auro
 Macedonico se capi patiebatur: quemadmodum fe-
 cerunt Aeschines, Philocrates, alij Philippicarum
 partium studiosi. Itaq; quum hi aliquando illum lau-
 darent, ut hominem & in dicendo disertissimum: et
 ad aspectum pulcherrimum, & in potando strenu- Philippus
 um comprimis: Demosthenes unum esse respondit Macedo.
 sophistæ, sceminæ alterum, tertium spongiæ, Regis
 laudem nullam. Quum iam res ad arma spectaret:
 quòd nec Philippus quiesceret: & Demosthenes po-
 pulum ad bellum inflammaret: eius suasu præfecti
 Philippi ex Eubœa ab Atheniensibus expulsi: au- Eubœa Byzā
 xilium Perinthijs et Byzantijs latum est: quo urbes tium, Perin-
 & conseruatæ fuerunt. Elatea deinde à Philippo ibus.
 occupata: Thebanos, quos ab illo, qui Phocensi gra- Elatea.
 ui diuturnoq; bello eos liberauerat: & quibus uete- Thebani.
 res cum Atheniensibus cōfensiones erant: auertere
 difficilimum erat: tamen ad societatem Athenien-
 sium

sum perduxit: cæteramq; Græciam ad bellum pe-
 nè totam concitauit. Tanti exercitus, totq; fortissi-
 morū uirorum fiducia elatus: nec oraculis sinebat,
 nec uaticinationibus parère: sed Pythiam Philippo
 cupere dicebat. Prælium ad Chæroneam commisso,
 græci superantur: Athenienses occumbunt mille: ca-
 piuntur bis mille & quadraginta. Ipse Demosthe-
 nes ordine deserto, armisq; abiectis, fugit turpissi-
 mè: nec etiam est ueritus: ut dicebat Pytheas, clype-
 um suum: in quo literis aureis scriptum erat, BO-
 NA FORTUNA. Quæ uictoria Philippum
 adeo insolentem reddidit: ut cæsis illuderet: ebrui-
 ad numerum caneret principium Demostheni pse-
 phismatis. DEMOSTHENES Demosthenis
 Pæanieus sic censuit. Verum quum uinum illud ex-
 halasset: cumq; periculi magnitudinem, quod uni-
 us diei exiguo spatio de uita fortunisq; omnibus
 subierat: cum animo suo consideraret: uim orato-
 ris equidem & acrimoniam perhorruit. Peruenit
 nomen eius usq; ad Regis Persarum aures: qui per
 literas iussit suos prouinciarum præfectos Demo-
 stheni summittere pecunias: & hunc potissimum ex
 omnibus colere: qui cōcitatione Græciæ Macedoni-
 bus molestiam exhibere posset. Post acceptam illam
 cladem oratores aduersaria factionis ei multa nego-
 tia in iudicijs facessere cœperunt. Verum his omni-
 bus

bus non solum eum populus absoluit: sed ad remp.
 reuocauit: laudationemq; eorum, qui in pugna ceci-
 derant, ei mandauit. Ipse tamen ab illo tempore no-
 men suum non amplius in populiscitis inscripsit, sed
 nomina amicorum: usq; eo, dum Philippus est mor- Philippi mors
 tuus: id quod breui secutum est. Cuius interitu clam
 præcognito, hilari uultu in senatum uenit: somni-
 umq; narrat spei plenum. Mox aderant, qui Philip-
 pi mortem nuntiabant. Pausaniæ interfectori coro-
 na decreta: sacrificia ob nuntium letum facta. De-
 mosthenes cum ueste alba coronatus prodijt, septi-
 mo die post filiae obitum. Consecramus urbem Demosthe-
 ne impulsore erigi. Thebani, armis ab illo summis-
 sis, præsidium Macedonicum eiicere conabantur.
 bellum parabant Athenienses: Demosthenes in foro
 se iactabat: literis satrapas Asiaticos contra Alex- Alexander
 andrum, quem puerum uocabat & Margiten, con- Magnus.
 citabat. Verum illo cum ualida manu in Boeotiam
 profecto: animis Athenienses ceciderunt, debilita-
 tus est Demosthenes. Thebani ab omnibus destituti:
 fortunam ipsi suam periclitantes, urbem amiserunt. Thebarum
 Post cuius excisionem Alexander oratores ab Athe- ruina.
 niensibus ad poenam poscit: Demosthenem, Polya-
 ctum, Ephialten, Lycurgum, Myroclum, Damonem,
 Callisthenem, Charidemum. Quo tempore Demo- Fabula de
 sthenes fabulam de ouibus, quæ lupis canes tradide- ouibus.
 rant,

Oxatio τοῦ
στρατιώτου.

Harpalus.

Aliter de hoc
Ge. lib. 11. ca.
9. & 10.
ἀγ.

rant, recitavit: se & socios canibus, qui populum
defenderent, comparabat: Alexandrum nominabat
Monolycum. Atheniensibus animi pendentibus: De-
mades ab oratoribus accepit quinq; talēta: Alexan-
drumq; placavit. Quum se Agis Lacedæmonius
commoveret: Demosthenes unā surrexit: mox, A-
theniensibus cessantibus, Agide mortuo, recidit. Sub
idem tempus causa de corona, quæ paulò ante Chæ-
ronensem pugnam prætorē Chæronda instituta fue-
rat: decimo pōst anno Aristophonte prætorē acta
est. Tunc Aeschines, quum quintam suffragiorum
partem non tulisset: ex urbe profugiens, reliquum
tempus rhetoricæ magister circa Ioniam & Rhō-
dum consumpsit. Quū Harpalus ex Asia cum gran-
di Alexandri pecunia ad Athenienses confugisset:
primò Demosthenes populo dissuadebat: ne illum
reciperet: nèue rempub. temerè in discrimen conij-
ceret. Non multis diebus pōst, inter Harpali argen-
tum, scyphum regalem ex auro egregium conspicua-
tus: quantum penderet, quæsiuit. Harpalus, qui ad
scyphum oculos cum adiecisse animaduverterat: pen-
dit tibi, inquit, xx. talenta: ac continuò noctu scy-
phum cum ea pecunia domum eius misit. Postero
die orator in concionem prodijt collo obuoluto:
quumq; dicere iuberetur: non, inquit, possum: Vox
mea interclusa est. Ibi quidam homines acuti, non
colli

colli angina, inquebant, hac nocte laborare coepit, sed argenti angina. Fit inquisitio: pecuniam iudicatur cepisse: in carcerem conijcitur. Ex quo clam in exilium Troezenem profugit: sæpenumero cum lachrymis respectans ad urbem: animo planè molli atq; effœminato. Fertur, quum ex patria discederet, manibus ad arcem porrectis, dixisse. Cur tibi, ò dea cæsia, tres immanissimæ bestię in delicijs sunt, notua, draco, populus? Familiares porrò, & adolescentes, à repub. deterrens, dicebat: si duæ sibi de principio uia propositæ fuissent: una ad oratorum subsellia, & ad conciones: altera, quæ rectà ad interitum duceret: præsciuissetq; pericula, formidines, inuidiam, obrectationes, contentiones ciuiles: se eam, quæ proximè ad perniciem ferret, præoptaturum fuisse. Quum in eo exilio esset: mortuus est Babylone Alexander: Leosthenisq; uirtute, à quo Lamia Antipater circumcludebatur, Græcia coepit reuiuiscere. Pytheas & Callimedon Carabus Athenis ad Antipatrum profugerunt: & cum legatis eius circumeuntes, in officio continere Græcos studebant. Contrà Demosthenes Atheniensium legatis se coniungebat: operamq; suam in concitanda Græcia præstabat. In Arcadia igitur Pytheas quum pro concione dixisset: ut in ea domo, in quam lac asini inferretur, mali aliquid esset: ita et rempub. in quam

Demosthenis
exilium.

Bestiæ Mia-
neruæ.

Alexandri
Magni mors.
Antipater.

Pytheas.

Restitutio De
mosthenis.

Eius mors.

Archias exu-
lum uenator.

Al. Calabria.

Atheniensis legatio accederet, egrotare: Demosthe-
nes id simile in aduersarium reuersisse dicitur: &
lac illud sanitatis causa inferri: & Athenienses ob
salutem Græciæ adesse. Quod populo Atheniensi
usque eò probatum est: ut cum ab exilio honorifi-
centissimè, omnibus ordinibus obuiam euntibus, res-
uocaret. Tunc ille, manibus sublati, beatum eo die
se prædicauit: qui melius, quàm Alcibiades, redi-
ret. Verùm patria frui exiguum tempus licuit. Mox
enim Græciæ libertate præcipitante: mense Iulio ad
Cranonem pugnatum est: Augusto præsidium Mu-
nychiam intrauit: Octobri uitam Demosthenes ami-
sit. Nam quum Antipater & Craterus aduentare
dicerentur: Demosthenes, ceteriq; oratores, quos de-
di sibi postulabat Antipater, ex urbe discesserunt:
quos, Demade referente, populus capitis cõdemna-
uerat. Quum alij alia loca fuga peterent: circum-
missi sunt ab Antipatro, qui eos interciperet. Ho-
rũ præfectus erat Archias, qui olim fuerat histrio,
cognomento Phygadotheras. Ab hoc comprehensi,
& ad Antipatrum missi, Hyperides orator, Aristo-
nicus Marathonius, & Himeræus Phalerei frater,
interfecti sunt. Idem quum audisset, Demosthenem
in templum Neptuni in Calauria confugisse: eodem
uenit: eiq; persuadere conatus est: ut secum ad An-
tipatrum exiret: nihil illum mali accepturum. De-
mosthenes,

mosthenes, nunquam, inquit, in scena personatus mihi persuasisti: neq; iam mihi promittendo fidem facies. Quum Archias irasceretur, & minaciter ageret: iam, inquit, ex macedonico tripode uaticinarius: at antea histrionis personam gerebas. Hoc quum dixisset: Archiam paulum commorari iubet: ipse uenenum sumens, quod in calamo: aut, ut quidam uolunt, in annulo, habebat: Vitam XVI. Calend. Nouemb. etatis anno altero & sexagesimo, cum morte commutauit. Fuit is annus ab V. C. circiter 429. ante Christum. 322. Ei post paulo populus Atheniensis honores meritos tribuit. Nam & aeneam ei statuam in foro posuit: & illi, qui quoq; tempore ex ea familia maximus natus esset, uictum in prytaneo decreuit: notumq; hoc epigramma in basi inscripsit.

Honores post mortem.

Tā manibus, quā corde, fores Demosthenes acer.

Nunquam Pella ferox Helladi iura daret.

Ceterum Demades, qui diu Macedonibus fuerat adulatus:

Demadis exitium.

non multo post, Antipatro offensus,

à Casandro est una cum filio

trucidatus.

IN EANDEM OLYN-

thiacam primam Demosthenis, scholia

~~Martini Crispi.~~

IN ARGVMENTVM LIBANII.

Libanius circi
ter annum
Christi. 352.

ΛIBANIO Y.) Libanius Antiochenus, rhetoriæ magister, temporibus Iuliani præuaricatoris, usq; ad ætatem Theodosij maioris, patre Phasgano natus, discipulus Diophanti: Scripsit plurima, & inter ea laudationem Constantij imperatoris, item Iuliani, & declamationes, epistolasq;. Idem memoria Basilij et Gregorij floruit. Iulianus uerò præuaricator, tametsi tot rebus occupatus esset: dicendi etiam studium laudemq; attigit: Antiochenumq; magistrū Libanium supra modum admiratus est: partim fortasse, quod uerè laude dignum existimaret: partim, ut hunc præferendo, magnum sophistam Proæresium morderet. Quidam itaq; Acacius qui inter præstantes dicendi laude numerabatur: et Tuscianus Phryx, hoc nomine semper eum accusabant: iudiciūq; eius reprehendebant. Suidas. ὑποθέσις.) argumentum significat, πλὴν τοῦ λόγου περιόχων. sed in secunda Olynth. αἱ τῶν πράξεων ἀρχαὶ καὶ ὑποθέσεις, sunt causæ rerum & antegressiones, tanquam fundamenta:

ὑποθέσις.

lamenta: quæ in ædificijs ibidem τὰ κἀτῶθεν di-
 cuntur. apud græcos rhetores ὑπόθεσις est quæ-
 stio finita, cōstans personarum rerumq; attributis:
 quàm Cicero causam & controuersiam nominat.
 aliquando idem est, quod conditio, siue πλᾶσις, si-
 etio: unde συλλογισμὸς ὑποθετικὸς nomen ha-
 bet. τὸ Ολυνθιακόν.) Etiam Olynthiacæ ora-
 tiones sunt contra Philippum: tametsi ab urbe O-
 lyntho sic inscriptæ sint. Sunt enim undecim Dēmo-
 sthenis orationes in Philippum: tres Olynthiacæ sci-
 licet, prima Philippica, oratio de pace, secunda Phi-
 lippica, oratio de Haloneso: oratio de ijs, qui sunt
 in Cherrhoneso: tertia et quarta Philippica, respon-
 sio ad Philippi epistolam: et una in filium eius Ale-
 xandrum. λόγου.) λόγος orationem orato-
 ris hoc loco significat. ποιεῖν δὲ λόγους, orationem
 habere, uerba facere. λόγου διδόναι τοῖς πρὶν
 σι, dicendi potestatem facere ijs, qui accedunt, O-
 lyn. 2. λόγου τυχεῖν, potestatem dicendi conse-
 qui. λόγου ἐκ λόγου λέγειν, aliud ex alio dicere,
 πῶς δὲ σφ. Accipitur & pro ratione hominis: un-
 de ζῶον λογικόν ἢ ἄλογον. Est etiam in ratio-
 nibus arithmeticis: unde ἀνάγειν χρέματα εἰς
 ἀργυρίου λόγον, apud Diodor. reducere aliquā
 pecuniæ summam ad rationem argenti aut monetæ.
 Item rationes de pecunijs repetundis, aut de rebus.

Philippicæ
 orationes.

λόγος

in repub. administratis, significat: ut, λόγον ἔχοντες διδόναι τῶν πεπραγμένων, id est, εὐθύνας ὑπέχειν. Et rationem habere, rationem ducere, aestimare, cura habere. ποιεῖν δὲ λόγον τοῦ δικαίου, Phil. 2. τῶν προγόνων καὶ τῶν μέλλοντος αἰῶνος ἔχει λόγον, ποδὶ σεφ. Σὺ δ' οὐδ' ὅτι ποιεῖς λόγον, tu pronihilo putas, ὅτι τὴν πεπραγμένην ὑπὲρ φορμίων. Item id, quod uerisimile aut par est. καὶ τοῖς πᾶσι ἔχει λόγον, σὲ Ἀπολλοδώρου ὄντα ἔχει. quomodo est consentaneum? ibidē. Accipitur quoq; pro fabula ἢ re commentitia, ut πρὸς Λεπτί. ἵνα οὐ μὴ λόγον λέγω μόνον. ἔχει ποδὶ σεφ. τί λόγος πλάττης; Phil. 1. ἀποητότατοι οἱ λογοποιεῖντες, id est, οἱ περὶ λόγοι, nugatores: ut à Stoicis ἢ Epicureis D. Paulus Act. 17. nominatur. Item pro rumore, ut διαδοῖναι λόγον, rumorem spargere. Et pro cogitatione, Demosthenes κατὰ σεφ. ψευδομαρτυρῶ. α. λόγον δ' ἐμαυτῷ διανοῶ, εὐρίσκω. ἔχει. sed quum mecum rem reputo: uel, cum animo meo considero. Nec dubiū, quin plura quaerant de hoc uocabulo obseruari: sed haec nunc satis.

Ολυμθος (ὠ.)) Argumenti huius partes tres sunt. Vna, de urbe Olyntho: altera, summa huius orationis: tertia, ueteris consuetudinis de theatriali pecunia explicatio. Prima pars continet τὰ ἀπ' ἐρχόμενα

Ἑρμῆος ἄρχι τέλους, ut Hermogenes nominat: quæ apud latinos pertinent ad locum coniunctorum siue adiunctorum. Est ἡ περιόχη, comprehensio totius historiæ de illa urbe: facta ἀφ' ἧς σιωτὸ μω, breui narratione: cuius membra singula indicabo.

Ολυνθός.) Olynthus dicitur ἡ ὠμὴ σὺν κῆ, ficus immatura, grossi: πρὸ δ' ὁλως αὐθέρ: quod propter immaturitatem adhuc uireat. Olynthus autem urbs, quam ab Olyntho Herculis filio Stephanus de urbibus scribens uocatam ait: prius à Philipπο excisa est: quàm ad maturitatem suam peruenisset. ὠ. θρᾶκης.) ὁ τόπος, ἡ θέσις, positio urbis. Olynthum Thucydides libro 1. in loco plano sitam fuisse dicit. θρᾶκη habet iota subscriptum. Nam inde θρᾶκις apud poëtas dicitur. ἑλλαννικόρ.) ἡ ποιότης τῶν πολιτῶν, genus ciuium, scilicet græcum. ἀπὸ χαλκίδος.) ὡς μέγα πόλεως, quam opulentissimam fuisse Mela scribit.

ἢ εὐβοία.) Euboea insula non lata, sed longa, ideoq; μακρὴ dicta, toti Boeotiae opposita. Hodie Nigropontus. ἀποικός.) ἀποικία, colonia. coloniam deducere in aliquem locum, vocat Diodorus Siculus κατακληρονομήν τινα χώραν. κληρονομία, populus sorte emissus ad habitandum in aliquo loco: et coloni, quos emittebant Athenienses, κληρονομοὶ nominabantur. πολλοὶ δὲ.) τὰ πρᾶξα, θύγτα,

θύματα, res gesta: sed ἀορίσως καὶ γενικῶς, in
 genere & infinitè. Αἰθωαίοις.) αἰθωισμῶς
 πρᾶξις καὶ εἰδοποιήτορ: res gesta finita & sin-
 gulares. Athenienses aliquando cum Olynthijs bel-
 lum gesserunt duce Timotheo, Olynth. 2. Quo tem-
 pore Athenienses Perdiccas Philippi frater cū Ma-
 cedonibus adiuuit. Vlpianus in 2. Olynth. ἀγο-
 χῆσι.) Athenienses imperium Græciæ 73. annos
 obtinuerunt, Philip. 3. Hoc participium seruit τῇ
 συντομίᾳ, breuitati: & significat ὅτι χρόνον,
 tempus: pro illo, ὅτε ἥρχοι, quum imperarent:
 uel potest exponi per relatiuum, οἵτινός ἥρχοι.
 Sed prior sententia melior. λακεδαιμονίοις.)
 qui undetriginta annos Græciæ principes fuerunt,
 Philip. tertia. Agesipolis Lacedæmoniorum dux,
 quum multas Chalcidenses ciuitates subegisset: &
 Olynthum quoq; se capturum consideret: repenti-
 na morte intercipitur. Pausanias γὰρ τοῖς λακε-
 δαιμονίοις. Quanquam ea, quæ iam adferam, ab istis di-
 screpant. χρόνῳ τε.) ἡ αὐξήσις, incrementum
 Olynthi. Vlpianus, & Demosthenes 3. Philippica
 dicunt, 32 ciuitates græcas in Thracia fuisse. Ha-
 rum caput fuit Olynthus. De Olynthi amplificatio-
 ne & expugnatione Demosthenes in oratione πρὸς
 τὸν Ἀπέρκην. sic scribit. Olynthij, quum tantum
 quadringentos equites haberent: uniuersiq; nume-
 rum

Olynthij.

rum quinq; millium nō superarent : quōd necdū oēs
Chalcidenses unū in locū congregati essent: quū La-
cedæmonij pedestri naualiq; magno exercitu contra
eos uenirent (nostis enim, opinor, ijs temporibus La-
cedæmonios latē terrā mariq; imperasse) tamē, quī
tantis copijs oppugnarentur: neq; urbem amiserūt,
neq; castellum ullum: sed complurium præliorum
uictores, tres belli duces interfecerunt: belliq; ad ex-
tremum suo arbitrio finem fecerunt. Postquam
uerō pecunia quidam delectari cœperunt: & ob stul-
titiā, uel infelicitatem potius, hos sibi multitudo
fideliores putabat: quā eos, qui salutaria consilia
dabant: & Lasthenes domum suā lignis ē Mace-
donia allatis tegebat: Euthyrates uerō sine impen-
dio greges boum alebat: alius cum ouibus aduenie-
bat, alius cum equis: populus autem, ijq;, in quos o-
mnia ista comparabantur: non modō non irasceban-
tur: aut in tales uindicandum putabant: sed suspicie-
bant, æmulabantur, honorabant, uiros putabant:
quum hæc ita serperent: largitionisq; corruptela su-
peraret: tamen si mille equites haberent: ipsi nume-
ro amplius decem millium essent: omnes accolæ eos
iuuarent: nos decem millibus mercenariorum mili-
tū, quinquaginta triremibus, ciuib; quater mille,
auxilio ueniremus: harum tamen rerum nulla illis
salutem attulit: sed antē, quā is annus belli exisset:
à pro-

à proditoribus ciuitates Chalcidicæ omnes perditæ
 fuerunt: neq; Philippus proditoribus poterat obse-
 qui: neq;, quodnam potissimum caperet primum, sci-
 re poterat. Quingentis autem equitibus, unâ cum
 ipsis armis, ducum perfidia potitus est. Vlpianus in
 hoc loco scribit: quòd Olynthij tres Polemarchos oc-
 ciderint: Teleutiam Agesilai fratrem, Agesipolin,
 & Polybiadem. *συμμαχία*.) societas cum Phil-
 ippo Macedone. *ποινισαμένοι.*) participia
 apta sunt *τῇ ἐρομένη λέξει*: ut nominat Aristot-
 eles libro tertio rhetoricorum: *τῇ περιβολῇ*, ut
 Hermiogenes uocat: productæ, circumductæ, & pen-
 dula orationi. Seruiunt *τῷ ὄγκῳ* & *τῇ πυκνότητι*
τοῦ λόγου: ponderosam & densam oratio-
 nem faciunt. *πρὸς ἄλλω αἰὺς.*) bellum fuit in-
 ter Philippum & Athenienses diuturnū: postquam
 uiolato fœdere, quod cum eis habuerat: Philippus
 Amphipolin ab Olynthijs accepit: cuius possessio
 fuit urbis: eaq; subdita erat Olynthijs: quo tempore
 etiam socij ab Atheniensibus defecerunt. In argu-
 mento *ἀωνύμῳ* orationis *περὶ πῶτα*. &
κατ' ἀρχὰς.) solet particulis temporis præponi
 aliquando articulus, ut *τὸ νῦν*, et *τὸ νῦν* *ἔτι*, id est,
 nūc. *Ἀνθεμῶντα.*) *τὸ αἶτιον τῆς συμμαχίας.*
 Philippus eis Anthemuntem concessit: quam ciuita-
 tem omnes superiore memoria reges Macedoniae
 suam

suam uendicabāt: Potidæam quoq; dedit: postquam
 Athenienses, qui ibi incolebant, eiecisset: et inimici-
 tijs cum Atheniensibus susceptis, Olynthijs agrum
 utendum ac possidendum tradidit, Olynthiaca se-
 cūda, et Philippica secūda. ἁμφισβητισμοῦ.)
 Ista adiectiua in ἰμος, significāt ferè passiuè: ut ἁμφισβητισμος, controuersus, dubius, plenus dis- Adiectiua
 sensionis: προσδόκιμος, qui expectatur, Phil. 2. in ἰμος.
 ναυπηγισμαξίλα, ligna ad ædificandas naues
 apta, Demost. in Alexandrum. Sed καρπιμαξίλα
 δ' ἔσται, actiuè, frugifera arbores, Diodorus libro ul-
 gesimo. ποτίδαια.) Athenienses, qui Poti-
 dæa habitabant: quum bellum eis cum Philippo non
 esset, sed societati: quumq; Potidæam incolentibus
 etiam iusiurandum dedisset Philippus: ab eo tamen
 bonis suis spoliati fuerunt. orat: de Haloneso. Phi-
 lippus promisit, Amphipolin se cōseruaturum A-
 theniensibus: si Olynthios à societate sua repelle-
 rent. Athenienses igitur Olynthios reiecerunt: &
 post tamen amicitiam cum eis fecerunt. Quum ui-
 deret Philippus, se non satis ualere ad Olynthios
 oppugnandos: quòd eos non deserturi essent Athe-
 nenses: ipsos, donata Potidæa, ab Atheniensibus a-
 uellit. Vlpian. 2. Olynth. Pydnam etiam, quæ est
 ciuitas Macedonia, Olynthijs dedit. Diodor. li. 16.
 Potidæa & Anthemus sunt oppida Macedonia,

h

Plin.

Plin. lib. 4. cap. 10. Potidaeam tamen Vlpianus in Thracia esse scribit. Ὑσερον ὑποπτεύειν.) ἢ ἀπίστας, defectio à Philippo, καὶ τοῦναντίον ἐπεπίεσται, contrario, & inopinato exitu. ὁρῶντος.) αἰτίου φθαρτικὸν τῆς φιλίας, causa corrumpens amicitiam. Participium hoc significat καὶ ποιντικὸν καὶ παρορμητικὸν αἰτίου, causam efficientem & impellentem.

ταχέως καὶ πολλῶν.) Illyrijs & Pæonibus victis, Amphipoli capta, Thissalis ad amicitiam suam adiunctis &c. vide Diodor. lib. 16. ἡ τῶν βασιλέων ἀνέξουσιν est liberis rebus. per se metuenda: magis autē, si sit ταχέως: maximè uerò, si πολλὰ. hæc enim sunt σημεῖα τῆς ἀπιστίας, τῆς πανουργίας, τῆς τυραννίδος. Ελαχίσταις ἀφορμαῖς χρησάμενος, μεγίστω τῶν καὶ τῶν Εὐρώπῃ δυνασσεῶν κατεσκεύασεν, ἰδίαν βασιλείαν: id est, ex parvis inijs maximum effecit totius Europæ regnū suum. Diodorus ibidem. Οὐ πιστῶν.) præcipua causa defectio- nis: quæ est τῆς Βουλῆσεως. Superior erat τῆς δυναστεως. Fortè potentiam Philippi non metuis- sent: nisi eum in societate & amicitia colenda in- fidelem cognouissent. Quoniam uerò & facultatem & uoluntatem nocendi habebat: meruò timeba- tur. Amicitia Philippi & societas non erat ἀλη-
θινή

θινὴ φιλία, sed λυκοφιλία: amicitia, qualis est
 luporum: ut est in quadam Platonis epistola. Erat
 leonum amicitia cum hominibus. ὅκ' ἐστὶ λεόνους
 καὶ ἀνδράσι οὐδεμία φιλία, inquit Homerus.
 Olynthiaca secunda, Nemo prorsus est, quem non
 ille deceperit: qui quidem cum eo commercium ha-
 buit. Ex singulorum enim, qui eum nō norant, stul-
 titia identidem inducta, sibiq; conciliata, ita crevit.

ἀποδιδυμεντα.) ὁ καὶ τοῦ πρὸς τὴν ἑλ-
 ληνιστίαν, occasio defectionis captata: καὶ αὖ
 πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καταλαλᾶν, compos-
 sitio cum Atheniensibus. Olynthiaca tertia: fecimus
 cum Olynthijs pacem. Erat id tanquam obsta-
 culum Philippo, & graue: urbem tantam, recon-
 ciliatione gratiæ, nobiscum facta, tanquam in por-
 tu imminere eius occasionibus. πείσαντες.)

Participia hæc significant τὸν τρόπον, modum a-
 gendi. Quomodo fecerunt pacem cum Atheniensibus?
 obseruatione absentiae eius, missione legatorū,
 fœderis uiolatione. Et hoc est τὸ λινθητικὸν καὶ
 πρὸς ἑλληνιστίαν αἷτιον, causa impellens Philippū
 contra Olynthios. κατέλυσαντο.) alij, κατέ-
 μυσαντο, id est, clauserunt. σωτίζεσθαι.)
 σωτίζεσθαι, paciscor, pactionem facio cum ali-
 quo aliqua de re. σωτίζεσθαι, ἐφ' οἷς ὅτι δῶκα τὸν
 τὸν εἰς τὸν : quavis conditione pacem facere.

σωτίζεσθαι

Diodorus libro decimosexto. σύνθεσις, compositio, pacificatio. διεπρεσβέοντο πρὸς τοὺς μακεδόνες ὑπὲρ εἰρήνης καὶ σωθείας, id. m. libro 17. εἰ, σωθείς τινὶ φιλίᾳ, σωθείς σωθῆκας, libro 20. Legitur aliàs in hoc loco, σωετέθητο, pactum erat, pactio facta erat. In oratione ποδὶ τῆς πρᾶξις, σωθείς τινὶ καὶ τῆς πόλεως ἀγνώστῳ, κατ' ἀρχήν est: id est, turpem pactionem contra remp. constare. sed actuum σωσίημι, componere et contexere ali- quid significat. πρᾶγμα εἰς σωτέθην, uersutum et callidum institutum, ποδὶς φαίνεται. Et, λόγος καὶ μύθος εἰς προσώπας σωθῆναι: componere fabulosam atq; fallacem orationem, ibidem.

κοινῇ.) datiu secundae et tertiae declinationis saepe fiunt aduerbia, ut κοινῇ, communiter: δημοσίᾳ, publicè: ἰδίᾳ, priuatim: χρόνῳ, tandem: κύκλῳ, circumcirca. παύσασθαι) φιλίᾳ καὶ συμμαχίᾳ θέας: amicitiam et pacem constituere. πονδῶ, οἶνον ἐκχυσίς ὑπὸ τιμῇ τῶν θεῶν: libatio uel libamentum honoris deorum causa.

πᾶσαι μὲν προφάσεις.) ergo ἡ γνώμη αὐτῶν τοῦ τοῦ. Estiam ὁ τῶν Ὀλυθῶν κίνησις

Cur Philip. v. Aliam etiam causam narrat Iustinus libro 8. ras Olynthū Post hæc, inquit, Olynthum aggreditur. Receptum exciderit. enim per misericordiam, post cadem unius, duos fra-

res eius: quos Philippus ex nouerca genitos, ueluti
 participes regni, interficere gestiebat. Ob hanc igitur
 causam urbem antiquam & nobilem excidit: &
 fratres olim destinato supplicio tradit: prælagi in=
 genti pariter, & parricidij uoto fruitur. Duas er=
 go ob causas Olynthios Philippus oppugnavit: tum
 ob istam, quam Libanius recenset, defectionem: tum
 quò 1, ut Iustinus ait, fratres eius receperant. ὧς
 τὰς συνθήκας.) Ἐν λόγῳ αἰτία τοῦ πολέ=

μῦ, iustabelli causa. Tyranni habent uoluntatem no=
 cendi: eam tamen etiam honestis præscriptionibus
 tegere conantur. Sed hoc loco graues cause belli mo=
 uendi: & est αὐξήσις, incrementum causarum. Ab
 amicitia Philippi defiterunt. Excusari potuisset, si
 nullum fœdus illis cum eo interceßisset. Nunc facti
 sunt fœdifragi. Ferri etiam hoc sorte potuisset: si si=
 ne periculo Philippi fuisset. Nunc postquam se ad
 eius hostes contulerunt: ipsi quoq; Philippo hostes
 facti sunt. Ἐχθροὺς.) Athenienses erant hostes
 Philippi: quoniam ipsis inuitis, qui Argæum consti=
 tuere regem uoluerant, rex Macedonia factus est:
 diuq; de Amphipoli, quam Mela Thraciæ urbem
 scribit, cum eis contendit. Diodor. libro 16. & Li=
 banus in argumento orationis περὶ πρῶτης ὁμι=

ας. πόλεμον ἐπένευκεν.) bellum inulit. Græci
 hoc uerbo eodem modo utuntur, quo latini uerbo
 b 3 inferre.

ἡ φέρει.

inferre. ὡς φέρει τινὶ ἀπώλειαν, κρίσιν, ἐνθὺ
 νας, συμφορὰν: inferre alicui perniciē, iudicij pe-
 riculum, accusationem de pecunijs repetundis, cala-
 mitatem, apud Diodorum. Idem est, πόδι βάλλω
 τινὰ συμφορᾷς, quod uerbum passim inuenitur.
 Sic, ἐπιβάλλω τινὶ διαβολὰς ψευδῆς, καὶ κα-
 τηγορίας ἀδίκους, Diodorus libro 18. Eodem
 modo dicitur, ἐπάγω τινὶ κενῶν αἰτίαν, Orat.
 περὶ Σεφάνου. Οἱ δὲ ἐπὶ ὁμῶσιν.) πρε-
 βεία ὑπὲρ βοήθειας, petitio auxilij. Haecenus pri-
 ma pars argumenti: descriptio uidelicet Olynthi,
 nobilitas eius, antiquitas, res gestae, societates, defe-
 ctio, periculum, legatio ad Athenienses. Οἷς δὲ
 Δημοδρόνους.) Sequitur altera pars, argumentum
 ὅτι summa huius causae, ἢ ὑπὸ θεοῖς, καὶ ἢ πόδι-
 βολὴ τῷ λόγῳ, ut Isocrates in oratione ad Phi-
 lippum uocat. Sed tamen etiam sequentes orationes
 Olynthiacas pertinet: ut ὅτι pars superior. Βοη-
 θεῖν.) ἢ πρότασις τῷ λόγῳ: succurrendum est
 Olynthijs. ἀσφάλειαν.) ὅτι χρησίμου καὶ ἀνα-
 γκαῖου κεφάλαιον generis deliberatiui, utile
 ὅτι necessarium. Salus Olynthiorum est nostra sa-
 lus. Hoc est γενικὸν καὶ ἀσάφες. σωζαμένων.)
 ὅτι εἰδικὸν καὶ σαφές ὅτι: quod habet ἀντι-
 μεταβολῶν, contrariorum commutationem. si
 conseruabuntur Olynthij: Philippus ex Macedo-
 nia

nia non inuadet in Atticam: sed Athenienses ex Attica in Macedoniam inuadent. Participium σωζομένων est ὑποθετικόν, significat conditionem: pro eo, quod est, ἐὰν σωθῶσιν. ἡξεῖν.) ἡξεῖν est uerbum etiam hostile: significat ἐσβάλλειν, cum exercitu uenire, et inuadere. ποιεῖν δὲ πόλεμον.) latine etiam dicitur, bellum facere.

ἀνώγειν.) apertam esse. prateritum passiuum ab ἀνώγειν, aperior, laxor. φησὶ δὲ.) ὁ κεφαλαιου τὸ δύνασθαι πρόληψιν. Poterat enim dici: at non possumus Philippo nocere. Respondet, posse illi noceri. Id apertius docet in Olynthiaca secunda. ὡς ὑπέληπται.) prateritum passiuum, ab ὑπολαμβάνω, existimo. Hoc loco est ἀσέροφαι, καὶ ὑπερβαῖν τῶν λέξεων: quae habet quandam ἀσέροφαι. Construenda autem uerba sic sunt: ὅχι δύσμεχιστον, ὡς ὑπέληπται.

δαρσύνων.) hoc participium significat ὁρῶν, causam finalem: id est, ἵνα δαρσύνῃ, ut confirmet. Διάλεκται.) prateritū passiuum ἀδιαλέγομαι. Aliud κεφαλαιου, item ad facultatē, πρὸς τὸ δύνασθαι, pertinens: unde exercitus alii possit: scilicet ex pecunia theatri: si ea fiat militaris. Sed de hac fidētius in tertia Olynthiaca. et in oratione πρὸς τῆς συνίξεως. Εἰ δὲ

ἔδοξεν.) Argumenti pars tertia, nempe ἡ τὸ ἀρε-

χαίει ἔθες ἑκδεσις: interiecta κατ' ἐπιμέλειαν
 ἁλῶ. Ἐπεὶ κέ βασις: Hoc est, antequam absoluat
 partem secundam: narrat quadam uelut digressionem
 uetustum morem de pecunia theatrāli. ἔπρὸς
 δηλοῦν ὅρ.) Participium ὁρ συντομίας ἐνέκει
 ponitur, pro relatiuo pronomine, ὅρ uerbo: ὅτι
 ἔπρὸς δηλοῦν ὅτι. Aut potius causam impellen-
 tem significat: ὅρ quasi pro genitiuo absoluto, ut
 grammatici uocant, ponitur: τὸ ἔθες ἔπρὸς δη-
 λοῦν, ἀνάγκη σαφηνίσαι αὐτό. Οὐκ
 Theatralis pecunia. ὁρ (ἔπρὸς δηλοῦν.) De Theatrāli pecunia in
 hanc sententiam Vlpianus. Quum de locis in Thea-
 tro cōcertaretur: diuitesq; sibi gradus emerent: pau-
 peres propter egestatem nō possent: Pericles, ut bo-
 nam gratiam apud multitudinem sibi quæreretur: pe-
 cuniam publicam, ex uectigalibus redactam, ad spe-
 ctacula ὅρ ludos conferri uoluit. Accipiebat autem
 unusquisq; duos obolos: quorū unum ad uictum res-
 tinebat; alterum dabat architecto theatri. Nondum
 enim id ex lapide adificatum erat. Deinde quum
 quidam Apollodorus eas uellet militantibus restituere:
 Eubulus, unus ex magistratu, homo popularis,
 capite sanxit: si quis amplius id tentaret. Qui ue-
 rò harum pecuniarum curator erat: nominaba-
 tur ἀρχὴν τῆς θεωρικῆς: ὅρ has curare, dicebatur
 ἀρχὴν ἀρχὴν θεωρικῆς, ut est apud Suidam:
 qui

qui aliàs aliter definiri solitū fuisse, tradit id: quod ad ludos, ad sacrificia, ad dies festos, dabatur. Nam quodam tempore drachmam datam fuisse: nec licuisse ijs, qui urbe abessent, theatralem pecuniam accipere, illi autem ludi Liberalibus committebantur.

Οὐκ ὂν [Θ.] Participium in genitiuo casu solutè posita. lere apud Græcos poni ἀπολελυμένως, absolute: quum aliqua significatur cōsequentia: ut apud Latinos in ablatiuo: notum est. Sed inueniuntur etiam alij casus absolute positi: quod aliquibus exemplis ostendam. Aliquando enim accusatiui participiorum absolute ponuntur apud Atticos loco genitiuorum: sed cum aduerbio similitudinis. In oratione πῶς σε φά. Επειτα τοιαῦτα ποιοῶν λέγεις, ἀδελφὲ προσεῖναι τῷ δημοτικῷ: ὥσπερ ἀνδρὶ αὐτὰ ἐκδιδωκῶς καὶ συγγραφῶν: εἴτα ἔκχοντα, ἀπροσῆκεν ἐκ τῆς συγγραφῆς κομίζομεν [Θ.] ἢ λόγῳ τῶν δημοτικῶν: ἀλλ' ἐτοῖς πράγμασι, [Θ] τοῖς πολιτεύμοσι, γινώσκωμεν. Hoc est, Deinde quum talia facis: dicis, quæ res in homine populari spectandæ sint: tanquam statuat per syngrapham locaueris: posteaq; non ita facta, ut ex syngrapha oportebat, receperis: aut quasi ex oratione uiri populares, non ex rebus in republicis, cognoscantur. Illud γινώσκωμεν referatur ad particulam ὥσπερ. Et in eadem oratione.

Καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὥσπερ αὐτὸς ἀπλῶς,
 Ἐμετ' ἐννοίας, πάντας εἰρηκὼς τοὺς λόγους
 φυλάττειν ἐμὲ, καὶ τηρεῖν ἐκείθεν: ὅπως μὴ
 πρᾶκτος ὦμαι, μηδ' ἐξαπατήσω: δεινόν, καὶ
 γόντα, καὶ σοφιστὴν, Ἐτὰ τοιαῦτα, ὀνομά-
 ζω: ὥς, ἐὰν πρότερός τις εἴπω τὰ προσόν-
 ῃ αὐτῷ ποδὶ ἄλλῃ: Ἐδ' ἡ ταῦθ' ἔσως ἔχοντα
 Ἐοὐκέτι τοὺς ἀκρόντας σκεψομένους: τίς
 ποτ' αὐτὸς ὅστις ὁ ταῦτα λέγω. Præterea,
 tanquam ipse ingenuè ac benivolè omnia uerba fe-
 cisset: cauendum me, & obseruandum dicebat: ut ne
 eluderem, nèue deciperem: astutumq;, & præstigia-
 rum artificem, sophistamq;, & alijs eiusdemmodi
 nominibus, me uocabat: tanquam, si quis priore lo-
 co, quibus ipse laborat uitijs, ea de alio dicat: conti-
 nuò hæc ita sese habeant: neq; consideraturi sint ij,
 qui audiunt: quisnam sit is, qui illa obiecerit. Hunc
 locum habeo à Gerardo Seueno, præceptore meo
 obseruando, quum istam orationem anno ab hinc
 septimo in prima classe explicaret. Nonnunquã no-
 minatiuus participij ponitur absolutè. ut Δόξα. Demosth.
 πρὸς πολυκλῆα. Δόξα γὰρ ὁ ἑμὲν,
 ὑπὲρ τῶν δημοτῶν τοὺς βουλευτάς ἀπε-
 νεγκῆν τοὺς προεβίοντας τῶν τε δημο-
 τῶν, καὶ τῶν ἐγκεκμημένων: προσάπ-
 νειχθε μεν τὸ νομα γ' ἦν τοῖς δ' ἡμοις: δὲ δ'
 φαν

φανερώ εἶναι μου τὴν οὐσίαν. Quum enim
 nobis uisum esset: ut propter municipes referret se=
 natus eos: qui collaturi essent tum municipum loco:
 tum eorum, qui in municipijs aliquid possiderent:
 meum nomen etiam tribus in municipijs fuit rela=
 tum: propterea quod bona mea essent manifesta. Et
 προσαχθὲν, ibidem: Καὶ γνῶνός ἐ πάλιν, προ=
 σαχθὲν μοι ὑπὸ τοῦ δήμου μόνονα δρυρατη
 γὰρ ἀγερ εἰς Ἑλλάπον τον ἀντί Αντικλέ=
 οὺς ἀποχεροτονθὲν τῷ: ὡχόμεν ἀναγόμε
 νῷ δὲ τὰ χεῖρας. Inde iterum, quum mihi à po=
 pulo mandatum esset: ut Menonem ducem in Helle=
 spontum portare in locum Autoclis: cui impe=
 rium abrogatum fuerat: solui celeriter, ac pro=
 fectus sum. Item γεγραμμένον: quod tamen
 participium γιναντίωσι, repugnantiam signi=
 ficat: et in eo subauditur particula καὶ περ. De=
 mosthen. πρὸς τὴν λακρίττ παρὰ γε. Οὗτοι
 δὲ οἱ μισθώτατοι ἀνθρώπων πάντων: γε=
 γραμμένον διαρρήδην γν τῇ συγγραφῇ:
 Αθῶναζε πάλιν ἡ κεῖν τὰ χεῖματα: εἰς χίον
 ἐπέβησαν καὶ ταχθῆναι: ἀεὶ δ' ἀνείσαντο Αθ=
 ῶνθεν παρ' ἡμῶν. Isti uero impurissimi homi=
 num omniū: tametsi disertè in syngrapha scriptum
 est: pecunias Athenas esse referendas: in Chium de=
 portari permiserunt: quas à nobis mutuas Athenis
 sumpse=

sumperant. Sic δέοις προσήκον, ab impersonalibus δέοις προσήκει: sed aliquando cum ὡς
 αὐτοῖς: ut in oratione Demosthenis in Boeotum de
 dote. ὡς περ, ὅταν μὴ τότε συμφέρι: δέοις
 κυρίας εἶναι τὰς διαίτας: ὅταν δὲ μὴ συμφέ-
 ρει: προσήκον τὴν ἴσιν γνώμην κυριωτέρως
 γινέσθαι καὶ τοὺς ὑμετέρους νόμους γινώ-
 σκόντων. Quasi, si huic utile sit: oporteat arbitria
 haberi rata: ubi uero nō sit utile: huius uoluntas de-
 beat plus posse: quàm ea, quæ ex legibus uestris statu-
 ta sunt. ὀλίγου δειῆσαι, in Demet. Plutarch.
 δρόμῳ φεύγων δὲ φυγεῖν: ὀλίγου δειῆσαι
 αἰχίσλῳ ἄλωσιν ἄλῶναι. Cursu celeriter effu-
 git: quum quidem parum absuisset: quin turpissimè
 captus esset. Xenophon tamen lib. i. ἀναβάσ: ὀλί-
 γου δειῆσαντ' ὅθεν γένιτιοις. Ο δὲ ἐχάλε-
 πανεν: ὅτι, ὀλίγου δειῆσαντ' ὅθεν κατὰ λέν-
 θῃναι: πρῶτος λέγει τὸ αὐτὸ πᾶσι. At
 hic ægrè ferebat: quòd, quum propè lapidibus obru-
 tus fuisset: ille tamen hanc iniuriam uerbis paruam
 faceret. In fine i. Ph. lip. apud Demost. dativus ab-
 solutè positus est, sed cum præpositione ἐπὶ νῦν
 δ' ἐπ' ἀδελφοῖς ὅσι τοῖς ἀπὸ τότε ἐμὸν
 τῷ γενεσθαι: ὅμως ἐπὶ τῷ, σιωοῖσιν
 ὑμῖν, ἐὰν πρᾶξετε, ταῦτα, περὶ δὲ λέγει
 αἰετοῦ. Nunc autem, tamen si obscurum est: quid
 nam

etiam ex his mihi euenturū sit: tamen, quoniam persua-
sum habeo: hac, si facialis, uobis profutura: di-
cere uolui. Postremò sciendum est: participium so-
lum quandoq; absolutè poni: et substantiuum no-
men, quod ei addendum fuerat, alijs uocabulis cir-
cumscribi. Diodor. lib. 19. de Agathocle. οὐ μὲν
γον γὰρ, στρατηγὸς ὤν, κύριος τῆς δυνά-
μειος ἦν: ἀλλὰ καὶ προσαγγελθεῖς: ὅτε
τινὲς τ' ἀποστατῶν ἐν τῇ μετοχῇ πρὸς Εὐ-
ρίτη συνάγεισι δύναιμι: θζουσίαν ἔλαβεν
ἐνυπόπτως κατὰ γράφην, οὗς προαιροῖτο,
στρατιώτας. Non enim tantum iure imperatorio
exercitum in potestate habebat: sed etiam nuntio al-
lato: quosdam, qui defecissent, in mediterraneis ad
Eubien colligere copias: facultatem conscribendo-
rum ad arbitrium suum milium sine suspitione ade-
ptus est. συμπυγνυμένων.) Ideo oportebat
obolos architecto dari: ut theatrum ea pecunia con-
tabulari, et sartum tectum conseruari posset. οὐ
προεστῶτες.) participium istud loco nominis po-
nitur, id est, προσέταται: atq; etiam ipsum est iam
nomen factum: postquam tempus, ut grammatici lo-
quuntur, amisit. Δύο ὀβολοὺς.) Obolus apud
Suidam est sexta pars drachmæ: quarum octo uno
aureo rhenensi: decem uno coronato ualent. Erit igitur
drachma nouem crucigerorum: obolus trium
numis-

Verba actiua
 & media.

numorum Argentoratensium. θεωρεῖν γὰρ δυοῖν
 ὀβολοῖν, duobus obolis habere spectandi potesta-
 tem, περισεφ. Νόμον ἔθεντο.) Notandum hoc lo-
 co: quod ab erudito ac diligenti Demosthenis inter-
 prete Hieronymo Vuolfio didici: cui me plurimum
 debere ingenuè fateor: aliquando χρηματισμοὺς
 uerborum actiuorum et mediorum differre inter se
 significatione. Nam quū dicitur, ἡ βουλὴ ἐποίησεν
 τὰς τριῆρεις: significatur, senatum per alios
 curasse triremes fieri. Quum dicimus, ὁ τις ἐποίησεν:
 indicamus, quod aliquis ipse fecerit. Ο κατὰ
 ψευδομαρτυρίαν, qui falso testimonio oppres-
 sit. ὁ κατὰ ψευδομαρτυρίαν, qui fal-
 sos testes subornauit. στρατεύει τὸ στρατὸν:
 στρατεύει, τὸ στρατὸν. κατὰ δὲ ἰκασαί ἐστι
 iudicis: κατὰ δὲ ἰκασαί, accusatoris. νόμον θέ-
 ναι, legem rogare aut ferre, est legislatoris Euba-
 li. νόμον θέει, legem comprobare, iubere, sancire,
 est populi. contrarium est, νόμον λῦσαι, abrogare
 aut repudiare legem. πόλεμον ποιεῖν, bellum
 excitare: πόλεμον ποιεῖν, bellum gerere.
 τοσούτων μὲν.) concludit digressionem de pecu-
 nia theatri: ac redit ad secundam argumenti par-
 tem. Διείλεται δὲ.) aliud κεφάλαιον, ὁ πό-
 πος: quemadmodum Olynthijs subueniendum sit,
 urbano scilicet, non conductitio milite.

τὸ τὸ
 πρῶτον

πράγματα.) uerbum infinitiui modi pro nomine
καὶ ἀντιμειλῶν: pro illo, *ὅτι τὸν πρᾶγμα-
των ἀπωλείας*. Οἱ γὰρ τῶν πολιτενέων καὶ
πράττειν, qui in repub. administranda uersantur:
quibus opponuntur οἱ ἐδιδῶτες καὶ πολλοί. ποδὶ
σεφάνος.

SVMMA TOTIVS ORATIONIS.

EXORDIVM, *ὅτι ὑπολήψεως*: omnes
audiendi: occasio. PROPOSITIO, Olyn-
thijs est succurrendum. CONFIRMATIO
NIS κεφάλαια utilitas, et facultas. Vtilitati ob-
stat: primum inconstantia Olynthiorum. Probat
constantes fore socios: quia defecerint ultro à Phi-
lippo. Deinde, Bellum Olynthiacū an pertineat ad
remp. Athenien. Pertinet quia 1. ipsi saepe optarint
disidium inter Olynthios & Philippum. 2. quia oc-
casio nunc est, dedecus ut tollatur, et hostis reprimā-
tur. 3. quia Olyntho capta, Atticam inuadet Phi-
lippus: cuius industriā nō imitari turpe est. praestat
autē foris, q̄ domi bellum gerere. In facultate ur-
getur occasio. Sed obstat primum domestica inopia.
probat esse pecuniā, si ex theatra fiat militaris:
Item, eos antea etiam alijs opem tulisse. Deinde
hostilis potentia, quae refutatur. 1. quod omnibus
suspectum

suspecta sit. 2. inopinata Olynthiorum rebellionē
 3. Perfidia Theſſalorum. 4. barbarorum ſerui-
 endi inſolentia. 5. Tyrannico Philippi ingenio.
 PERORATIO conſtat adhortatione & om-
 ptatione.

EXPLICATIO SIN- GVLORVM.

Nomina
 ueterum.

ΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ.) ΟΙ ΠΛΕΙΣΘΕ
 τῶν παλαιῶν ἐτίθεισαν προληπτι-
 κῶς τὰς ὀνομασίας τοῖς πασι. ἅφ'
 ὧν ἔμελλον οἱ παῖδες ἐπιτηδεύειν πράγ-
 μάτῳ, inquit Homeri interpres ἱλ. Β. Veteres
 Græci pleriq; nomina principio liberis ſuis impo-
 nebant à rebus: in quibus ij poſtea operam ſtadiumq;
 poſituri eſſent. Demoſthenes itaq;: tanquam à patre
 eius præuiſum eſſet: qualis ciuis in patriam olim eſ-
 ſet futurus: dictus eſt ἄρ' ἂν τὸ δὲ γινώσκῃ τὸ δέημον,
 ut ait Theon Sophiſta. Verè enim hic uir conſilijs
 ſuis robur ciuium ſuorum fuit, & aduerſarius eorū,
 qui Græciæ libertatem oppreſſam cupiebant, acer-
 rimus. Hinc Philippum in hanc ſententiam de De-
 moſthene dicentem Lucianus inducit. Triremes A-
 thenienſium, Piræum, naualia, nagas ac fabulas iu-
 dico. Quid uerò facerent homines diſſoluti, luxuq;
 affluentēſe

affluentes? Vnus iste mihi obstat: omnes occasio-
 nes urget: omnes nostras petitiones & artes refu-
 tat. Excitat uel inuitos, tanquam mandragora so-
 pites, ciues suos: libertateq; dicēdi, uelut sectione aut
 uisione, aduersus socordiam utitur: minimeq; au-
 ram popularem in dicendo captat. Nec Amphipo-
 lin, nec Olynthum, nec Phocenses, nec Cherrhone-
 sum, nec oram Helleſponti tenerem: quantum qui-
 dem in illo fuit. Idem dicebat: se magnas fortune gra-
 tias agere: quod dux belli non eſſet Demosthenes:
 quippe cuius etiam orationibus, tanquam arietibus
 aut catapultis ex Athenienſi urbe emiſſis, omnia ſua
 conſilia quaterentur perturbarenturq;. Ipſe quoq;
 orator contra Aeſchinem grauiter & uerē de ſe di-
 cit. Nō ego lapidibus, nec lateribus muniui urbem:
 neq; in his rebus maximē gloriōr: ſed ſi meam muni-
 tionem rectē conſiderare uoles: inuenies arma, ur-
 bes, regiones, portus, naues, equitatum, harumq; re-
 rum deſenſores. Hæc ego pro Attica propugnacula
 obieci: quantum humano conſilio effici poteſt: his ad-
 grum noſtrum cinxi: non Piræi tantum, aut urbis
 ambitum. neq; ego conſilio à Philippo uictus ſum:
 nequaquam: nec apparatu bellico: ſed ſociorum du-
 ces copiæq; à fortuna deſerti. Αθλωάου.) ἢ Αἶ Athenienſes
 θλωᾶ, Minerua, dea ſapiētiae. Αθλωᾶ γὰρ, ἢ φροῶ: à Minerua di-
 νησις, ait Homericus interpres ἱλ. α. Eadem eſt Ἑτι.
 i dea

dea belli. Dicitur enim Pallas, ἀπὸ τοῦ πάλλειν
 καὶ κρεῖδ' αἰναι τὸ δόρυ, à quatienda & vibran-
 da hasta. πολέμικη γὰρ ἡ θεός. Hanc primus ait
 Stesichorus cum armis ex Iouis capite exilisse: ut in
 scholijs est in 4. lib. Apollon. Argon. Iuppiter au-
 tem apud Homerum πάντα ζεὺς, & αὐθρό-
 πωρταμὴς πολέμοιο, consilij & belli autor
 ac præsēs. A Minerva porro Athenæ nominatæ
 sunt. Nam quum Neptunus & Minerva de illius ur-
 bis nomine contenderent: dijs placuit, ut eius nomen
 huic imponeretur: qui melius munus obtulisset mor-
 talibus. Tunc Neptunus tridenti littus percussit: ex
 quumq; animal bello aptum, creavit. Minerva, id-
 est hostia, oleam produxit. Olea autem, ut pacis si-
 gnum, melior iudicata est. Servius in. 1. Georg.
 Athenienses igitur, quorum urbi Minerva præsi-
 debat, sapientiæ rei; militaris laude clari in pri-
 mis fuerunt. Nam & prudentissimam eam, & res
 rum aliquando potitam fuisse, etiam Cicerō scribit
 in oratione pro Sex. Roscio Amerino. Idem in ora-
 tione pro Flacco dicit: ab Atheniensibus humanitas
 tem, doctrinam, religionem, fruges, iura, leges or-
 tas, atq; in omnes terras distributas putari. De quo-
 rum urbis positione, propter pulchritudinē, etiam
 inter deos certamen fuisse memoriæ proditum sit.
 Quæ vetustate sit ea: ut ipsa ex se dicatur ciues suos
 genuisse

genuisse: & eorum eadem terra parens, alitrix, pa-
 tria, dicatur. Itaq; Athenienses αὐτόχθονες, καὶ
 γνησιοὶ γόνω τῆς πατρίδος & πολῖται, indi-
 genæ: non autem εἰσποιητοί, adoptiui, acciti, ur-
 bi insiti ciues, habebantur. Demosthe. in funebri
 oratione. ῥήτορος.) Nam fuit etiam alius De-
 mosthenes, dux in Sicilia. Theon in progymnasma-
 tis: et Iustinus libro 4. ῥήτωρ, ἀνὴρ ἐγγνώμων,
 & σωατὸς εἰπεῖν: orator est uir bonus, dicendi
 peritus. Duo enim in oratore requiruntur, probitas
 & eloquētia. Δεῖ γὰρ τὴν μὲν διαίσιον προα-
 ρεῖν τὰ βέλτιστα: τὴν δὲ παιδείαν τὴν τοῦ
 ῥήτορος καὶ λόγον πείθει τοὺς ἀκρόντας.
 Sed tamen τὴν ἐγγνωμοσύνην αἰεὶ προτα-
 κτέον τοῦ λόγου. Aeschines in Ctesiphontem.
 Dicitur autem ὁ ῥήτωρ ἀπὸ τοῦ ῥέω: quod uer-
 bum non solum dicere, sed etiam fluere significat.
 Pyrho enim, in quo erat copiosa et uelut undans ora-
 tionis profluentia: πολὺς καὶ ὁ Αἰθωαίων
 ῥέων in oratione περισεφ. nominatur. Et Home-
 ricus Vlysses ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χεῖρας
 ῥέειν ex pectore emittebat. Poëtico σχηματισ-
 μῷ ῥήτης dicitur. Ολυθιακὸς λόγος α.)
 Callimacho pratore, quo anno à Philippo bello pe-
 titi, auxiliū ab Atheniensibus Olynthij per legatos
 petiuerunt: has orationes Demosthenes habuit: qui

ῥήτωρ.

Quando habi-
ta orationes
Olynthiaca.

Exordium.

tum 37. annos natus, auxilium ferendum esse p̄ra-
suasit. Plutarchus in Demosthenis uita breuiore.
Fuit is annus à condita urbe Roma 463. ante Chri-
sti diem natalem 348. Anno p̄st, quo Plato mora-
tuus est, Olynthus à Philippo euersa fuit. Plut. ibid.,
αὐτὶ πολλῶν αὐ.) Exordium ex opinione de
ciuihus suis concepta: quod δὲ ὑπολήψεις Her-
mogenes uocat. Est ἠθικόν, morum bonorum: lau-
dem auditorum habens: ideoq; πρὸς εὐνοίαν, ad
beneuolentiam pertinens. πολλῶν.) ἑμφασίς,
sententia acuta. Habet enim σύγκρισιν κεκρυμ-
μένῳ, comparisonem latentem. Si magnam pec-
cuniam, certè duos quoq; obolos prae reipub. com-
modis contemneretis. Ideo ἀποδρατικὴ τὸ συμ-
φέροντ & κεφαλαιὸς ἐπαγωγὴ hīc est, ut in-
quit Vlpianus. Sunt enim earum rerum, quæ in con-
firmatione crescere debeant, semina in principijs
spargenda. Componuntur συγκριτικῶς τὰ δια-
φέροντα, res differentes, pecunia & incolumitas
publica. Cōplectitur enim duo hæc sententia: unum,
de theatrāli pecunia negligenda: alterum, de com-
muni salute, conseruatione Olynthiorum, tuenda.
utrunq; tamen proponitur ἀορίσως καὶ ἀσαφῶς,
infinite & obscure. Nam non statim initio boni ora-
tores, sed suo loco rem explicant. Id etiam, quod mo-
lestum auditori futurum est: in principio nō dicunt:
sed

sed tantum in uerbis quibusdam obscure innuunt.

αὖ) Elegans hæc particula est, & uarij usus: atq; de ea Budæus multa. Sed hoc loco cum aoristo constructa, ex præterito facit futurum: αὖ ἐλέειδ', pro αἰεθ' ἐείδ'. Particularum cum omnibus in linguis, tum præsertim apud Græcos, magna ac multiplex uis est. Principium enim τῆς λέξεως, elocutionis: quum sit ῥέλλωιζεν: inter alia, quibus Græca dictio conficitur: primo loco ab Aristotele lib. 3. Rhetoricorum ponitur ῥε τοὺς σωδ' ἐσμεν εὖ ἐποδιδόναι. Quare huius rei, quamuis minuta uideatur, diligentia contemnenda nō est. ὦ αὖδ' ἔσθ' Αθλῶ.) ὦ excitat minus attentos: αὖδ' ἔσθ' fortitudinis admonet: Αθλῶ αἰοί sapientie & felicitatis commonefacit. Hieronymus Volens. χρημάτων.) χρήματα sunt pecunie: ab χρηματα. utendo, χρησθ', dictæ. Sed χρήμα aliquando rei magnæ tribuitur in utranq; partem. In bonam, Lucianus in dialogis marinis: πῶς γίγνεται πῶς γινέται, πῶς γὰρ καλὸν τι χρήμα. In malam, idem in Timothe, quum uitiosum Philosophum exagitasset, postremo se eodē alidit: καὶ ὅλως πάντοτε ῥε χρήμα, ἔσαν ταχέως ἀκριβέες. ὑμεῖς. χεῖρας. Vos, qui semper honestatem utilitati prætulistis: neq; Persarum regi, aut cuiquam tyranno, avaritia impulsī, seruire uoluistis: ut copiose & grauis-

αἰετομαί.

siſſimè dicit orator in oratione ποδισεφ. Ελέ-
 ναι.) αἰετομαί τι ἀντί τινος, aliquid ali-
 cui antefero. Eadem sunt: οὐκ αἰετομαί τὰς χά-
 ριτας μᾶλλον, ἢ τὰ δίκαια: ἐκ ἀγαπῶ τὰ δῶ-
 ρα αὐτὶ τῇ κοινῇ πᾶσι συμφερόντων, περὶ
 σεφ. προργαί τὸν τι ποιοῦμαι τινος, Dinar-
 chus in Demosth. Sic προσιμῶ, προκρίνω, προ-
 τάττω, ἐπίπροδερ ἄγω, περὶ πλείονος
 ποιοῦμαι τι τινός. πάντα πάρεργα πρὸς τὴν
 λόγους θεᾶς, Libanius. νομίζω.) Hoc προσι-
 μου habet ἑπαινον τῷ ἀκροατῶν ἐκ πλεονεξίας,
 ἡγεῖται πρᾶγμα τὸ ὑποκειμένον. In re hone-
 sta obliquè laudat auditores: ὅτι uitat asseuerandi te-
 meritatem: cū dicit, νομίζω. Αντικρως, apertè,
 non titubāter, laudasset: si dixisset, ὑμεῖς ἀερεῖσθε,
 uos praefertis. Νομίζω dicit: ὅτι nō, πῶς εἰσμαι:
 aut, ὑμεῖς ἀερεῖσθε. Illud enim facit, ut auditor li-
 benter assentiatur. Hec uerò, quia habent ἀπόφρα-
 σιν, apertam asseuerationem: eum φιλονεικῶν
 repugnantem efficiunt. Dici potest etiam, hic ἑπαι-
 νον αὐτὶ προποπῆς poni, ut dicat: uos debetis mal-
 le publicam, quàm priuatam utilitatem. φανερόν
 γένοιτο.) φανερωθεῖν. φανερός perspicuus,
 manifestus. Sæpe personæ adiungitur: ὅτι participi-
 am post se habet, ut ποδισεφ. ὁ βασιλεὺς φανερός
 πᾶσι νόμον ἀναγκαδὸν δόμνοι καταφέν-
 γει

γὰρ ἐφ' ὧμας: omnibus clarum erat, Thebanos
ad uos confugere coactum iri. τὸ μέλλον συνοί-
σιν.) ὁ λυσίτελης. Μέλλω cunctari signifi-
cat. Sapientissime uerò, futurum esse: & cum uerbo aut
presentis, aut futuri temporis iungitur. Ex istis uer-
bis intelligitur, hoc exordium esse συμβουλευτικόν
καὶ πραγματικόν: esse generis deliberatiui,
& negotialis status: ut & tota oratio est: nempe de
re futura. τῇ πόλει.) Res magna, pertinet
πρὸς τὴν φιλικοσίαν, ad attentionem. Hic
tollit ἐναντιόμενον, & ὁ φόρμῳ, ut nominat
Ulpianus: id est, quod causæ officit. & quod, ut pi-
raticus myoparō mercatoribus, sibi dicenti insidia-
tur. Poterant enim Athenienses cogitare: peri-
culum Olynthiorum non ad se pertinere. Nunc ora-
tor communem utilitatem in discrimen uocari osten-
dit. Artificiosum est, & acutum: nō tantum in pro-
œmijs ponere, quæ nobis prosunt: sed ea etiam, quæ
causam lædunt, sanare. Hoc enim est, τὰ ἀντιώ-
πτοντα & ὁ φόρμῳ δυντα δεξαμέναι. Ita est
hic λυσις κρυπτική, uis occultæ refutationis.
Disimulato enim suo erga Olynthios studio: salutē
patriæ se consulere ostendit. id quod nec Ciceronem
rarò facere notum est: ut in unius hominis periculo
communem omnium causam agi demonstret. Est
istā sententia prorsus σεμνή, ut Hermogenes: sen-

τὸ φόρμῳ.

tentia grauis opinionibus hominum et moribus, ut Cicero uocat: si sic γενικῶς proposita esset. Αντί πάντων χρημάτων ὃ τῇ πόλει συμφέρον αἰρετέον: publica utilitas omnibus anteferenda pecunijs est. Sed quoniam tenuis in hac oratione figura dicendi est: σεμνότης illa aliquo modo abscondenda fuit. Id factum est primum τῇ πόδισσας τοῖ προσώπων: quum Atheniensium appellatione sententia facta est ὑποθετικῇ. Deinde τῇ μειώσεις τῆς ποσότητος: quum dicendo, πολλῶν, alias quas et multas, non omnes pecunias, ponit. Postremo τῇ ὑπόλοιπας, dubitatione: quum dicit, puto uos salutem reipub. multis anteponeere pecunijs. Sententiae enim, quae σεμνὰ dicuntur: ἀποφαντικῶς, καὶ χωρὶς ὑπόλοιπας μὲν, proferri debent.

Εννοιαί σεμναί. Εννοιαί σεμναί apud Hermogenē sunt. 1. αἱ τοῖ θεῶν: ut, deorum prouidentia mundum administrari. 2. φυσικαί, ut de terrae motu, aut defectio-
ne solis. 3. ἡθικαί, de rebus humanis: ut de animorum immortalitate, aut de iustitia. 4. ποδὶ ἀνθρώπων πραγμάτων, μεγάλων μὲν, μικρῶν ἢ, καὶ ἰσχυρῶν, ut de pugna Cānensi. Scī etia huius loci est ex tertio genere. Ac tametsi ἡ σεμνότης πρὸς ὃ μέγιστον, καὶ ἀξίωμα pertinet: tamen in tenuitate quoq; cadere potest. Nam ceteri oratores, inquit Hermogenes, uniusmodi ferè tantum dicendi genere

genere utuntur: sed Demosthenes omnes formas ad-
 hibet, easq; commiscet. Etsi enim ubiq; utitur ijs:
 quæ perspicuam orationem faciunt: tamen subinde
 τὰ τοιαῦτα καὶ μίγνυται & admiscet. Sed ista sen-
 tentia re est magna quidem illa: uerum tractatione
 facta remissior. Ac quoniā in Hermogenem incidi:
 cuius de ideis doctrina ad Demosthenis explicatio-
 nem perutilis est (serè enim ipse tantum Demosthe-
 nis exemplis utitur) non grauabor, quid is de dicen-
 di formis scribat, paucis hîc ponere. Sæpe enim uo-
 cabulis illius posthac utar. Is igitur septem, quibus
 Demosthenica oratio constat, esse tradit: σαφὴς αὖ-
 αὖ, μέγας, καλός, γοργότατος, ἡθὺς, ἀ-
 λήθεια, δεινότης: hoc est, dilucidam, gran-
 dem, pulchram, uelocem, moratam, ueram, aptam
 figurā. In singulis autem spectari hæc octo: ὅμοιος
 αὖ, sententiā: μέθοδος, sententiæ tractationē: λέ-
 ξις, uerba: χύματα, figuras: κῶλα, membra: σύν-
 θεσις, compositionem: ἀνὰ πρῶτον, clausulam:
 ὁρμή, numerum oratoriū. In partit. orat. apud
 Cicer. quinque genera sunt: dilucidum, breue, proba-
 bile, illustre, suaue. Alibi tria traduntur: tenue, me-
 dium, summum. Ista multum inter se uidentur diuer-
 sa: sed tamen cōsociari possunt. Cum tenuitate enim
 dilucidum, breue, uelox, coniungi: ad medium genus
 suauitas & pulchritudo accommodari: summo ge-

Ideæ Hermo-
 genis.

neri grandis & illustris idea annecti potest. Probabilitas autem, quæ moratam & ueram dictionem continet: ut & apta, callidaq; idea, per omnes illas tres formas fusa esse debet. Omnes uerò istæ inter se miscentur: quæ *μῖξις τῶν ἰδ' αὐτῶν* dicitur, et *κρᾶσις*. Non enim ita inter se contrariæ sunt: quin, ut uarij colores, inter se confundantur, & commisceantur artificiosè. Atq; eò mirabilior est oratio: quò melius in ea id fit. Id optimè facit Demosthenes: quem in omnis ideæ mixtione *ποικιλώτατον* Hermogenes: nihilq; in eo *μονοειδὲς* esse scribit. Iam ista Hermogenea in tota aliqua oratione omnia monstrare: non solum magni iudicij, magnæq; diligentiae: sed nimis longum atq; molestū fuerit. Satis nunc erit, passim aliquid locis suis obseruare. Quibus placuerit, ad Hermogenem se conferent ipsi: eumq; ad huius principis oratorum artificium intelligendum adhibebunt, quoad uolent. *πρὸ δὲ αὐτῶν.*) Antecedens omisum est: ut sit sententia: *ὁ μέλλουσι σωοῖσιν τὴν πόλιν οἱ τῶνδε, id est, οἱ τῶνδε τῶν Ὀλυθίων πράγμασι, πρὸ δὲ αὐτῶν νυνὶ σκοπεῖτε. περὶ αὐτοῖς τὸ πρᾶγμα καὶ χρόνον. νυνὶ.*) significantius est, quàm *τὸ νῦν*, hoc loco *τὸ νυνὶ*: quemadmodum etiam in pronominiibus demonstratiuis, quibus iota additur apud Atticos, *ἐμφασίς* maior est. Quasi Atheniensibus utile consilium nunc iam

necessa

Demosthenes
orationis uarietas.

necessarium sit: nec differri diu sine detrimento possit. Deinde, si νῦν posuisset orator: aspera consonantium concursio fuisset. Postremo minus pulchrum, duas monosyllabas dictiones cōiungere. σκοπεῖν.) Βουλευέσθαι. Σκοπεῖν, considerare, deliberare: sumptum à sagittarijs. ut illis ὁ σκοπὸς, ita Atheniensibus τὸ χῆσιμον, delib. generis finis, propositū est. Apud Luci. in deorū iudicio σκοπεῖν idem est, quod ἰδεῖν, oculis percipere. Hactenus primus ambitus: in quo illa Hermogenea, quò aliquo modo intelligantur, considerare conemur. Sensus igitur hic est: maximè cupitis, Athenienses, scire: quid ex usu sit reip. nunc facere. Εὐνοία ista sic proposita, dilucida esset, & pura: σαφὴς καὶ καθαρά. Nihil enim hic additi: sed quod ab omnibus sic i. ere-tur. Itaq; ἀφελείαυ habet, simplicitatem: quæ ad τὸ ἁδ & pertinet. Nunc, ne nimis esset εὐτελής: sed ei μέγεθ & aliquod adiungeretur: addita est πρόσληψις πρὸ βλητικῆς: quum δ' διαφέρον κατὰ τινὰ σύγκρισιν accedit: atq; ita sententia paulò sit amplior. Est ἡ φαινομένη, non ἡ ὄντως καθαρότης. Malletis audire, quid reip. nunc expe-diret, quàm pecunias habere. Quæ sententia σεμνὸν τε καὶ perfectam haberet: nisi ἡ μέθοδος eam mi-nuisset: dum & Atheniensium personæ attribuitur: & pecuniæ magnitudinem habet imminutam: et si-

Hermogenis
præcepta in
prima perio-
do.

ne asseueratione profertur: ut antea est dictum. Est
hic etiam δ' ἀληθές. Nam senectus ἀφελές καὶ
ἡθελές omnes ad uerum referuntur dicendi genus.
Tractatio uē est καὶ ἀγός: quia τὸ πρῶμα ἀφ' ἡ-
γυμνατικῶς εἰσάγεται: res quasi narratione
simplici proponitur. Est ἔρ ἡθικόν, habens ὠδὴν
κείων, equitatem ἔρ moderationem: quum dicit,
νομίζω. Nā ὁ γινώσκων οἷός τις morati generis est. Sed
ἔρ δ' εἰς νότον ἔστι: uerē est: etiam si fortē non ita ap-
pareat. Quoniam enim postea de theatri pecunia
dicendum est: quod ualde periculosum erat: statim in
ipso huius causæ uestibulo uiam eō sibi præmunit.
Sed id facit κρυπτικῶς, latenter. Magis enim in
primo aditu, quā post, offendisset. Quauquam a-
λὸς quoq; oratorum est, ἀπὸ τῆς ἀγορῆς ὀρῖσθαι
ἔρ postea πρὸς τὰ εἰδικὰ uenire. Quia etiam A-
thenienses minus periculum Olynthiorū mouebat:
non horum personam, sed publicam arripit: atque
rempub. in discrimine dicit esse: ut eos magis contra
Aptā idea. Philippum excitet. Est hoc ἀεινῶς λέγειν: non
sententijs ex abdito erutis, aut tractatione exquisi-
ta, aut uerbis grandibus, ἔρ id genus alijs uti: sed o-
mnibus dicendi figuris, omnibusq; sententijs scire,
quando, ubi, aduersus quem, quomodo, quibus in re
bus utendum sit: neque scire solum, sed etiam posse.
Atq; hæc est una etiam aptè rebusq; congruenter di-
cendi

cendi uia ac ratio: orationem conficere, quæ simplex, minimeq; acuta uideatur: quum interea nihil sit minus. Hic item sciendum: ueteres, quum utuntur cõmunibus sententijs aliorum: quæ *νοῦα δ' ἰσέων* *ἡμῶν* ab Hermogene nominantur: solere, communis illius opinionis confessione, eas ad suam causam accommodare, ac suas facere. Sic Isocra. *πῶς εἰς ἡμῶν*. Omnes, qui ex hoc loco uerba faciunt: dicere solent, eas res maximas esse: & dignas in primis, in quibus respub. elaboret: de quibus ipsi cõsiliū sunt daturi. Id si ulla de re alia prafari conueniebat: mihi certè in hac causa hinc exordiendum uidetur. Ali- ter hoc loco Demosthenes. Quum enim communẽ probabiliq; sententia utatur: scilicet Athenienses multis pecunijs commune commodum antelatu- ros: confessione ibi non utitur, sed callidè omittit. Vult enim in exordio utã sibi ad confirmationem prapare: theatralẽ pecuniam militibus reddendam esse. Si igitur communem opinionem approbasset: duxissetq; sibi quoque sic dicere expedire: hoc m- do, antepontis pecunia salutem communem, bene facitis, ego idem sentio: res fuisset suspecta. Nunc communi duntaxat sententia utens: auditorumq; assensionem astutè sibi comparans: pōst eos eius rei apertius commonefacit: quando de theatrali pecunia id, quod antè imprudentes non refellerunt, iam ne-
gare

Communes
opinionēs.

ὑποφραγισμός.

gare uerecundantur . Ideoq; mox eam sententiā
 ὑποφραγίσει, id est, concludit, ac rem concessam
 uelut obsignat : his uerbis, ὅτε δύνῃ τοῦ δ' ἔτος
 ἔχει . Non enim prius desistere solet Demosthenes
 quā id, quod sibi utile est, tanquam sigillo impres-
 so, ne aperiat, clausit . Hanc puto esse Hermoge-
 nis de isto loco sententiā . Iam reliqua uidenda . Ver-
 ba igitur omnia ἀπαρὰ, ἐν κρινῇ, ὑπεκκῇ, ἀ-
 φελῇ : quæ solent esse communia omnium, quotidia-
 na, pura, propria . Neq; ulla hîc translatio est, nisi
 in uerbo σκοπεῖν : quæ tamen ita moderata est : pro-
 pè ut nihil à proprio differre uideatur . Vel enim ab
 ijs id uerbum sumptum : qui sagittam ad signum col-
 lineant : uel à sensu uidendi, ut ἔρ uocabulum φανε-
 ρόν, atq; ad deliberationem, ἔρ cognitionem animi,
 translatum . Sunt etiam λέξεις σεμναί : in quibus
 est δ α, κὶ τὸ ω : maximè in syllabis extremis : item
 quæ plures uocales longas ἔρ diphthongos habent,
 πολλῶν, ὦ, αὐδρες, ἀδλω αἰοι, χρημάτων, ὕ-
 μῆς ἔρ c . Hæ enim πλατεῖαι sunt : κὶ διογκῶ-
 σαι κτλ τὴν προφορὰν τὸ σόμα . Figura non ha-
 bet ὀρθότητα : non incipit à recto casu, ut γνῆ κα-
 θάρότητι fit : sed conformata est πλαγιασμῶ,
 obliquis casibus : qui magis sunt τῆς περιβολῆς .
 Additi sunt tamen etiam recti, ὦ αὐδρες, τὸ μέλ-
 λον . Est pulchra omnium casuum in uno loco com-
 mixtio

mixtio. Figura etiam est κατ' ὀρθογραφίαν, de
 quo antea. Quod ad membra attinet: circūscriptio
 hac est αἰσός, trium membrorum imparium. Præ-
 mum enim χαίρειν, productum longius, et si-
 niculi more extentum: cuiusmodi nonnunquam ἡ
 σιμνότης habet. Longitudo illa facta est ὡς τὸ
 τῆς προσφωνήσεως ἐπεμβολῶν, quæ est, ὡς αἰ-
 σός. Ἀλλ' αἰοί. Alterum, iuxta magnitudinis,
 ὅρθον ἢ τεταμένον: cuiusmodi omne est, quod
 excedens septem, aut octo, aut decem syllabas, uersu
 iambico trimetro, aut hexametro exaquantur. Po-
 stremum, breuissimum ἑκομμάτικον. Breuitas
 autem membrorum propria ferè τῆς καθαρότη-
 τος. Ἐσιμνότης. ista conuersio est αἰτρεα-
 μένῃ, inuersa. Nam ἀπόδοσις, quæ unius mem-
 bri est, priore loco est posita: πρότασις uerò, quæ
 δικωλίαν habet, posteriore. Ordo enim est: Εἰ φε-
 ρὲρ γένοιτο τὸ μέλλον σωοίσειν τῇ πόλει·
 πόλις ὡρνήννισκοπέτε· αὐτὶ πολλῶν αὐ. Ἔτι.
 Est autem in methodis τῆς περιβολῆς, ὅ αὐτὰ
 εἰς φερὲν τὰ πράγματα: ἢ τὰ δ' ἐν τῷ πρώ-
 τῳ λέγειν. Iam ἡ σωθήκη, uerborum colloca-
 tio, simplex in pura figura: neq; de uocalium aut
 consonantium concursu sollicita. Contrà fit ὡς τὸ
 ἀλλὰ ἢ τῇ ὡν μελέει. In qua præcipitur etiā
 ut uerborum sit uarietas. Nam neq; ἰσοκύλλα βε-
 neq;

neq; ἰσοζῶνα, neq; ἰσοδύνα esse decet. In hoc itaq;
 circuitu fortè duæ uocalium, & quatuor concursio-
 nes consonantium reperiuntur: eæ tamen admodum
 coagmentatæ & leues. Verba alia pauciorum, alia
 plurium syllabarum: alia longorum, alia breuium
 interuallorum: uocum item alia acutarum, alia
 grauium, alia inflexarum: atq; hæc omnia inter se
 uariè permixta. Quare puritate & pulchritudine
 constare structura hoc loco uidetur. Nam quum tres
 compositionis uerborū ἀρμονίαι καὶ χεῖρα κτλ
 gæ Dionysius Halicarnas. tradit: τὴν αὐτῆς καὶ
 τὴν γλαφυράν ἢ αὐθιγάν, καὶ τὴν μικτὴν.
 Demosthenem in eorum numero ponit: qui asperita-
 tem lenitate temperauerunt: quem oratorem etiam,
 θεοῦ ἐκλογῆς τε ὀνομαζέτωρ, καὶ κάλλους οὐ
 θέσῃως appellat. Mixta etiam ἡ αὐτῆς ἀπαισις.
 In primo enim membro admodum est ea σεμνή:
 quia uerbum νομίζω hypobacchium habet: in quo
 spondeus, qui grauitatem efficit, continetur. Vlti-
 ma porro uocalis est ω: quæ post α & η, tertio loco
 inter uocales ob εὐφωνίαν à Dionysio ponitur. Se-
 cundum & tertium membrum, ubi dictiones sunt
 πόλιν & σκοπέτε, remissius clauduntur: nec ita
 ἐσθλαῖα βασιλῆα, ut illud primum, habent. In eis
 enim est iambus & trochæus: quorum uterq; τῆς
 σφωρίσας est. Ex constructione uerborum, mem-
 brorumq;

Compositionis
 genera apud
 Dionysium.

brorumq; clausulis, oritur, quod postremum est, ὁ
 ἔσθμος. Dilucida igitur ideae numeri solent esse, ut
 Hermogenes docet, serè ῥοχαῖκοι ἔϊαμβικοί.
 Et quidem hīc tales multi sunt: si duarum syllaba-
 rum pedibus hanc periodum metiri uelis. Sed ita po-
 tius, ut Dionysius faceret, hīc pedes distinguendi: ut
 primum membrum constet primū duobus creticis,
 deinde dactylo, deinde molosso, rursus cretico, dein-
 de spondeo, postremò duobus hypobacchijs. Alterū
 dactylo, cretico, anapasto, cretico, postremò epitrito
 tertio, aut bacchio σὺν κατὰ λήξει. postremū da-
 ctylo, spondeo: ἢ, si non multū de extrema syllaba
 referret, hypobacchio. Hoc modo etiā clausularum
 aliqua dignitas esset: iambusq; trochæus, pyrrhich-
 ius, pedes deteriores, absconditi: atq; in omnibus
 σεμνὸν seruatum. Pulchra est hæc coniunctio nu-
 merorum. Parum enim abest, quin aliqui uersus ibi
 sint. Nam illud, ἀνδρῶν Ἀδλωαῖοι, χρημάτων
 ὑμᾶς ἐλείπει: hexameter esset, nisi duæ syllabæ, μᾶς
 ἔ, μᾶς, impedirent. In illo, εἰ φανερόν γ' ἦν οἷον τὸ
 μέλλον, quatuor heroici pedes sunt, una dempta
 syllaba. Dimetrum iambicum est, μέλλον σωοί-
 σαι τῇ πόλει. Et dimetrum catalcticum anacre-
 onteum, si prior in uocabulo vni breuis esset, δ,
 ποδὶ ὧν νυνὶ σκοπέει: cuiusmodi est illud Theo-
 criti, Ἀδωνιμὴν κύνθησιν. Sed numerus in oratione

ne, non uersus, esse debet. Vitiosum enim id admodum esset. Vix tamē aliquādo iambici effugiuntur. Hæc ideo uerbosius & minutius: Vt simul in uno loco ista Hermogenis de formis elocutionis præceptione aliquantū cognita: deinceps, quæ sparsim ex ipsa indicaturus sum, ab ijs, qui ea minus attigerunt, facilius percipiantur. Fortassis ita quoque excitabuntur: ut eos ipsos, qui hæc tradiderunt, legere uelint. Neque enim postrema illa de literis, syllabis, pedibus, numeris, ut nugæ pueriles, contemnenda sunt: sed, si ob nihil aliud, hac certè de causa, utilia putanda: quod ab Isocrate, Aristotele, Platone, Cicerone, Hermogene, Dionysio, haud neglecta spectataque fuerunt. Eadem quoque non solum diligenter in schola Sturmius monstrat: sed eruditè etiam in scriptis suis explicat. Nec uerò me quis reprehendat: quod in primo hoc Demosthenis ambitu plures dicendi figuras, atque aliquid etiam granditatis, ostendere conatus fuerim. Est in tota hac oratione tenuis summissusque stylus: si cum alijs orationibus comparetur. Sed si per di inter se mifiscuntur. se considerentur, & ipsa inter se conferantur singularia eius membra: quædam humilia, nonnulla elatio-
ra, ut in tenuitate, alia intermedia, uidebuntur. Ita que nihil mirum: si omnes etiam septem Hermogenis ideæ in sublimi & pressa oratione inueniantur. Potest in temperato & graui genere idem fieri. Iam enim

enim antea ex Hermogene ostendi: Demosthenem in
 omnis dictionis uarietate summum esse artificem.
 Quum igitur aliquid ornatus hic esse dicitur: com=
 paratione partium huius orationis, non orationum
 aliarum, nec generum dicendi, dicitur. ὅτε τίς
 νῦν.) Haecenus ὁ ἡγεμὼν, antecedens: cupitis
 reipub. consultum esse. Sequitur iam δ' ἐπὶ ὁμῶν,
 consequens: audite igitur. Particula ὅτε hoc loco
 αἰτιολογικὴ est, καὶ συλλογιστικὴ, significās ὅ,
 ἐπειδὴ. ὅτως ἔχῃ.) Scilicet, uos præferre com=
 modo priuato communem utilitatem. Antea dice=
 bat, νομίζω, quod erat subdubitantis: iam, ὅτως
 ἔχῃ, quod est confidentis. Hic est ille, de quo antea,
 κενυτικὸς primæ sententiæ ὡς φραγισμός.

προθύμως.) θυμός est uerbum πολύσκημον. θυμός.
 Significat iram: unde pars quædam τῆς ψυχῆς
 θυμολογία dicitur: ὁ θυμὸς δ', grauitè irasci,
 Matth. 2. Et impetum animi in actione uehemen=
 tem ac heroicum: quoniam Patroclus apud Home=
 rum in prælio dicitur ἔγχεϊ θύειν. Et habitum ma=
 gnam, ac labores ualentem patienter perferre:
 unde Græci μεγάθυμοι apud Homerum: ὁ Μυ=
 sæi Leander καὶ τόπος θυμός. Et furorem, uim, in=
 iustitiam: quia Briseidis ereptorem ὁλοῖσι φρεσ=
 σὶ θύει Achilles dicit. Et animū, uel fauorem, ut:
 ἔμφω ὁμῶς θυμῶφι λέσσετε, καὶ δολομένητε.

Et cogitationem, ἄνδρ, ili. i. εἰως ὄγεταὺς
 ὠρμαινε καὶ φρεσὶν, καὶ θυμῷ. Inde uerbum
 θυμῷ. Et cupiditatem atq; intemperantiam;
 unde ὠθυμῷ: ὅτι Odys. 8. Venus ἐκ ἐχέθυμῳ,
 id est, non σώφρων. Et concordiam, ut ὁμοθυμα-
 ῖον: ὅτι, ὅρα θυμῷ ἔχοντε. Et uitam, ili. i. ἡς
 ὑπεροπλείσσι τάχ' αὖ καὶ θυμῷ δλέσσῃ. Po-
 streμό uoluntatem, alacritatem studiū, ili. 9. εἰ δ' ἐ-
 βίαι ὦ θυμὸς ἐπείσεται, ὥς ἐνέειπ' ἔρχεο.
 Hinc est compositum πρόθυμῳ, alacris, erectus,
 promptus. συμβαλέειν. Uerbum huius ora-
 tionis proprium, ὅτι causa genus significans. Sen-
 tentia istius periodi σαφὴς καὶ ἀφελὴς: tractatio
 σεμνὴ ἀπίφανσις habet: figura ὀρθή: uerba
 propria ὅτι usitata: circuitus brevis ὅτι ὀνομασ-
 τικὸς: compositio accurata: ἡ ἀνὰ πᾶσις grauis,
 ὅτι λεβακὴ τελέως. Nam ὅτι sententiam persi-
 cit: ὅτι πολυσύλλαβον uerbum habet: cuius ultis-
 ma syllaba est longa. Numerus etiam dignitate præ-
 ditus. Est hic χῆμα, quod παρίσσωσι κατ' ἄρ-
 χας Hermogenes in idea τοῦ κάλλους καὶ ὠμεί-
 λειας uocat, in uerbis duobus, προσήκει πρόθυ-
 μως. ὅτι γὰρ μόνον. Genera oratorum, qui sint
 audiendi. In consultationibus maximè confitendum
 oratori est: se meditatum ad dicendum uenire. Non
 enim auditor eum fert: qui de re graui subitum consi-
 lium

filium dare uelit. Si igitur subito Demosthenes dicit:
 significatur periculi magnitudo: quod tantum sit, uel
 etiam cuius uis audienda sit oratio. Sin paratus uen-
 nit: non solum periculum ostenditur: sed etiam ora-
 toris ἀβικὴ καὶ εὐκτα: qui neminem excludi, nec se
 plus alijs posse, uelit. Ita πρόσωπὸν ἡ ἴστα uel πρὸς τὸ
 ἀνὰ γκαῖον τανὺν ἡν ἔρτinet, atq; τὸ πρὸς χῆμ
 anget: uel prater ἀνὰ γκαῖον etiam σὺν σαρ τὸ
 ἰδίου προσώπου, ἔρτ γννοιαρ δημοκρατικῶν
 continet. Nam γντὴ δημοκρατῆα debet ἰσότης
 esse. χῆμα huius loci non modò εὐκρίνδαρ ha-
 bet: sed etiam πρὸς τὸ πῶς βολῶν ἔρτinet. Ο-
 mnis enim μερισμός, quia post se aliquid attrahit,
 πῶς βολικὸς est. Eiusdem naturae est τὸ δὲ ἀνα-
 γίσεως συμπλελετικὸν χῆμα, remotio affir-
 mans, ut: non modò hoc, sed etiam hoc. ἔσκε με-
 μλύνθ.) Contraria sunt, ἔσκε μεμλύνθ λέγδαρ,
 ἔκ τὸ πῶς χῆμα εἰπεῖν. ἔσκε μεμλύνθ, id
 est, πῶς φροντικῶς μεμελετηκῶς, πῶς σκευ-
 κσ μλύνθ: aut, ut Diodor. διερχόμενθ λόγον
 πῶς φροντισμῶν. Videtur Demosthenes medi-
 tatus uenisse. Rarissimè enim ex tempore dicere so-
 litus fuit. Vnde quum Epicles ei perpetuam cōnen-
 tationem ut probum obijceret: puderet me, inquit,
 tanto populo consilium dantem, temerè, quod in buc-
 cam ueniret, dicere. Nec lucernam usq; ad quinqu-
 gesimum

gesimum etatis annum extinxit. Plut. ἀλυσαν-
 τες λάβοιτε.) ἀκυσαιτε καὶ λάβοιτε. par-
 ticipium συζυγίας γνέκα: quod tamen τὰξιν ha-
 bet. Prius enim est ἀκυσεν, deinde λάβειν. Paticu-
 la αὖ cum uerbo optatiui modi hoc loco τὸ προσ-
 κοῦ significat: decet aut conuenit uos accipere. Est
 gradatio in his uerbis. Primò audire: deinde res au-
 ditas accipere, & delectus habendi causa compo-
 tare: postremò ipsum delectū habere. Ita sunt tria,
 ἀκυσεν, λαμβάνειν, αἰεσιδῶ. τύχης) εὖ-
 τυχίας, scilicet εἶν. ὑπολαμβάνω.) existimo.
 Significat etiam respondere, subijcere, ἀπαμείβε-
 σθαι, ut poëtae dicunt. τῶν πτόντων τις ὑπέλαβεν:
 eorum quidam, qui aderant, subiecit. Demosth. πα-
 ραγὰ. πρὸς Ζωόθεμιον. ἐκ τοῦ παραχρημα.)
 Idem est, ὅς τις ἀπὸ τοῦ ὀνόματος ἐπείρ, Plut. in Anto-
 nio. ὡς καὶ λέγειν, ἐκ τοῦ πτοῖσιν ἀμύνει
 γειν, ἐκ προχείρου ἐπείρ, ταχέως λέγειν, Idē
 in Demosthene. ταχὺ καὶ τήμερον ἐπείρ, Phis-
 lip. 1. τὰ ὑπὸντα λέγειν, αὐτόθεν λέγειν,
 σχεδὺν λέγειν, αὐτόθεν εὐρίσκων τι λέγω, Her-
 mog. in metho. δεινότητι. ὅς τις ὑπογίγιν, A-
 rist. lib. 1. rhetoricorum. γνίσις.) Hyperidi,
 Nausicli, Polyucto, Diotimo. Hi enim cum Demo-
 sthene Philippo aduersarij fuerunt. Plutarchus.

Subitò dicere.

ἐπελθεῖν.) ἐπερχεσθαι hoc loco idem est, quod
 πτοῖσιν

πρὶς αὐτὴν αὐτὴν ἐπιγίγαι, in mentem uenire. αἰρε-
 σιν) αἰρεσιν, secta. Dicitur etiam αἰρεσιν, quia
 cadauera caesorum in praelio ad humandum aspor-
 tantur. Diod. lib. 16. τὴν αἰρεσιν τῶν νεκρῶν
 ἡ κέρειν ἢ τῇ σφαιρῇ. Hoc loco pro delectu et
 optione. γενέσθαι.) Hæc clausula habet ὅθεν
 τελέως βεβηκότα: propter eas causas, quæ in
 superiore proxima periodo dictæ sunt. Hermogen.
 ποδὶ κἀλλος. ὁ μὲν δὲ) Antè de pecunia thea-
 trali, item de communi periculo, obscure dixit: quo-
 rum unum facultatis, alterum utilitatis est. Iam oc-
 casionis meminit: quæ facultatem utilitate necessita-
 teq; coniuncta habet. Utilitas enim et facultas sæpe
 in unam sententiã concurrunt. Hic locus est quodam-
 modo παθητικός: pertinet πρὸς τὸν ἀλκὴν, γυν-
 αϊκάδων, καὶ οἶον ἐμφύχον χαρακτῆρα. Sen-
 tentia enim tractata est quodam χετλιασμῶ, λυ-
 πῶ, καὶ ἀγανακτῆσει: id quod ex sequenti perio-
 do satis apparet. Tres hinc sententiæ sunt, eaq; sin-
 gulis membris absolutæ. Prima τὸ δῶμα τὸ, τὸ
 σωεργεῖν καὶ ἀτίτ, de occasione. Altera est
 καταστατική: continet τὴν πρότασιν totius
 orationis, sed ἀόριστον, de ferenda ope. Tertia est
 τὸ τέλος, τὸ χροσίμῳ, καὶ ἀναγκάει: de salu-
 te communi: cuius etiam à principio, sed non ita ue-
 bementer, facta mentio. Valde est neruosa et atti-

ca collocatio. Propositionem enim utrinque duo uehementia κεφάλαια communiunt: non secus, atque cum duo fortissimi satellites imperatoris sui latera tegunt. Καερός.) καερός, ὁ προσφυνὴς καὶ ἄρμόδιος ἐκ ἄσπαστον, Eustath. in 1. ethic. Arist. Tempus aut occasio est quidem causa nihil agens, et per se stolidum: sed tamen multum adiuuat recte utentes. Id autem, quod effici potest, ex causis in genere delib. spectatur. μονονχί.) μόνον ἔκ, περί σεφ. μονον, orat. prima κατ' Αἰσχυρίτου: sed hoc sequente consonante, illud uocali sequente. Latini etiam dicunt tantum non, id est, ferè. Ostenditur in necessitate, et commoditate magna, summa hominum ignauia. Est πολλὴν δεινότητα, audax sententia, dicere: occasio uocem mittit, tempus clamat. Sed βεῖχῃα πρὸς δὴ καὶ εὐθεραπίαν et πρὸς αὐθιαν adfert, quum dicitur, μονονχί. Hermog. in meth. τῆς δεινότητος.

πρᾶγματων.) pristinae dignitatis, imperij Græcia. αὐτοῖς.) Emphasis. Definite sperare, uos ipsos nihil facturos: alios autem pro uobis omnia suscepiuros, 1. Phil. ἀντιληπτεον.) Olynthijs ope ferenda. Αντιλαμβάνειν et ἀντέχεσθαι cum genitiuo, causam suscipere, pro aliqua re pugnare. Et uidentur hæc uerba aliò referri, esse τῶν πρὸς τι: uicissim id mordicus tenere, quod ab alijs teneri

generi cœptum est. Prius tamen esse ἀντιλαμβάνεσθαι νεῶν, ἀντέχεσθαι posterius. Differunt etiam inter se ἀντιλαμβάνεσθαι ἔσθ' φροντίειν: quod hoc animi est, illud actionum. εἴπερ ὑπέρ.) πρὸς ἡμῶν σις, καὶ πρὸς ὧσιν ἡμεῖς τέλει, quod est χῆμα τῶν κάλλους. σωτηρίας.) Non dicit: curate ipsi res uestras: εἰ δὲ μὴ, ἀπολείπει τὰ πράγματα. Hoc enim fuisset λυπηρόν. Hæc circuitio περιπλοκὴ ab Hermog. in meth. δεινότης. dicitur. αὐτῶν) ἐαυτῶν, id est, ὑμῶν αὐτῶν. ἡμῶν δ' ἔκ.) Rursus περιπλοκὴ in re molesta. ἡμῶν δὲ, ὑπακούεται, ἀμελεῖσθαι. Sed hoc sequentibus uerbis circumscribit. Nam uitat hic τὴν βραχύτητα orator. Asperæ enim sententiæ sunt: quibus personæ superiores apertè à uilioribus obiurgantur. Est Vlpiani ὑποσιώπησις: qui inter se ita differe dicit ἀποσιώπησιν ἔσθ' ὑποσιώπησιν: quod illi prorsus rem reticet, ut ποδισεφ. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν: ὃ βδλόμαι δὲ συγχερὲς εἶπαι ὃ δὲ: Hæc uerò ἀντίτεταί τι, obscurè quid innuit: quod περιωλέκειν Hermogenes nominat. ἡμῶν δὲ dicit orator, in prima persona. ὁ γὰρ ἐπαχθεὶς βδλόμηνος φεύγει καὶ ἐαυτὸν ἐγκατεμίξετο ἐγκλήματι, Vlp. Dicit item, δὸς καὶ μὲν ἔχειν: ἔσθ' non ἔχομεν: quoniam hoc ἀπόφανσιν, illud, γινώσκασιν habet. Ita, ne

τὸ πάθος, καὶ ὁ ὀδυρμός, esset nimis uehemens:
triplicem medicinam adhibuit: χηματισμὸν τὸ
πρῶτον προσώπῳ, ὑποσιώπῃσι ἢ περιπλο-
κῇ ὁρίσαν, καὶ ἀποδείξαι ἢ ἐνδοιασμὸν.
Sunt istæ sententiæ ex loco antecedentium, cōsequen-
tium, & repugnantium sumptæ. Antecedens enim
est: occasionem esse rei gerendæ, & salutem omnium
in periculo esse. Consequens, rempub. capeffere. Re-
pugnans, non commoueri nec occasione, nec pericu-
lo. Hactenus exordium. Principia deliberationis,
inquit Cicero, uel non longa, uel sæpe nulla. Sunt
enim, qui deliberant, ad audiendum sua causa para-
ti. Eodem modo Aristot. lib. 3. rhet. qui natura mi-
nime in hoc genere exordia esse dicit. Nam in re no-
ta ijs opus non esse. Adhibenda tamen oratori, ἢ δὲ
αὐτῷ: ἢ δὲ τοὺς ἀντιλέγοντας: ἢ ἐὰν μὴ, ἢ
λίγον βούλεται, ὑπολαμβάνεται τὸ πρᾶγμα:
ἢ καὶ κόσμον χάρις. Omnes hæ causæ uidentur
hic esse. Primum enim Demosthenis personam, in
tanta præsertim causa, decebat ostendere ἢ ὅτι ali-
quod auditoribus: ut cō facilius sibi in reliquis fides
haberetur. Tria autem sunt, quæ nobis in dicendo si-
dem conciliant: ut idem lib. 2. scribit: φρόνησις,
ἀρετὴ, εὐνοία: quæ oratione indicanda sunt. Pri-
udentiam uno uerbo, ἐσκεμμένη, significat. Vi-
detur enim fateri, se meditatam orationem adferre:

Principia deli-
beratiui gene-
ris.

τὰ τῷ ἡθὺς
ἀληθευτικά.

re, ut antea ostendi. Virtutum indicia sunt: iustitiæ, quia patriæ salutis cupidus: prudentiæ, quod se consilium daturum ostendit: fortitudinis, quum ignaviam civium suorum carpit: modestiæ, quoniam alijs etiam dicendi locum concedit: et moderatè populum reprehendit. Benevolentia est, quod eum ad remp. defendendam, amissumq; decus recuperandum, incitat. Deinde non modò Eubulum, sed magnum etiam civium numerum, habebat in pecunia theatri aduersantem. Ideo ab illa statim exorditur: ut ea sibi disputatio postea facilius sit. Populus porro ille piger: omniaq; pericula ducens minora. Quare à desidia eius animus ad aliquam rerum suarum curam erat traducendus. Atq; duæ istæ causæ ostendunt, esse insinuationem, ἐπιβολήν, in hoc principio. Postremò, si etiam nulla harum causarum fuisset: tamē capite aliquo, ne monstruosum esset, in hoc corpore opus erat. Orationem enim, quæ exordio caret, ἀποκείμενον αἰσίου uideri Aristot. ait: quod uerbum de farina temerè et utcunq; commixta subactaq; dicitur. Quum autem argumenta, quæ τῶν πρώτων lib. 1. rhet. Arist. nominantur, uel τῶν λόγων sint, uel τῶν ἡθῶν, uel τῶν πραγμάτων: omnium horum etiam in hoc exordio uestigia sunt impressa. De moribus oratoris amabilibus modò dictum est. Rationes, quibus ἀποδείκνυσθαι probatur, hoc modo

modo adumbratæ sunt. Succurrite Olynthijs. Pertu-
culum enim commune est: Res facile confici potest:
præstat pecuniæ, quàm reipub. tacturam facere. Mo-
tus quoq; asperius, sed moderatus: non solum ideo,
ne orator auditores nimium reprehendens offendat:
aut quòd Atheniensis urbs erat una ex ijs: quæ ἐν
νομῶν, ab Aristotele uocantur: in quibus ue-
tabitur δὲ τῶ τῷ πρῶτος λέγει: sed etiam
quòd minus in consilijs, præsertim in oratione breui,
quàm in iudicijs, perturbationes animorum locum
cum habent. Sex igitur hæctenus præcipuè fuerunt
sententiæ. Vna, ἡ πρότασις τῷ προοιμίου: cu-
pitis, reipub. quomodo prouideri possit, scire. Al-
tera, ἡ ἀπόδοσις, siue ἀξίωσις: audite ergo ora-
torum consilia. Tertia, ἡ κατασκευὴ: non solum
meditatorum, sed etiam subito dicentium. Quarta,
ἡ βέσις, quasi conclusio: quæ et propositionem,
et petitionem simul complectitur: ut delectu n utili-
tatis habere possitis. His partibus exordium constare
docet Hermogenes. Quinta sententiæ, docilitatis
est: προσοπὴ uehemens, et γυνικὴ propositio
orationis: capeßite rempub. Postrema, ἡ μέμψις,
querelæ: ignaui sumus. Quomodo uerò singulæ sint
tractatæ: suis locis indicatū est. Esi δ' ἢ τὰς ἐμοί.)
Iam sententiæ dictio, καὶ πρότασις τῷ λόγῳ
ὡρισμένη, eaq; bipartita: πρῶτε ἡ βούλησις,
καὶ

Summa
exordij.

Propositio
orationis.

καὶ τῆς πρεσβείας. Sed hoc breuiter, illud per totam
 orationem. ἡ δὲ σῶσις igitur: auxilium Olynthijs
 ferendum est. καὶ αἰτία, ratio: occasio nunc est.
 Et Philippus alioqui Atticam inuadet. καὶ σωτήριον
 firmamentum, et continens causa: Non ferendum
 auxilium. Olynthiorum enim periculum nihil ad
 nos: nec satis in illis fidei: Philippi opes magna, res
 publicae facultates nulla. Σκρινόμενος, iudicatio: an,
 quum occasio sit, Attica quae periculum à Philippo im-
 mineat: et illa referant aduersarij: Olynthijs subue-
 niendum sit. Haec est totius causa delineatio. Est hic
 locus ἐν μαθήσει. Dociles enim facit, cum summam
 causa bipartita diuisione exponit. Sūt σῖνοι καὶ ἐν
 κρινόμενος, quia κατὰ σῖναι. (σκιόσιντα.)
 participium loco uerbi. ἐστὶ τὰ ὅσα μοι δο-
 κοῦντα, id est, τὰ ὅσα μοι δοκέει. Sic in illo Eue-
 ni: ΣΟΙ ΜΕΝ ΤΑΥΤΑ ΔΟΚΟῦΝΤ' ὅτι, ἐμοὶ δὲ
 τὰ δέ. Quo dicto litigiosi homines, pugnacesque
 disputatores repelluntur. (ἡ φήσασι.) Prima
 pars, de subsidio: in qua sunt res quatuor. 1. decre-
 tum. 2. apparatus 3. profectio 4. finis. Est hic ἡ
 ἐν κρινόμενος μέθοδος: quia seruata τὰ ἑξὺς φου-
 σικη. Sed circumstantiae sunt adiunctae. Sciri-
 um statim ab hac concione faciendum: delictus ciui-
 um quam primum habendus: quae duo sunt tempo-
 ris. Tertium est loci: ex ipsa urbe copiae educendae.

Finis

Finis σύγκρισιν ἀόριστον, ὅτι ποδὶ πλοκλῶ
 Hermogeneam habet: ne idem uobis, quod antè, acci-
 dat: hoc est, ne res pub. detrimentum capiat. Sed non
 uult malè ominari. πῶρα σκευάσασθαι.) πῶρα
 σκευάζειν, parari ad bellum: συσκευάζειν δὲ,
 uasa colligere: διασκευάζειν δὲ ὅπλοις, ar-
 mari. Sunt uerba militaria. πλὴν ταχίστω.)
 subaudi, ὁδὸν. Accusati uero sceminini generis ali-
 quando aut ἐλεωπτικῶς, aut pro aduerbijs pos-
 nuntur, ut ἀπαγωγῆν αὐτὴν πλὴν ἐπὶ θανάτῳ, ra-
 pio aliquem ad supplicium. τὸ ἀρχὴν τοῖς τοῖς
 τοῖς ἀπαγωγῆν μὴ μετέχειν τὸ συμβαλεῖν,
 prorsus à principio tales cōsiliū dare uetuit, κατ'
 ἀνδροτίωνος. βοηθήσασθαι.) βοηθεῖν, δέειν
 πρὸς πλὴν τοῦ ἐπικαλούμενου βοηθῆν, succurre-
 re. μὴ πάσθετε.) semper ὑπερίκοντες τῶν
 παρῶν ἐπ' ἔργων: ἐπὶ δὲ διὰ τῶν ξένων ἢ
 μισοφρόνων κατορθύνετε, Phil. 1. πρότερον.)
 quum Pydnam, Potideam, Amphipolin, ὅτι alias
 ciuitates amisistis. Idem accidit etiam in Olynthio-
 rum periculo. Plura enim auxilia singulatim Olyn-
 thum Athenienses miserunt. Sed milites postremo
 missi, audita Olynthi expugnatione: retrò iuerunt,
 atq; iterum in Thraciam discesserunt. Vlp. in ora-
 tione in Midiam. Ita etiam tunc nimium serò auxi-
 lium latum fuit. Terret eos exemplo recenti, sed pau-
 cißimis

eissimis uerbis. Nec enim in rebus notis immoran-
dum: $\epsilon\tau\alpha\lambda\upsilon\omega\acute{\eta}\sigma\omicron\nu\tau\alpha\tau\omicron\upsilon\varsigma\acute{\alpha}\lambda\epsilon\sigma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\tau\omicron\varsigma$
 $\sigma\upsilon\nu\tau\omicron\mu\acute{\omega}\tau\alpha\tau\alpha\delta\iota\kappa\eta\kappa\tau\epsilon\omicron\upsilon$, ut Theon præcipit.

$\pi\rho\epsilon\sigma\beta\acute{\epsilon}\alpha\nu$.) Altera pars, in qua sunt tria. 1. mit-
tenda legatio, $\tau\omicron\pi\rho\alpha\kappa\tau\epsilon\omicron\upsilon$. 2. $\tau\epsilon\lambda\iota\kappa\omicron\upsilon\alpha\acute{\epsilon}\tau\iota\omicron\upsilon$
 $\delta\iota\mu\epsilon\rho\epsilon\varsigma$: quæ ϵ indicet Olynthijs, nos eis opem la-
turos: ϵ intersit etiam rebus gerendis, confirmet
eos, consilio iuuat. 3. $\alpha\acute{\epsilon}\tau\iota\omicron\upsilon\kappa\iota\nu\eta\tau\iota\kappa\omicron\upsilon$, causa ad
legatos mittendos impellens: nempe Philippi mali-
tia ϵ calliditas: quæ rursus fit $\alpha\acute{\epsilon}\tau\iota\omicron\upsilon\tau\epsilon\lambda\iota\kappa\omicron\upsilon$,
scilicet ne reipub. damnum inferatur. Illam astuti-
am nocentem, tanquam $\delta\kappa\alpha\theta\acute{\omicron}\lambda\omicron\upsilon$, diuidit in tria:
in meius aut mansuetudinis simulationem, in minas,
in calumnias. $\delta\iota\epsilon\epsilon$.) id est, $\phi\omicron\beta\eta\tau\epsilon\omicron\upsilon$. Vide-
tur enim hoc nomen pro aduerbio $\theta\epsilon\sigma\epsilon\omega\varsigma$ positum.

$\omega\alpha\nu\delta\epsilon\gamma\omicron\varsigma$.) Non est metuendum, ut constan-
tes sint Olynthij: sed Philippica calliditas ϵ uersu-
tia metuenda. $\omega\upsilon$.) Causam significat hoc parti-
cipium. Ista sententia est $\beta\alpha\chi\epsilon\iota\alpha$ siue $\sigma\phi\omicron\delta\iota\varsigma\alpha$: at-
que $\pi\rho\acute{\omicron}\varsigma\tau\omicron\mu\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\delta\omicron\varsigma$ pertinet. Dicit enim orator,
 $\omega\alpha\nu\delta\epsilon\gamma\omicron\varsigma$: ϵ non tantum, $\delta\epsilon\iota\nu\acute{\omicron}\varsigma$. Significanti-
us autem illud, quàm hoc, sine dubio. Nec dicit: uide-
tur mihi Philippus $\omega\alpha\nu\delta\epsilon\gamma\omicron\varsigma$: sed aperte $\omega\alpha\upsilon\delta\epsilon\gamma\omicron\upsilon$
pronuntiat. Nec eum similem $\theta\epsilon\iota\varsigma\omega\alpha\nu\delta\epsilon\gamma\omicron\upsilon\iota\varsigma$
 $\eta\delta\epsilon\iota\nu\acute{\omicron}\iota\varsigma$ dicit, sed id ipsum esse. Hermogen.
 $\omega\epsilon\gamma\iota\epsilon\pi\iota\sigma\kappa\epsilon\iota\alpha\varsigma$. Propriū uerò methodi $\beta\alpha\chi\iota\omega$
 $\tau\alpha\tau\omicron\varsigma$

ταυτος ὁ σφοδρότατος, δ' ἀπαγκαλὺπῶς
καὶ ψιλῶς λέγει: sine ambagibus ullis, nude rem
dicere. Et sententiae asperae maiorum personarum
reprehensionem habent: uehementes autem in secta-
tionem minorum, non maiorum, nisi ea res audito-
ribus grata sit. τὰ μὲν εἰκωρ.) Participia τοῦ
ῥόπου: πῶς αἰζανέει εἰσθε μὲν ὁ φιλιππος.

εἰκωρ.) ut, quum Athenienses nihil non facere
propter Amphipoliam recipiendam uideret: ideoq;
Argaeum uelle regem Macedoniae constituere: ul-
trò possessione eius urbis cessit, liberamq; dimisit.
εἰκ. Diodor. lib. 16. τύχη.) ubi ita necesse sit, aut
expediat. Verbum de rebus fortuitis. ἀπειλῶν.)
ut, quum 40. stadia Olyntho abesset: dicebat, alte-
rutrum esse necesse: aut illos in urbe, aut se in Ma-
cedonia non manere. Phil. 3. ἀξιόπιστος.) exper-
ti nimirum sumus. Ratio ἐκ τῆς ἐκείνων κατ'
ἐπεμβολῶν. Διαβάλλων.) ut homines igna-
uos, aut socios infidos. Quid homines isti facerent,
ocio luxuq; languentes? Lucian. in Demosthen.

ἀπασίαν.) Sic postea proditione Olynthum
cepit: quum quidem Atheniensium quinquaginta
triremes, duce Charete, hyeme excluderentur. Ora-
tione περὶ τῆς ἀπείσεως. Ioachim. Camerarius, &
Hier. Vuolfius. τρεψιτής.) in suam sententiam
Olynthios adducens: a nostra societate amicitiaq; ad
se

se cōuertens. Videtur in hoc uerbo esse ἡ ἐκύσιον,
 uoluntas, persuasio. πρᾶσπᾶσθη.) Est τῆς
 βίας, uolentiae. Translatio ab ijs, qui ad aras con-
 fugientes, per uim inde abstrahuntur: aut à membro,
 quod à corpore ui auellitur. Vlp. Αἱ ῥοπικαὶ
 λέξεις aut mediocres sunt, μετρίως ἔχουσαι, εἰς ῥο-
 πικὰ, ut σκοπεῖν, deliberare. Aut ὑπερβαί-
 νουσαι τι τὸ μετρίου, modum nonnihil exceden-
 tes: quæ sunt τῆς ῥαχύτητος: ut, αἱ πόλεις
 ὑπόβου. Aut ὑπερβαίνουσαι ὡς πλεον, ὅ-
 τι sunt σιληραὶ: ut, ὁ ἡμῶς ἐκνενερισμῶνος,
 λωποδυντῶν πλὴν ἑλλάδα: ὅτι fortè istud ἀπο-
 τῶσθη. Aut περὶ τὸν τῶν προερχό-
 μων: ut sophistarum frigida ὅτι ineptæ transla-
 tiones: qualis est, quum Vulturius τὰ φῶς ἐμψυ-
 χῶ dicitur. Hermog. περὶ σεμνότητος.

τὸ ὅλων πρᾶγμα τῶν πραγμάτων. τὰ ὅλα πράγματα
τα, summa rerum, summa reipub. quæ etiam τὰ
ὅλα dicuntur, περιεφ. τὸ ὅλων τικινδωνεύει
ταε τῇ πόλει. Οὐ μὲν, ἀλλ'.) Επαύοδ
ad primam partem, de ope ferenda. Est autem hic
ἀσθενὴς difficultatis bellicum Philippo geren-
di. Simul etiam implicita est κατασθενὴς de con-
stantia Olynthiorum in susceptis cum illo inimicitijs
futura. Vt autem antea propositio ex ipso exordio
ἡ nunc hæc refutatio ex altera propositionis par-

Metaphor
rum genera:

Confirmatio.

tenascitur. Illic quia dixerat, causam reipub. susci-
piendam esse: mox, quomodo deberet id fieri, senten-
tiam suam subiecit. Hic quoniam callidas Philippi
in bello gerendo rationes exposuit: metusq; inde po-
pulo oriebatur: statim ex animo eius hunc scrupu-
lum eximere aggreditur. Ita est λύσις προληπ-
τικῇ, contra δὲ τὸ χαλεποῦ κειφάλαιον. Οὐ
μὴν ἀλλ'.) μόριον γ' ἀντιωματικόν, quod sic
exponendum uidetur. Ο φίλιππὸς δὲ πανούρ-
χος καὶ δεινὸς ἀνὴρ. Οὐ μὴν ἄγαν αὐ-
τὸν φοβητέον: ἀλλ' ὅπερ γ' αὐτῷ δυνάμει
τάτοισιν, ὅσων ἡμῶν βέλτερος. Vt sit δὲ μὴν par-
ticula: quæ κατ' ἐλπίδα, aut ἀποσιώπησιν
alicuius sententiæ, quæ præcesserit, aut addi possit,
ponatur. Quare distinguenda à particula ἀλλά. Ita
ex istis particulis apparet: quomodo hic locus ex si-
periore proximo connexus atq; aptus sit. ἐπει-
κῶς.) hoc uocabulum inter alia significat etiam τὸ
πανόν, ἢ τὸ πᾶσι δόξας. Suidas. Δυναμώτα-
τον.) χείριστον, φοβερώτατον. Mira extenuatio.
Non dicit: ὁ φίλιππὸς δὲ δυνάμει τῶν
sed id uerbum ipsis rebus attribuit: nec omnibus il-
lius rebus, sed uni rei tantum: scilicet τῇ αὐτοκρά-
τορικῇ δυνάμει. Alioquin aliquod ἀδύνατον
ostendisset: omnemq; spem resistendi, ac deliberatio-
nem hanc totam, sustulisset. Καὶ κειφάλαιον γ' ἀν-
τίον,

τῶν, καὶ ὑποφορὰ: difficile est cum Philippo
 bellum gerere. ἢ κατασκευὴ esset: quia ipse est
 unus et solus suorum dominus: omniaq; facit arbi-
 tratu suo. τὸ συμπέρασμα: ergo ne feramus O-
 lyntijs opem. καὶ βέλτισον. ἀνθυποφορὰ
 λύσις. Non ponitur hic ὕψαισις: scilicet, non est
 difficile cum Philippo bellum gerere. Cōsitetur eti-
 αμ τῷ κατασκευῷ, nempe τὰ πλεονεκτή-
 ματα τοῦ Φιλίππου. Sed adfert ἀντιπρᾶσις
 σιν καὶ ἀντεπιχείρησιν: illæ res, quibus Philip-
 pus plurimum ualere putatur, nocent ei: quia pro-
 pter eas ipsi non confiditur. Potest tamen esse ὕψαι-
 σις, hoc modo. Philippi tantas esse commoditates,
 malum nobis est. Non est malum. Ἰστα ἐστὶ ἀντίθε-
 σις πρὸ βληματικῇ, καὶ ἀορισμῶς. Po-
 test enim aliquid non esse malum: non tamen ideo
 bonum, sed mediæ naturæ. Ideo Demosthenes aliam
 pugnam instituit, ἀντίθεσιν κατασκευασί-
 κῃ, ἢ ὠρισμένῃ. Non est malum, quia est bo-
 num. Et ut maiorem πεποιθήσιν ostendat: non
 dicit, est bonum: sed, est optimum. Talis fiducia dicen-
 tis est ὅτι λαμπρότης καὶ ὅτι ἀκμῆς: quæ sunt
 species τοῦ μεγέθους. Acriter enim istud proposi-
 tum. Est ἡμῶν, quod τὸ πρᾶν προσδοκίαν ἢ
 ἀπρσοδοκίαν nominatur. Est τὸ βίαιον ἢ αὐ-
 τίσροφον: malum est, imò bonum est. Est ὕψαισις
 1 2 πρᾶν

ὕψαισις ἢ αὐ-
 τίσροφον.

πρὸς δ' ὅσους, Βαβυλῶνα, Βίαιος, ἢ πρὸς ἀνὸς πρὸς
 sententia ualde acuta: quæ pertinet ad eam δεινότη-
 τος formam: quæ non modò re ipsa, sed specie quoq;
 subtilis, apta, & acuta est. Hermog. πρὸς δ' εἰνός-
 τητος. ὁ γὰρ εἰνός.) Iste res Philippi nobis non
 cent: iste res Philippi nobis non nocent: non est uera
 oppositio. Fit enim κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο: ideoq; De-
 mosthenes διακρίσεις, distinctione, refutat. Iste ei
 multum ad bellum gerendū profunt: sed compositio-
 nem cum Olynthijs impediunt. Est dissimile: non si
 ista illic plurimum ualent: ideo hīc etiam magnam
 uim habent. ὅτι ὄντα.) μονάρχην ὄντα. Par-
 ticipium causæ, est rex. Consequens, ergo est αὐτῷ
 πρὸς τῷ: habet in omnibus rebus summam potesta-
 tem. Est descriptio Regis ex consequentium enume-
 ratione. Omnia ista habent latentem comparationē.
 ὅτι α.) ille est unus: at uos habetis multos duces.
 ὅτι καὶ γὰρ ὁ πολυκοιρανία: εἰς κοίρανός ἐστω,
 Iliad. 2. κύριον.) ille est dominus omnium: ad
 uestros duces nulla utilitas redit, præter pericula:
 imò stipendio etiam deficiuntur. Olynth. 2. ὅτι
 τῷ.) solus ille nouit, decernitq; omnia: uos uerò
 dissentitis, dum aliud alijs placet. ibidem. ὅτι
 γὰρ.) ille est dux ipse: uos non modò non ipsi mili-
 tatis: sed ne ciues quidem aliquos, qui obseruēt, quid
 mercenarij milites agant, emittitis. Phil. 1. ὅτι
 πρὸς τῷ.)

ἐπὶ τῷ.) ille est dominus: uos in iudicium duces uestros, cum quid offensum est, adducitis, Olynth. 2. eosq; , ut plagarios & fures, plectitis. Phil. 1.

ταμίαν.) ille abundat pecunia. uos ducibus nul- lam datis, non uultis conferre, nec theatralem dimit- tere. παρσύναι.) ille semper in exercitu adest: uos mercenario militi omnia committitis: ideo, quum ne- mo, qui eū in officio cōtineat, adest: ad Artabazum, aut aliò nauizat: eumq; sequi dux cogitur. Phil. 1.

Ταχύ.) ille celeriter & tempore res conficit: uos occasiones omnes amittitis. Ibidem. πολλῶν προσέ- χει.) πρὸς τὰ λεκκῶν ἡκότα πᾶν ὃ δ' αὐτῶν τῶνδε, ἀλλ' εἰ κόντα πᾶσα μὲν δ' αὖ: ueritati mala- rum resistendum non est, sed medicina adferenda. Hermog. in methodo δ' ὁ νότος.) Ideo ista ora- tor fatetur. Dicitur πολλῶν προσέχει, pro πολλῷ προσέχει: sicut πολλῶν uel πολλὸν μείζων.

πρὸς δέ.) αὐτῶν σαγωγῆ, uel αὐτῶν περὶ χεῖ- ρος, à consequenti. Ostendit enim, cur illud sit βέλ- τιστον. Eadem illæ res ei nocent in Olynthiorum causa. ἔχει.) Antea προσέχει, nunc ἔχει: hoc est χῆμα τῆς ἐπιμελείας καὶ κάλλος: & αὐ- τιστοφῆ ab Hermogene uocatur: quia contrarium τῆς ἐπαναφορᾶς: sitq; , quum eadem dictio in fine diuersorum membrorum ponitur. Διὰ λόγον γάρ.) ἐπιχείρημα à finali causa: Olynthijs exitium à

Philippo imminet: hoc sciunt ipsi. Vnde conficitur, quod in societate & fide Atheniensium sint mansuri: & non facile credituri Philippo. Duo enim coniuncte hoc in loco probantur: & Philippi infirmitas, & constantia Olynthiorum: id quod ualde ingeniosum est. Οὐ περὶ δόξης.) Αἰσὶς καὶ θῆσις, χῆμα ποδελνικόν. καὶ ἴσασιν.) Εργασία πρῶτον ματαική, quæ refertur ad uocabulum, δῆλον. unde sciunt sibi interitum imminere: uident eius perfidiam in alias urbes. Αμφιπολί.) In Amphipolitanum bellum talenta mille & ducenta Athenienses insumpserunt. Vlpianus. ὑποδέξαμεν.) Hos in orat. πρὸς Λεπτίνω uocat προδόντας: & prodidisse eam ciuitatem Philippo spe munerum dicit. De Pydna & Amphipoli in Diodoro. καὶ ὅλως.) γνώμη. Ex loco adiunctorum: tyrannus est, ergo liberæ ciuitati non fauet. γνῶμηνμα εἰκός, δὲ ἀναγκᾶς: quia dicit, οἶμα. Particularia re uniuersa ἐπισφραγίζετ. Ταῦτ' ἔσιν.) Συμπέρασμα: quoniam Philippi commoditates illæ nobis non officiunt: & Olynthij sunt in officio mansuri: decet uos alacriter ad res gerendas incumbere. Ita ad propositionem redit. ἐγνωκότας.) ὁ πλεονασμός: χῆμα ἐφελκόμενον, καὶ δὲ τὸ ποδελνικόν Participle sepe multas sententias inferunt: & idonea sunt

sunt τῇ ποδβολῇ. ἡθυμουμ.) ut maiorum uirtu-
tem, iniurias Philippi, consuetudinem laborantibus
opitulandi. &c. Non oportet auditores tantum ex
oratoris uerbis pendere: sed multa etiam cogitare
igros. Est hic ἡμαῖσος: ut Hermog. in meth.
δελιότης uocat: quod complectitur τὰ ὁμοιο-
πῶτα & ὁμοιοτέλευτα. Id autem est ἀγωνισ-
τικόν, uehemens & acre. non ἐπιδελικτικόν, aut
κορητικόν. Non enim studiosè quaesitum: sed à re-
rum ipsarum natura oblatum. ἡννοία ποδβολῇ
habet. Non enim simplex ista conclusio, ποιῆτε
τὰ δεόντα: sed ἐμπεγίσσας, circumstantijs dila-
tata. Re, gerite bellum: persona, ipsi uos milites:
causa, uidetis Olynthiorum fidem, & Philippo res-
sisti posse: tempore, nunc maximè: modo, conferens
da pecunia. Locus etiam latenter significatur: ex
hac ipsa urbe exercitus comparandus. Tractatio
σεμνή, quoniam ἀποφαιτική. Verba item gra-
uia, quia multarū syllabarum, earumq; longarum:
propriatamen, ut ἡ σάφωσίς, atq; usitata.
Membra breuia, & coniunctionibus ita distincta: ut
habeant σάσεις ἰχυγὰς καὶ ἀξιολόγους: ut sint
ἐν σύνοπτα: ut unumquodq; eorum ἐκ ποδφα-
νείας ὁρᾷ ποῖν: quemadmodum Dionysius lo-
quitur. Compositio item, clausulae, numeri satis ac-
curati atq; graues. εἰσφύροντας.) terna ternis rela-

ta. Sunt participia modi. αὐτὸς ἐζιόντ.) callida
 hæc orator congerit: ut, si res malè eueniat: excusa-
 re se possit: ἔνι illos, qui non ista omnia fecerint,
 culpam conferre. Οὐ δὲ γὰρ.) Nullum est ἀ-
 τίου κωλυτικόν, nulla πρόφασις. uehemens er-
 go cōclusio, quia ratione approbata. Hactenus una
 refutatio. Propositio oratiōis fuit: Olynthij sunt ab
 Atheniē. adiuuādi. τὸ ὑποκείμενον est, Olynthij:
 καὶ καταγορεύμενον, adiuuandi ab Atheniensibus.
 Est ζήτημα, ut uocat Hermogenes, ἐξετάζομε-
 νον, quod in controuersiam uenire potest: habens
 πρόσωπα ὠρισμένα καὶ κύρια: quod genus ἔχου-
 σὼτατορ esse ab illo dicitur. In prædicato additur
 τὸ πρᾶγμα, esse adiuuandos. Iam utraq; in parte
 uitium erat. Neq; enim Atheniensibus facile, cum
 Philippo bellum gerere: neq; tutum, confidere Olyn-
 thijs, uidebatur. obstabat ei δὲ δυνάστης, et δὲ συμ-
 φέρον. Sed utrunq; simul orator refutauit: idq; eo,
 quo dixi, modo: scilicet ὑποφορᾷ, ἀνθυποφορᾷ,
 ἐπιχειρήματι, ἐργασίᾳ, ὑνθυμήματι, συμ-
 πέρασματι προσηπτικῶ καὶ κατεσκευα-
 σμένῳ. Nunὶ γὰρ.) occupati uncula τοῦ ἀρχι-
 σοῦ: pertinens ad priorem propositionis partem.
 Quid ad nos Olynthij? Refutat breuissimè ex loco
 coniunctorum, à dicto Atheniensium. Cur ergo sæ-
 pe optastis inimicitias inter Olynthios ἔνι Philip-
 pum;

rum? hoc pertinet etiam ad locum causarum, πρὸς
 τὸ τέλος, ὃ τὸ ῥησιμον. ἐκπολεμῶσαι.)
 ἐκπολεμῶ, exugno: ἐκπολεμῶ, πολεμί-
 ῶς ποιῶ, εἰς πόλεμον παροξύνω. πάντ' ἀπα-
 σιν ἐκπολεμῶντες πρὸς Φίλιππον,
 Plut. in Phocione. αὐτόματον.) Emphasis ha-
 bet. Si enim etiam laborem de ea re suscipiendū pu-
 tastis: multò magis occasionem ultrò oblatam acci-
 pere debetis. Venit enim iam ad κεφάλαιον τοῦ
 δ' ὡς αὖτε, siue ῥαδίς, scilicet πρὸς τὸν καεὶρόν:
 cuius in principio meminerat. Istud refertur ad po-
 steriorem propositionis partem, πρὸς τὸ κατηγο-
 ρῶμεθα. Pulchrè hic locus uerborū & sententia-
 rum collocatione cum superiori coniungitur. Et hoc
 artificiosum est in Demosthene: quòd partes oratio-
 nis & argumenta ita contexit: uix ut aliquando se-
 parari possint. Ita oratio fit, ut Hermog. ait, quasi
 ὡς σῶμα καὶ ὕψος, μηδ' ἀμῶς διασπώμε-
 νον. Hoc autem loco non tantum facultas, sed etiam
 τὸ συμφέρον probatur. utile nunc est bellum con-
 tra Philippum suscipere: quia Olynthios habebi-
 mus nobiscum coniunctos: Philippi iniurias & po-
 tentiā minuemus: dedecore infamiaq; liberabimur.
 συμφέροι.) ἢ πρότασις fuit, succurramus. τὸ
 κεφάλαιον, opportunitas iam in ista Olynthio-
 rum defectione nobis oblata est. Iam αὖξιν τῶ
 1 5 καεὶρ,

καεργ, à causa efficiente: ultrò, non à nobis persuas-
si, defecerunt. unde concluditur, eos constantes fore
socios. Redit enim ἡ πρόκλησις hic ad refuta-
tionem illam: qua putabatur, eis minus esse confiden-
dum: ideoq; periculosum, subuenire. Et hoc est τὸ
ὑποκειμένον. Εἰ μὲν γὰρ.) Fideles erunt, quia
1. sua sponte eum deseruerunt: ὅτι ob crimina ab eo
obiecta oderunt: 2. malè tractati sunt, ὅτι graviora
metuunt. Hoc posterius est τὸ ἐκβαίνον ὅτι κα-
βαίνον. Tractatur hæc amplificatiuncula occa-
sionis ὑποδιαίρεσις πλάσσει, ficta diuisione. cau-
sas enim defectionis duas ponit, τὴν τε πεισθῶν, ὅτι
τὸ ἐθέλεισιον: quarum alteram remouet, alteram
retinet. Pertinet autem τὸ κατ' ὑπόθεσιν ἡμῶν
πρὸς τὴν πεισθῶν. sententiæ sunt ex contrarijs.
πεισθῶν.) αἰτιον ψευδές. Participium

ἀναρῶν.

causæ efficientis. αὐτίκοντο.) ἀναρῶν πρό-
λεμον, bellum suscipere. ἀναρῶν νικῶν, ui-
ctoriam consequi, Plut. in Antonio. ἀναρῶν μα-
ταῖς ἐκ γυναικός τινος, liberos ex aliqua
procreo, ibidem. ἀναρῶν παιδίου ἐκτεθει-
μένου, infantem expositum tollo: lib. 19. Diodori
à principio. ἀναρῶν τὰ σώματα, caesos aspor-
tare. μέχρι του.) του ὅτι sunt nomina in-
finita ὅτι enclitica, pro τινός et τινί. Οὐκ ἐν δαι-
μονικός, εἰ τὴν πάγκακον παῖδ' ὅτι εἰς, Arist.
primo

primo ethicorum. ἐκ τῶν.) τὸ ἀληθὲς αἰτίον.
 prepositio ἐκ causam hīc significat, id est, ὅτι κα:
 sic ὁ μοχλὺς πέρι. ἐγκλημάτωρ.) perfidiam
 enim obijcit. Οὐ δέ.) συμπερασμάτιον,
 ergo non pratermittenda occasio: nec constantium
 hominum periculum negligendum. ἀφείναι.) Αφίημι.
 ἀφίημι φωνῶν, uocem mitto. ἀφίημι καιρῶν,
 id est, ὁλιγοῶ καιρῶν. ἀφίημι τινὶ δεινῷ, atro-
 cia scelera alicui condono, πῶς πῶς. ἀφίημι
 δ' ἄνευ, lachrymas profundo, πρὸς πολυ-
 κλίαν. ἀφίημι ψυχῶν, animā efflo, ibidem. ἀφίη-
 μι ὀργῶν εἰς τινα, irā in aliquē effundo, Phil. 2.
 ἀφίημι τινὰ φθιγγίαν, culpa libero, Plut. in
 Alex. ἀφίημι τὸ φρόνημα καὶ τὴν ἐλπίδα,
 spiritus ὅν σπem depono, ibidem. ἀφίημι τινὰ εἰ-
 σφοδῶν, tributum alicui remitto, Diod. lib. 20.
 πρὸς τὸν βασιλέα.) Idem uerbum bis posuit: τὴν μὲν
 ταυτότητα ὀνομάτωρ utimur: quando rei ali-
 cuius unum nomen est maximè significans, ut hoc lo-
 co: τὴν δὲ ποικιλίαν, cum omnia sunt per æquē illu-
 stria, u in principio Isocrat. ad Demonicum, γνῶ-
 μη, διόνοια: Τιμῶν, ἀγαπῶ. Hermog. in meth.
 διανότητος. Ponit iam κατ' ἀντίθεσιν τὸ ἐκ
 ἐκσώδου καὶ ἐκσώδου σύγκρισιν: Si hanc occa-
 sionem neglexerimus: idem nobis accidet, quod an-
 tea sæpe accidit. Vt enim antè nostra negligentia Phē-
 lippi

**Bellum Eu-
boense.**

lipphi potentiam auximus: ita nūc etiam augebimus. Ex iisdem enim institutis iſdem ſerè exitus quouis tempore exiſtunt. Ideo cauſas rerū, earumq; progreſſus homo uidet: ſimilitudines comparat: rebus præſentibus annectit futuras, ut inquit Cicero: quæ obſeruatio *συμπεραίνουσα* dicitur. Eὐβοῶσι.) Quum Euboea diſſenſionibus inteſtinis perturbata eſſet: quumq; nonnulli ſuaderent Athenienſibus, Plutarchum adiuuare: bellumq; ſumptuoſum & minimè glorioſum ſuſcipere: Demotheſenes primus ac ſolus, aduerſarijs id ualde egrè ſerentibus, diſſuaſit. Paulò poſt Athenienſes, turpiſſimè ac indigniſimè ab ijs, quibus opem tulerāt, tractati, tum demum fidele Demotheſenis conſilium cognouerunt. Orat. de pace. De hoc bello, & quomodo Athenienſes à Chalcidenſibus malè accepti fuerint, Aeſchines in orat. in Cteſiphontem Demotheſenem accuſans, multa narrat. Vide & in Diodoro: qui uniſactioni Euboeenſium à Thebanis, alteri ab Athenienſibus auxilium latum ſcribit. Deſcond.) aduerſus Thebanos, ibidem. Participium temporis & ordinis. Prius enim opem tulerunt, quàm domum redierint. Orator hoc loco non tantū eſt *παραδείκνυσι*, ſed etiam *παραδεικνύμενος*. Enthymema eſt ex comparatione ſimilium cauſarum & effectuum. Si nō utemur hac occaſione: Philippi opes
magis

magis crescent, nostra diminuentur. Hoc probat exemplis ἐπαγωγῶν ἑξ ἱστορικῶν. Amphipolis, Pydna, Potidæa, Methone, Pagasæ neglectæ, nobis nocuerunt, illum amplificarunt. Ergo idem nunc etiam, nisi cauebimus, accidet. Sed tractatio huius loci item est ὑποθετικῇ, ut illa superior de Olynthiorum constantia. ἡκὼ βεβουθηκὼς dicitur, ut apud Latinos, obsonatu redeo, per posterius supinum. utrumque enim motum de loco significat. Est hic ἀφ' ἡγεσις unius exempli separatim: habens σωτομίαν καὶ σαφάνειαν. Pertinet item πρὸς τὸν ἀλήθειαν, quia ἐμπερίστατον: et propter easdem illas circumstantias, ἃ τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἀρχὴ τέλους, ἐμπερίβολον. Quis aderat? Hierax et Stratocles Amphipolitani. quando? quum ex Euboea redisset. Vbi? in hoc subsellio. Quamobrem? ut uos reciperetis. Quid? Amphipolin. Quomodo? cum classe uenientes. Quid factum? negleximus, est τὸ παραλειφθῆναι. Quid consecutū? multa postea perpeßi sumus, et Philippus creuit, τὸ ἐκβαλῆναι.

ἡμᾶς ἐκπλῆναι.) Pulcherrimus casuum ἡγεμονισμός. Solet Demosthenes rerum malè administratarum se quoque participem facere: ne populum nimis accusare uideatur: laudem uerò omnem illi concedere. Hoc mutatione personarum, consequitur. Itaque primum dicit: post auxilium Euboeensibus

Conformatio
casuum.

bua

bus latum reuerſi ſumus: quaſi ipſius quoq; culpa
res in Euboea malè geſta ſit: quum tamen opem illis
ferri à principio diſſuaſerit. Deinde: Hierax et Stra-
tocles uos iubebant Amphipolin recipere: tanquam
ea laus populi ſolius ſit. Poſtea: ſi noſtra utilitatis ra-
tionem habuiſſemus: iterum uitium negliſcentiæ ſe-
cum facit commune. Poſtremo ad populi perſonam
redit: teneretis Amphipolin. *πρεχόμεναι προθυμίαν*, praſto alacritatem. *πρέχωμαι*
τινι μεγάλας χρείας, magna alicui adiuueta ad-
fero. Sed *πρέχω* *τινι πρέγματ' α*, moleſtiam exhi-
beo. *ὅς ἀγαθὸν αὐτὸς εὐλαβέσει* *τοῖν ἀπὸ*
ἐγὼ, ex bono uiro cautiorē aliquem reddo: aut, ut
Caſar loquitur, redigo. Demoſth. *ὅν προοιμίῳ*.

ὅτι τὴν Εὐβοίαν) Athenienſes alijs, quàm ſibi, pro-
uidendi ſtudioſiores: et communis Græcorum libera-
tatis deſenſores: honeſtatemq; ſemper utilitati præ-
ferentes, Orat. *πρὸς τὴν Ὀλύνθ. 2.* *ἔχει*
αὐτὸν.) Particula *αὐτὸν* *τῇ ἀποδόσει* *τὴν πλά-*
σεω cum præterito indicatiui, nō aliorum modo-
rum, iungitur. Eſt hīc *ὁ κύβητος* *συσροφῶν* *χῆμα*:
figura contorta *ἢ* rotunda, facta *ἐπεμβολαῖς*
plurium ſententiarum: de qua Hermog. *ὅν τῇ πε-*

ἑσύνδετο *ριβολῇ*, *δαινότατι*, *καὶ γοργότατι*. *Καὶ*
ἡ πολυσύνδετο *πᾶσι*.) *ἰασηθεῖς* *μοῖς* *exemplorum*. *ὅς*
δέ *σύνδετο* *χῆμα*, *καὶ* *ὁ μετὰ* *συνδέσμων*,
ambo

ambo μέγεθ & ὡς πλῆθος efficiunt, sed nō eodem modo. Hoc enim, πραγματικὸν πλῆθος, μέγεθ, rerum multitudinem aut magnitudinem separatim positarum: illud uerò ἁριθμὸν, remissius, & quasi familiarius: quum omnia contorta simul feruntur, ut hoc loco. Itaq; potius hoc δεσμεύου, colligatum: illud λελυμένον, dissolutum, uidetur. coniunctiones enim res distinguunt: ut singulae per sese conspici possint: Vbi uerò ea absunt: res, & si multiplex est, tamen ob celeritatem incisorum connexa, & quasi una uidetur. Sic Hermogenem sentire arbitror in methodo δ' ἐνότητι.

ὑπόστα.) oppidum Macedoniae in Thermaico sinu, Plin. libro quarto cap. decimo. ποτίδαια.) In Macedonia quondam in Pallenensi Isthmo Potidaea, nunc Cassandria Colonia, ibidem. μεθώνη.) Methonen esse in Messenia dicit Mela: hodie Modona. In regione Magnesia Methone oppidum situm est: quod quum obsideret Philippus: oculum ictu sagittae amisit: quam iecerat Aster oppidanus inscriptam his uerbis: telū Philippo hoc Asteris mortem dabit. cōtrā Philippus telum, in quo scriptum erat: tollet Philippus Asterem captum in crucem: coniiciens, aberrauit. Vlp. & Solinus in Polyistore cap. 34. παγασαί.) Pagasam in sinu Pagaseo Melapōnit: In Thessalia oppidum Pagasa, postea Demetrias

Philippus oculum amisit.

metrias dictum, Plinius libro quarto capite octavo.

ἵνα μὴ.) ἡ καὶ ὑποστροφῇ, χῆμα γὰρ
 γὰρ, κατ' ἐπεμβολῇ τῆς πρᾶξις φωνῆς: uale-
 de aptum narratiunculis. Fit autem hoc modo. Pri-
 mūm ponitur ἀφ᾽ ἡρῆσις, ut: τὸ γὰρ φωνικὸν συ-
 σάντ' ὁ πολέμῳ. Deinde ἐπεμβάλλεται ἡ
 ὑποστροφή, ut: ὃ δὲ ἐμὲ (ὃ γὰρ ἔγωγ' ἐπολι-
 τευόμενῳ πωτότε). Tertio fit reditus πρὸς τὴν
 ἀφ᾽ ἡρῆσις, ut: πρῶτον μὲν ὑμῖς ἔτω δὲ κα-
 δε. etc. est locus ex oratione πόδας φωνῆς. Quod
 celeriter, et sine coniunctionibus, dicit: indicat, eum
 metuere: ne potentem faciat hostem. Quod uerò ca-
 tera uult omittere: non uult terrere auditorem.

ὅτι τῶν.) occupatio, ne dicant, se non potuisse
 omnibus simul succurrere. ὡς προσῆκον.) προ-
 σηκόντως: ἀλλ' ὃ ξένος, ὁ ψήφισμα κενόν,
 καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ βήματος ἐλπίδας ἐκπέμ-
 ναντες, Philip. 1. ὃ μὲν προθύμως, φησὶ παρὰ
 δὴς: ὃ δ' ὡς προσῆκεν, φησὶ πρᾶσκειν.

ἐβοηθήσαντες αὐτοῖς.) auxilia fortè tulerunt,
 sed mercenario, nō urbano milite: ideo dicit, αὐτοῖς.

ἡ ὡμα.

ἐχώμεθα.) Sic Cicero pro Sex. Roscio Ame-
 rino de parricidarum supplicio. Noluerunt feris
 corpus obijcere: ne bestiis quoq;, quæ tantum scelus
 attigissent, immanioribus uteremur. ἡ ὡμα τινα,
 familiariter aliquo utor, orat: in Midiam. Οὐκ
 οἶδα,

οἶδα, ὅ, τι χρώμην ἐμαυτῷ, id est, ἀμυχανῶ,
pendeo animi: nescio, quid agam: Lucianus ἐν τῇ
νεκρομαντίᾳ. Εἰς λεύονθ, πῶς χησεὺς εἶπε
πρὸς τὸ πρὸς νικανόρα πολέμῳ: deliberabant
de bello contra Nicanorē administrando: Diodorus
libro decimo octavo. ἐχρήσατο φιλανθρωπῶς
πᾶσι, cum omnibus humaniter egit, Plutar. in A-
lexandro. χρησάμενος ναῦς πρὸς αὐτῷ, ἀπέ-
στειλε: naues quum ab eo utendas sumpsisset, ab-
stulit: idem in Antonio. Nam χρηστὸν putandum dare
significat Demostheni in orat. πρὸς Τιμόθεον.

Νῦν δὲ.) Post δὲ πωλεσθῶν, καὶ τὰ πρᾶλαιφ-
θγνῆτα, sequitur δὲ ἀλβῆς. προῖέμενοι.) τὸ
πραχθῆν. αὐτόματα.) αὐτομάτως. οἰόμε-
νοι.) ἐλπίς ματαίᾳ. Sunt participia τοῦ ἵσ-
τα, μετὰ διαφύσεως τοῦ χρόνου: quomodo au-
xerint Philipbum. ὑπογραφὴ καὶ χαρακτηρισ-
μός τῶν ἀγῶν, ignauorum hominum descriptio.
Vlpianus. ἐνέχουσιν.) δὲ ἐκβαλῶν, ἢ τὸ αἰτίαν
ἔχειν, euentus aut effectus. Rursum χηματισμῶ
primæ personæ, ὡς ciuium appellatione, lenit τὴν
βραχύτητα: tametsi alioqui sententia tractatur
ἀποφανῶς. ἡμεῖς.) μονονοχὶ συγκατάσκειν
ἄσαντο αὐτῷ πάντα, Olynth. 3, δὲ ποιητῆ
κὸν αἶτιον. Magna uis in hoc pronomine: ideo
extremum in isto membro positum. κατ' ἐξήσα
m μιν.)

μὲν.) καθίστημι τινα μέγαρ, alicuius vires ἀνα-
 γgeo. καθίστημι τινα ἄρχοντα, ἢ ἐξέτα, creo a-
 liquem magistratum: in sacerdotum collegium coo-
 pto: Demosthenes in proamijs. καθίστημι τινα
 εἰς κείσιν πρὸς τοῖς δικασαῖς, in iudicium addu-
 co: in oratione πρὸς Σεφάνδ. Est etiam uerbum
 neutrum, ut idem Philip. 2. ὁ Φίλιππος κατέ-
 σεν κύνειον πυλῶν, Philippus Pylas occupauit.
 Et in orat. pro Megalopolitanis, ὅτι φόβῳ καθέστα
 ναί περὶ ἑαυτοῦ, in metum uenire de sua salute.
 Cui contrariū est illud in orat. in Niceram: ὅτι μοι
 χὸν εἰς φόβον καταστήσας, πρᾶττεται μὲν
 βιάκοντα: metu adultero iniecto, triginta minas
 exigit. Idem in exceptione aduersus Apaturium: εἰς
 λόγον καταστάς, δίκαν ἔλεγε: quum ab eo
 rationes poscerentur, equa dicebat. τηλικῶν.)
 τὸ τηλικόν, ἢ τὸ ποσόν, μετὰ προσληπτι-
 κῆς συλκείσεως, ἢ οἷον ἐπαρρησιολογίας.
 Periodus haec est ὀνομαστικὴ, habens ὁρθότητα.
 Haecenus illa fictio de damno et dedecore futuro,
 nisi caueatur: cuius in parte priore διὰ τῆς παρὰ
 διγματοικῆς ἐπαγίδμης copiosus fuit: et
 ut Hermogenes dicit, μεσός. In altera ualde lenis.
 Tantum enim de superiorum temporum uitijs locu-
 tus est: quid uerò iam esset futurum, nondum planè
 dixit: coniectura tamen facillè Athenienses asssequi
 poterat.

potuerunt. Sed postea apertius dicet. Νυνὶ ἡ καί-
 ρος.) Quedam exemplaria habent: νυνὶ δὲ καί-
 ρος ἡκει. τίς ἐστὶ; ὁ δὲ Ὀλυθίων: αὐτόμα-
 τος τῇ πόλει. Vt illud, τίς ἐστος, sit interroga-
 tio. Est ἐπανάληψις τοῦ καιροῦ ἵδ ἡδὲ παρόν-
 τος, ὡς περ κατ' αὐτὴν παρὰ βολῶν. Antè enim
 fuit quasi παρὰ κβασις: siue, ut Lucianus uocat,
 παραπρωή: εἰς τὰ παρὰ ληλυθότα ἑμαρ-
 τήματα, ἢ τὸς ἡμελημίνους καιροῦς. Iam er-
 go est ἐπ' ἀνὸς ὁ πρὸς τῶν αὐξήσιμῃ presentis
 occasionis: ὅς ἐστι παρὰ μυνθία, consolatio ciuium
 suorum: adhuc posse damna illa sarciri: si modò ipsi
 sibi non uelint deesse. Amplificatio uerò sumitur
 ex circumstantijs. ὁ δὲ Ὀλυθίων.) prima πα-
 ρίσις, ὃ τί, habens personam finitam. Quæ est
 illa occasio? Olynthiorum: qui maximè Philippum
 ὅς oderunt, ὅς metuunt: ut antè dixit. αὐτόμα-
 τος.) altera, ὃ ὡς, pertinet ad causam efficientē.
 Quomodo uenit? sua sponte, ὡς τὸ τύχης. Vltro
 enim Olynthij ab illo deficientes, nostrū auxiliū im-
 plorant. ὃς ἐδὲνός ἐστι.) tertia, ἡ ποσότης
 ἢ συγκρίσιμ. Quanti momenti est: non mino-
 ris facienda, quàm superiores occasiones. Fideles
 enim erunt Olynthij: ὅς ἴdem opibus ualent. Nam
 non modò nobiscum, sed cum Lacedæmonijs etiam
 aliquando bella gesserunt. Vide Xenophontem li-

bro quinto de rebus gestis Græcorum. ἑλάντω
 Ἰωρ.) Ponit hoc tanquam αὐτόπιστον. Οὐ γάρ
 δὲ τὴν προτάσεων γνώσιν κατασκευάσειεν.
 ἀλλ' ἐφ' ἐπὶ τὰς γνώσεις μεταβατέον. καὶ
 ἔμοιγε.) Επίκρισις, iudicium oratoris, comple-
 tens quartam circumstantiam: quæ est causæ con-
 ficientis: ἔξ ἧς, quæ præcesserunt, καὶ συλλο-
 γισμὸν, ratiocinatione rhetorica, σοχαστικῶς
 concluditur. Quia enim istud periculum est Olyn-
 thiorum: ἔξ ἧς sua sponte auxilium petunt: eaq; oc-
 casio magnificienda: nulla res alia, nisi deus, autor
 ἔξ ἧς aliorum commodorum uidetur: præ-
 fertim cum Athenienses hæcenus in summa desidia
 mirabiliter tamen conseruati sint. Diuinum autem
 munus reiicere: animi est nimium superbi atque im-
 pij: sed gratiæ potius maximæ habēda. Οὐ γὰρ ἀπὸ
 βλάτ' δὲ δειῶν ἐρικυδέα δ' ὦρα, ut est in libro
 Iliad. tertio. δ' οὐκ.) γνώσις ἡθικὴ tractatur
 etiam γνώσις αἰσθητικὴ: ne temerè de dijs asseueran-
 re uideatur: sed loqui πιθανῶς, probabiliter. Ideo
 dicit etiam ἔμοιγε: non autem, τοῖς ἄλλοις, ἢ πα-
 σι. τὴν παρὰ.) τὴν δειῶν ἐργεσιῶν. ἡ
 τασάς.) Participium ὑποθετικόν: id est, εἴ τις
 κατασάκ. καὶ περὶ δὲ.) πρόληψις πρὸς
 τὸ ἀντιπίπτον, quod est: Si dij nobis ita fauent:
 qui sit, quòd res pub. tantam rerum suarum dimi-
 nationem

nutionem fecerit? Orator concedit, res non in optimo statu esse: sed horum malorum non deos, uerum ipsos sibi Athenienses autores esse dicit. Itaq; τὸ ἐκ Βαυ est uitiosus reipub. status. Διὰ κρίσις τῶν ποικιλικῶν αὐτίῳ est: non dii, sed nos in culpa sumus. Hominibus negligentia, beneficentia dijs attribuitur. Est αὐτίθετορ ῥητορικόν, factum rebus inter se differentibus. Particulam καὶ περ adhuc semper cum participio, neq; cum genitio tantum, uerum etiam cum alijs casibus, constructam inueni. Ei respondet ex altera parte τὸ ὁμῶς. Aliquando tamen subaudiuntur, ut Aristot. libro primo, capite sexto ethicorum: ἀμφοῖν ὁντίων φίλοι, ὅσιον προτιμᾶν τὴν ἀληθείαν. ὁμῶς.) Etia in rebus aduersis benè de dijs sentiendū et loquendū. αὐτὸ ἔχειν.) Αὐτὸς δὲ προσῆκον significat: id est, ὁφείλδμεν ἔχειν. Et nota eam hoc loco, quoniam quaedam fuerunt interiecta, κατ' ἐπὶ ἀναγκῆν iterari. εἰκότως.) ostendit τὸ δίκαιον φιλῆναι κατὰ φύσιν. τὸ μὲν γὰρ.) Iam illa distinctio causarum et effectorum. πολλὰ.) Illa, quæ ante enumerauit. ἀπολωλεκγία.) passiuè hoc loco accipi uidetur, pro ἀπολωλεκγία. Sic ἡλωκώς ab ἀλίσκω, libro 20. Diodori. Eos enim, quos ca Præterita pto ex ciuitate Ityca machinis Agathocles alligauerat: quò facilius oppidani misericordia erga suos uerborum.

commoti, ciuitatem tyranno traderent: τοὺς ἡλώ-
 λώτας δὲ Ἰσύκην nominat. Cōtrὰ praterita pass-
 sua aliquando actiue usurpata inueniuntur, ut in
 orat. ποδὶς φαίνε, ποιημὲν. Ἰσε ἡμᾶς
 τὰ ἡττῶν φωκίδα ὑφ' ἐαυτοὺς ποιη-
 μῶν: scitote, nos Phocidem occupasse. Et κατε-
 λημῶν libro decimosextimo Diodori: οἱ μὲν
 ἔν βάρβαροι τῶν ὑπὸ βαρκα κατελημῶν,
 τῶν ἡσυχίαν ἔχον: Barbari, qui subter montem
 confederant, non sese commouebant. φησὶ ἡμετέ-
 ρας.) Iterum illa ὑπείκεια, qua se quoq; accusat.
 Est δὲ φθαρτικὸν αἰτίον ἢ ἀμέλεια: καὶ δὲ ἀ-
 λυθὲς αἰτίον τῶν δυσυχμῶν. δαίη.) Ὑ-
 πολαμβάνοι, ut ab initio dixit: ἡγοῖτο, ut Lu-
 cianus γὰρ τῶν θεῶν κείσει dicit: τὸ φθαλμῶν
 ἡγεῖσθαι τῶν διαμαρτίαν, oculis errorem in ui-
 dendo assignare. ὃ δὲ μετέ.) Ο θεὸς εὐεργε-
 τικὸς, καὶ τῶν συμφορῶν ἀναιτίος. Iste sen-
 tentie pertinent ad proprium δὲ πρὸς ἑτοῖον.
 quod in comparatione positum est. Hominum est er-
 rare ἢ negligenter agere: dei uerò hoc minimè, sed
 mortalibus prodesse. Sentētia grauis, μηδὲν ἀμαρ-
 τῶν δὲ θεῶν, καὶ πάντα κατορθῶν. μή-
 τι πᾶλαι.) Dilatio poenarum, quas hominum so-
 cordia ἢ improbitas meretur, etiam in beneficijs
 diuinis numeranda. ὅσοι.) τῶν τῶν πολλῶν ἀ-
 πώλειαν.

πῶλεαι. πεφηνγῶαι.) γεγενῆσθαι dicit in
 exordio secundæ Olynthiacæ: ubi eadem ferè de dijs.
 παρὰ πῖπται, φαίνεσθαι, γίγνεσθαι, uerba sunt
 bonæ fortunæ, aut beneuolentiæ diuinæ: non laboris
 aut industriæ humanæ: quemadmodum etiam ibidem
 οἱ ὑπὸ φιλότητος παρὰ σκευαδόντας σύμ-
 μαχοι dicuntur. ἀντίρροποι.) Translatio à
 bilancibus: in quibus uni ῥοπή altera ῥοπή, ut ut
 trinq; momenta sint paria, opponitur. ΚΑΙ ΠΗ-
 ΜΑ καὶ νεῦμα μόνον ἀνδρὸς ἀγαθῷ, μυρί-
 οῖς ἑνθυμήμασι καὶ πεισίοις ἀντίρροποι
 ἔχει πῖσις: Plutarchus de Phocione. αὐτῷ
 λῶμεθα.) Quid iuuant occasiones, si nolis uti? De-
 us est τοῦ ἀπλῶς ποιῆσαι καὶ ῥοπῶν τῷ ἀγαθῷ:
 sed nostra diligentia, ὥς συναρτία debet accedere.
 ὑπεργένηται.) Apparet in hoc loco, uerbum τίθει-
 ναι, cum acceptum referre significat, cum genitiuo
 solo positum, de re mala dici, ut: τίθειμί τι φιλῶ-
 μελείας τινός. Sed si in re bona usurpari debeat:
 addendum esse nomen eius rei in casu accusatiuo, ut:
 τίθειμί τι φιλῶντι τῷ θεῷ ἐννοίας ἐν ἐργε-
 τήμα. Nisi quis dicat, etiam bonum fuisse, si dixisset
 orator: φιλῶντι ἡμετέροις αὐτὸς θεῖν ἀμελείας
 ἀμάρτυμα ἢ ἀφροσύνην. Sed eum, ne nimis es-
 set durum, hoc omisisse. ἔγωγε.) Ego quidem:
 sed de aliorum iudicio nescio. ἢ τι καὶ ἐστὶν. Hoc loco

τίθειμε]

Concinnitas
Isocrateæ.

esset ἡ πρῶσις, figura Isocrati amicissima: si talis ambitus fuisset. τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλέκειναι καὶ τὸ πόλεμον: καὶ ἡμετέρας ἀμελείας αὐτὸς δὲ δίκαιως. τὸ δὲ μήτε πάλαι ὅτε πεπονθῆναι: καὶ πρὸ ἐκείνων ἐνόησεν ἐν ἐργεσίῃ αὐτὸν ἐγώ γε βεβῶ. Sed Demosthenes, qui τῇ πιθανότητι καὶ τῇ ἀληθείᾳ studet: ornatum autem sophisticum fugit: interponit τὸ, πεφηνῆναι τὴν ἡμῶν συμμαχίαν Ἰστωρ ἀντίρροπον, ἀρβουλώμεθα χρῆσθαι: atque ita circumductionis illius concinnitatem τῇ κατ' ἐπεμβολῇ διακοπὴν uitat. Vide Hermogenem περὶ τοῦ κάλλους. Hinc Isocratis orationem, propter uoluptatem theatro accommodatam, pugilibus: Demosthenis uerò, ob uim ἔσ' acrimoniam, militibus, Philippus comparabat. Plutarch. in Demosthene. ἀλλ', οἷμαι.) Illustratur hominum stoliditas, ἔσ' ingratus in deum pro beneficijs oblati animus, pulchra similitudine. Est ἐπεξεργασία δ' αὖτε δυνετική, καὶ ὑπὸ τὴν μὴ τὴν καὶ τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν θεῶν ἐννοίαν ἀναιδουσίας, καὶ ἀχαριστίας. Est τόπος κοινός, θεῶσι, ἢ τοιοῦτης κοινῇ: dehortans Athenienses ab eiusmodi uitio: et ad uigilantiam, diuinæque benignitatis agnitionem, adhortās. Tractatio eius constat quatuor partibus, propositione, simili, re proposita, sententia generali.

li. ὅπερ (C.) ἡ πρότασις φησὶ ὁμοιωσεως.

Αρμυλὴ γάρ.) τὸ ὁμοιον, ἡ πρόσληψις τοῦ ὁμοίου, κατ' αὐτίθεισιν. ἀναλώσας.) λαμβανὼ ἀναλώσας, paulatim et imprudens consumo. Licet quoque dicere, ἀναλίσκω λαμβανὼν. Lucianus enim in dialogo Apollinis et Mercurij: εἶτα ὁ μὲν ἄρ' εἰσέρχετ' λαθῶν. Sed uidetur tamen esse discrimen: ut uidelicet τὸ λαμβανὼν ἀναλίσκω significet consumere per imprudentiam: ita ut ipse non sentiam meum uitium. Sed τὸ λαμβανὼν ἀναλίσκω sit consumere ignorantibus alijs, clam alijs. Atque illud imprudentiae et stultitiae: hoc fraudis et insidiarum est. In necyomantia Luciani: ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν εἰς αὐτὸ, φασί, τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ καπνῶ βιαζόμενος. Et in dialogo Apollinis et Vulcani: C τὰ τὸ γὰρ ὅς ἐλακυσεν λαθῶν τοῦ κελεῖν τὸ ξίφος. Frequens uero est λαμβανὼν σὲ ποιῶν τι, clā te aliquid facio: et tunc eiusmodi additio pronominis facit: ut id uerbum ad alias etiam personas referatur. σωμαναλώσει.) Αναλίσκειν τὴν χάριν, ἀκυρόν δὲ καὶ κατὰ τῆς πόρ. Hoc tamen loco σωμαναλίσκειν τὴν χάριν, ἢ τὴν συζυγίαν τῆς τροπῆς πρὸς τὴν ὁμοιωσιν: quae adiunctio ex praepositione σύν intelligitur: magnam habet elegantiam. Solent boni scriptores, quum uerbis translatis uti coeperunt, ea

Translationes continuatae.

continuarē: id quod summam laudem semper habuit. Sic hoc loco sunt, *χρήματα, κτήσις, λαβεῖν, σῶζεν, ἔχειν, χάρις, ἀναλῶσαι, σιωπᾶν, ἀλῶσαι τὴν χάρις*: quæ uerba omnia ad eandem rem pertinent. Nota uerbum *ἀναλίσσω* in aoristo primo usurpari sine augmento. *τὴν χάρις*.) Figura ἀντιστροφῆ: quia in fine duorum membrorum idem uerbum *χάρις* ponitur. Hermog: *περὶ ἐλάλδς. ἢ περὶ*.) ἢ ἀπόδοσις τῷ προτεθέντῳ. *πρὸς γὰρ*.) ἢ καθολικὴ γνώμη, ἢ οἰοῦντο φώνημα. *προὔπτεσθαι*.) aliàs *πρὶν ὑπαρξάντων. κείνεται*.) Cicero pro Rabin. Posthumo: hoc plerumq; facimus, ut consilia euentis ponderemus. Et epist. 7. lib. 1. fam. ex euentis homines de consilio existimant. Et ibidem: iudicium factorum non tam ex consilio, quàm ex euentu homines faciunt. Διὸ *Θ*.) συμπερασμάτιον, *Θ* ἐπ' ἀνάλυσις τῆς προτάσεως τῷ λόγῳ: ὅτι βοηθητικὸν τοῖς Ολυθίοις: cuius loco ponit *τὰ ἐπὶ μὲν*. Ita conclusiuncula est ἀόριστος, non ἐσθλὴ. Nō enim Olynthios nominat. τῶν λοιπῶν.) τῶν μελλόντων. τῶν ἐπαυθῶν.) τὴν ἄγαν ἀμέλειαν γινώσκοντες αὐτῶν χρόνοις. ἀδοξίαν.) Hac tenus, ubi de occasione oblata dixit, ὁ δ' ὡς: ubi superiorem ignauiam reprehendit, τὰ ἐκβαίνοντα κακὰ: ubi presenti opportunitate

tunitate uti adhortatus est, ὃ ἐκ ἐκαστοῦ μὲν ὁ γὰρ
 ὁρὸς ostendit. Hoc loco meminit etiam τὸ γινώσκειν.

ἀπὸ τῆς ῥωμῆος,) tanquam rubiginem aut eru-
 ginem exteramus. Nostra enim negligentia nobis de-
 decus, ut situs ferro rubiginem, induxit. Videtur e-
 nim à ferro, aut are, aut similibus rebus, hoc uerbū
 sumptum: quæ exacuuntur: & expoliuntur, ut rur-
 sum splendescāt. Cicero pro lege Manilia, maculam
 superiore bello susceptam delere, dicit. Εἰ δὲ πρὸς
 ὁρὸς μὲν.) Dixit de occasione: quam non esse amit-
 tendam, hortatus est. Concurrerunt ibi plures loci
 status negotialis, facultas, utilitas & detrimentum,
 honestas & turpitudine, euentus. Venit nunc ad id, ut
 ostendat: nisi ista occasio teneatur: fore, ut in agrum
 Atticum inuadat Philippus. Habet hic locus ὃ τῆς
 βλάβης ἐκ ἐκαστοῦ μὲν explicatius & illustrius
 propositum. Tametsi est ibi quoq; τὸ ἀεὶ χρόνον. Tur-
 pe enim pati hostem in Atticam irruere, non mo-
 dō detrimentosum. Aristoteles in ethicis duo gene-
 ra tradit hominum: quæ à Cicerone in partitiones
 oratorias translata sunt: unum τῶν πολλῶν, καὶ τῶν
 φρογυλῶν: alterum τῶν χαρὶς καὶ τῶν φιλο-
 καλῶν: quales sunt, qui uel ad rempu. se contule-
 runt: uel in contemplatione rerum se totos abdide-
 runt. Diligenter uerò in consilio dando uidendum:
 inter quos homines uerferis: doctos ne & elegan-
 tes,

Genera ho-
 minum.

tes, an rudes atq; impolitos. Illos enim honestas delectat: hi rebus omnibus anteponunt utilitatem. Hoc etiam uidit hic prudentissimus orator. Quum enim in populo Atheniensi, etsi is egregius esset: tamen non omnes eruditi expolitiq; essent: sed magnus agrestium illiberaliumq; hominum numerus: ad utriusq; generis opiniones orationem accommodauit. Itaq; propter illos antea inter alia etiā locū honestatis attingit: cū τῷ ἀλοφίᾳ nominauit: etsi ea mouet etiā indoctos: propter hos aut iam damnū ac detrimentū cōmemorat. Nemo enim tā agrestis: qui nō, si minus honestate, periculo tamē rei uitæ amittendæ, moueatur. Sape tamen etiam homines bene instituti lauguent: uiriq; boni dormitant: præsertim Athenienses, quorum tarditatem in rebus gerendis ubiq; Demosthenes accusat. Quare his quoq; facies hoc loco admouet: ut excitet, alacresq; reddat. Ita utrisque non separatim modò, sed etiam coniunctè consulit.

προσέμεθα.) ἢ πρότασις, feramus auxiliū.
 τὸ κεφάλαιον πραγματικὸν τῷ βλαβερῷ
 τοῦ ἐκκροσολύου: aliās Philippus nostram ditio-
 nem uexabit. Tria sunt hic ordine posita καὶ μέθο-
 δος οὐδ' ἐκκροσολύου: Olynthiorum destitutio, ur-
 bis eorum euersio, licentia Philippi quoquò uersus
 proficiscendi. προίεσθ' τὸς συμμάχους, etiam la-
 tine dicitur proijcere socios: hoc est, ἐγκαταλεῖ-
 πεν

καὶ τοῖς δεινῶις, destituere, negligere. Sic τὰ
κοινὰ συμφέροντα προΐεσθαι, in orat. πρὸς
πάντας, salutem communem negligere. προΐεσθαι πόν-
λεμον εἰς τὴν χώραν, bellum in agrum suum ad-
mittere, orat. 3. Philippica. προΐεσθαι ἐαυτὸν δια-
citur in orat. περὶ παρὰ πρὸς βίας de prodito-
re, qui pecunia se redimi patitur: aut de eo, qui ad
quamvis rem inhonestam auro aut rebus alijs addu-
ci se permittit. προΐεμαί ῥῃ μὰ τινὶ ἐναντίου,
contra uoluntatem alicuius loquor, ibidem. Sic προ-
ΐεσθαι φωνῶν libro decimo sexto Diodori de capris
dicitur, id est, φθέγγεσθαι. προΐεσθαι τὰ ἐαυτοῦ,
est liberaliter impendere, orat. πρὸς φορμίωνα
ὑπὲρ δαυείδ, ὅτι περὶ σεφῶν τῆς ῥηγερ-
χίας. φρασάτω.) πεῦσις πρὸς τὸς ἀκούον-
τας περὶ τοῦ τοῦ λόγῳ ἀποδιδέχθαι ὁμιλῶν.
Percontatio ad auditore de re, quam mox probatu-
rus est. De qua figura γὰρ τῇ δεινότητι. βασις
(ἐμὴ) significat exercitiū ducere, cū copijs proficisci.
ὅποι.) quocumq; libido eius feret: ergo etiam in
Atticam. Est ὁ ἀόριστος ἀντὶ τοῦ ὧρισμένου.
Ostendit, non Olynthiorum, sed Atheniensium, sa-
lutem agi. Ἀρὰ γε.) ὡς χείρμα σοχαστικόν
ἀπὸ τῆς βαλάνσεως τοῦ φιλίππου: uolet in
Atticam uenire Philippus. Quare? quia omnes eius
curæ & labores, hactenus semper in amplificando
regno

regno suo elaborarunt. Ita probat τὴν βέλυσιν
 ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ νυνὶ χρόνου πεπραγμένων. Est er-
 go ἀπαριθμῆσις rerum à Philippo gestarū, sum-
 pta ex loco adiunctorum: et argumentum coniectu-
 rale, habens compositionem superiorum temporum
 cum tempore futuro. Vt hactenus Philippus fecit:
 ita etiam deinceps faciet. μέγας γέγονεν. με-
 γίστῳ καὶ πικρύνει τὴν τὴν εὐρώπῳ δα-
 νασσῶν τὴν ἰδίαν βασιλείαν. ἀδυνάτος.)
 ἑλαχίστης ἀφορμῆς χρησάμενος. Multis uer-
 bis Diodorus, ut historicus, hanc sententiam πρὸς
 φερασσε, circumscripsit: quam, ut Atticus orator,
 paucis Demosthenes effert. Est propositio enumera-
 tionis, tractata ἐρωτήσεσι φιληκούσας ὅτι κα.
 Omnes autem sententiae καὶ ἀσάτι καὶ referuntur
 ad ideam τῆς εὐκρινείας. Et est interrogatio lo-
 co πρᾶξις, admonitiōis: uidete, quomodo crea-
 uerit. τὸ πρῶτον.) ἡ ἀπαριθμῆσις, continens
 quasi τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἀρχὴ τέλους in rebus gestis Phi-
 lippi. ἡ ἀπαριθμῆσις pertinet πρὸς τὴν περὶ
 βολῶν, ἐπειδὴ ἐφέλκεται ἄλλας ὁμοίας: sed
 ista enumeratio, quoniam breuibus membris et in-
 cisis distinctè absoluitur, potius τῆς εὐλογισίας καὶ
 ἀφελείας est. Methodi uerὸ εὐκρινέως, ordinem
 rerum in exponendo seruare. Figura etiam τὸ πᾶν
 σματὶ ad eam pertinet: hoc est, cū interrogat-
 ionē

tioni responsionem ipsi subiicimus. *Αμφίπο-*
λιμ.) Quam Philippus oppugnans, aiebat se ideo
 obsidere, ut Atheniensibus traderet: postquam eam
 cepit, etiam eis Potideam eripuit. Orat. in Aristogé-
 tonem. Amphipolin autem suo decreto Philocrates
 perdidit, orat. de pace. Hic locus est numerosus, et
 tamen breuissimus: numerosus rebus, breuissimus
 uerbis. *δετ[α]λίας.*) cōtra Pitholaum et Lycophrone-
 m. Philippus, debellatis Lycophrone, Pitho-
 lao, et Tisiphono Thessaliæ tyrannis: ciuitatibusq;
 in libertatem uindicatis: deinde semper Thessalos
 sibi beneuolos, dictoq; audientes, et in maximis re-
 bus adiutores, ipse et Alexander habuit: Diodorus
 libro decimosexto. Notentur particula ordinis hoc
 loco: τὸ πρῶτον, μετὰ ταῦτα, πάλιν, αὐθις,
 ἔτι, μετὰ ταῦτα, ἔτι, πάλιν. ἐπὶ βλ.)
Επιβάειν τῆς *δετ[α]λίας*, pedem in Thessalia
 ponere, inuadere Thessaliam: uerbum militare, et
 principij, atq; introitus in regionem: minus signifi-
 cans, quàm *εμβαλλω εἰς χώρου τινὸς*. Sed *ἐπεμ-*
βαίνειν τινί, in epistola Basilij, *ὀνειδίζειν τινὰ*
 significat, obiurgare, conuicium facere, Asperè ali-
 quem incessere Quintilianus dicit. *χῆμα γοργόν*
ἔτμητικόν est, τὸ κατ' ὄνομα κομματικόν,
 ut: *Αμφίπολιμ, πύδναμ, ποτίδ' αμν, μεθώ-*
νλω, παγασάς. Καὶ αἰ τῶν κναι, καὶ αἰ δὲ ἐ-
 λαχίς

Res uerbis ex
presse.

λαχίς δ' ἀλλὰ γὰρ: quā illa incisa crebro et pāu-
cis immutata dilatantur, ut hoc loco: τὸ πρῶτον
Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα πύδναν,
etc. Hermog. περὶ διδύοτης. Tarditatem hic,
βραδυτήτα, significat orator. Quum enim uel-
let Philippi infirmas uires ostendere: fecit oratio-
nem ὑπίαν, remissam et languentem, τῇ τ' ἡμῶν
εἰς προδίκη. Imitatur enim semper naturam
rerum, etiam in uerbis. Vlpianus. Debet autem, ut
poëta, ita etiam orator, μιμητὸς εἰς τὴν πρά-
ξιν, non solum in delectu uerborum, sed etiam
in compositione, ut scribit Dionysius Halicarnasse-
us. φεράς.) Pheræ, colonia Lacedæmoniorum:
ut ait Aemilius in Conone. Huius tyrannus fuit Ale-
xander Pheræus: de quo in Pelopida Plutarchi, et
libro decimosexto Diodori. Olympiadis. 107. anno
tertio in ciuitatem Thessaliæ Pheras ueniens Philip-
pis, eius principē Pitholaum eiecit, Diodor. ibidem.
Quo tempore quum ille Græciam quateret, cœli
fuit sanguinea species: et, quo nihil terribilius mor-
taliū terrori est, incendium ad terras cadens: Plin-
nius libro secundo, capite uigesimoseptimo. Nega-
bat se Pheræorū hostem esse Philippus: priusquam
in moenia impetum faceret: Demosthenes orat. de
Cherrhonesitanis. Hac ciuitate occupata, præsidii
um arcis imposuit. Idē in oratione de Haloneso. Hoc
loco

loco coniunctionum omisso ταχὺ τῆς τοιοῦτης τοῦ λόγου. Μαγνησίαν.) Magnesium constituit Mela in Macedonia. Hanc Philippus Thessalis pollicitus, eos sibi amicos fecit, Olynth. 2. Idem tyrannis Thessalorum expulsis, Nicæaq; ac Magnesia data: decemuiratum eis præter expectationem imposuit, Phil.

2. εὐπεπίστας.) εὐπεπὶ τοιοῦτος ἄλλος, oratione πρὸς σεφάιν. Ab εὐπεπὶς, id est, παρσκευασμένος, paratus. Philip. 1. θράκω.)

Quam Philippus subinde vexabat: ut ex Diodoro intelligi potest. De Thracia plusculum hinc ponam: quod, etsi nō ad hunc locum ob temporum rationem omne pertinet: fortè tamen proderit ad alia loca De mosthenis intelligenda. Huius igitur reguli fuerunt plures. Mortuo enim Coty rege, tres ei successerunt,

Thracia:

Berisades, Amadocus, Cersobleptes. Berisade mortuo, Cersobleptes, uiolato fœdere, quod cum Atheniensibus habebat: contra Berisade liberos, & Amadocum, bellum suscepit: cupiens rerum solus potiri. Amadocum Simon & Bianor erat adiuturus:

Liberos Berisade, Athenodorus: qui & ipsi reguli Thraciæ erant: & horum, quibus auxilio futuri erant, propinqui: amiciq; ac socij populi Atheniensis. Charidemus autem dux, Cersobleptem imperare cupiebat. De ipso Aristocrates scitum fecit: qui eum occideret, ex omni Atheniensium ditione ad suppli-

n

cium

cium licere euocari. Quo decreto impediabantur ipsi
 qui contra Cersobleptem illis, qui oppugnabantur,
 laturi erant auxilium. Orat. in Aristocraten. Cersobleptes
 deinde, odio Philippi, Atheniensibus omnes Cherrhonesi
 ciuitates, præter Cardiam, concessit: ideo colonos eò miserunt.
 Diodor. libro decimo sexto. Horum dux erat Diopithes, orat. de Cherrhonesitanis.
 Cum Athenienses diu cum Philippo de Amphipoli certassent:
 Thebani item cum Phocensibus bellum gererent: in quo defatigati,
 opem Atheniensium, etsi non amicorum, imploraturi erant:
 Philippus, metuens harum ciuitatum inter se reditum
 in gratiam: Thebanis cupientibus auxilium contra
 Phocenses promisit: Atheniensibus per Aristodemum
 histrionem se cupidum pacis ostendit: à qua nec ipsi,
 ut qui à cæteris Græcis destituerentur, abhorrebant.
 Itaque eam concesserunt: copias omnes dimiserunt:
 Legatos Demosthenis decreto emiserunt: qui quamprimum
 à Philippo iusiurandum acciperent, uicissimque darent:
 socios etiam utrorumque in pacis conditionibus
 comprehenderent. Verum legis tres menses in Macedonia
 desidentibus: Philippus antè, quàm pax hoc modo
 constitueretur, loca Thraciæ opportuna Cersobleptæ,
 populi Atheniensis amico, eripuit: post in Macedoniam reuersus,
 pacem suo arbitratu confirmauit: exclusis ab eius conditio

ditionibus Phocensibus. iisdem legatis secum retentis, mox Thermopylas ingressus, per Aeschinem, qui unus ex legatis erat, nuntiari Athenas curat: se non Phocensibus, sed Thebanis, hostem uenire: nihil debere populum commoueri. Ita Atheniensibus deceptis: Phocenses, discedente duce eorum Phalaco, in potestatem suam nullo negotio redegit. Quo bello cōfecto: iterum in Thraciam inuadit: praelia complura secunda facit: decimas pendere Thraces cogit: propugnacula in eos extruit. Vide orat. *περί Σερφάντος, περί Πλάτωνος & Θείας*, Plathonem libro secundo, & Diodorum decimosexto. Athenienses scripserant, Philippum debere Teren & Cersobleptem finire reges Thraciae manere: ut qui essent socij & amici populi Atheniensis. Id Philippus in sua ad Athenienses epistola negat. Cardianos Philippo socios scripserunt Aeschines, Philocrates, & ceteri legati: Cersobleptemq;, Alenses, & Phocenses foedere excluderunt: *περί Πλάτωνος & Θείας. ἐκβαλῶν.*) Cersobleptem & Teren. *κατὰ Σκόας.*) fortassis Amadocum & Berisaden. *ῥαϊσας.*) ὡς πρὸς καὶ πόρον ἔχων ἐκ τοῦ νοσήματός, δὲ ὑγιαίνας. Videtur ἀπὸ τοῦ ῥαϊσας: quasi ῥαῖον ἔχων: cōualescere incipiens. Magna Philippi ad imperiū grassandi cupiditas: qui uix dum à morbo releuatus, continuo se ad studiū belli retulerit. *ῥαθυμείν.*)

esse animo inerti ac dissoluto: opinor à ῥαδίως ἔ
 θυμὸς dici: quasi ῥαδίως τ' θυμὸν ἔχειν: ἔ id-
 circo habere iota subscriptum. ἀπεκλίνειν.)
 ἀποκλίνω absolutè ponitur: ut orat. in Aristocra-
 ten, ἀποκλίνειν πρὸς κεεῖν ἐπὶ λω: quod in-
 clinatione uoluntatis in Cersoblepten propendere
 Cicero libro secundo de oratore dicit. Ολωβί-
 οis.) Quibus initio negabat se hostem uenire: nec
 prius id ostendebat, quàm cum exercitu in eorum a-
 gro esset. Orat. de Cherrhonesitanis. ἐπεχέειν
 σε.) ὡς χεῖρ ἔστω ὡς τ' ἰδεύει sunt uerba milita-
 ria: construuntur cum datiuo: ἔστω adoriri hostem si-
 gnificant. ἰλλυρίης.) Illyris regio, nunc Sclauo-
 nia, occupans latus Adriatici maris. πᾶσι νῆσσι.)
 Pannonia superior, est Austria: inferior uerò, Un-
 garia. Bella Philippi cum istis gentibus uide in Dio-
 doro ἔ Iustino. Ἀγύβαρ.) Regem Molosso-
 rum in Epeiro: quem Vlpianus βασιλεὺς, patrum aut
 auunculum, Olympiadis Philippi uxoris nominat.
 Hūc Iustinus libro septimo Arisbam uocat, sic de eo
 scribens. Philippus Olympiada Neoptolemi regis
 Molossorum filiam uxorem ducit: conciliante nu-
 ptias fratre patruele, tutore uirginis, Arisba rege
 Molossorū: qui sororem Olympiadis Troada in ma-
 trimoniū habebat: quæ causa illi exitij, malorumq;
 omnium fuit. Nam dum regni incrementa affinita-
 te

te Philippi acquisitum se sperat: proprio regno ab eodem priuatus, in exilio consenuit. Nec barbaris, nec cognatis, barbarus Philippus parcat: usque eo ardens fertur cupiditate imperandi. Ergo profecto nec Atheniensibus parcat, cum primum poterit.

ἀπὸ τῆς.) ut cum nobilissimam Thessalia urbem Larissæam cepit: & Thessalia improuiso oppressa, robur equitum eius sibi adiunxit. Iust. libro septimo. παραλείπω.) hinc figura πρὸς αἰσψις, præteritio. τί δὲ.) νόσµα δ' ἀπόκρισις, καὶ πρόληψις, pertinens πρὸς τὴν ἐν κρίσει, καὶ τὴν φιλικοῖαν. Tollit τὸ ἀντιπίπτον. Differt autem δ' ἀντιπίπτον ab ἀνθυποφωγῶ: quod in illo orator sciens sibi occursum iri, se ipse clam emendat: in hac autem parte auditor cōcedit, de parte dubitat. Ἰνα µὴ, inquit Vlpianus, προσκορῇ τὸν λόγον ἐργάζηται ἀποτάξις λέγων: ἐπάγει τινὰ ἡδονὴν δὲ πλάσεως προσώπῳ τοῦ ἀντιλέγοντος. Vt ne fastidio sit oratio, semper eodem modo prolata, suiq; perpetuo similis: uoluptatis aliquid affert: cum personam inducit cōtradicentem. Κόρον ἔχει πάντα, καὶ µικρὰ καὶ ἡδύα καὶ, µένοντά γ' ἐν τῇ ταυτοτικῇ. τοικιλόµην δὲ μεταβολῆς, ὥς ἂν καενὸν µελὶ. Post enumerationem rerum à Philippo gestarum, sequitur ἡ ἀπόδοσις, accommoda-

tio ad rem præsentem: sed γενικῇ, generalis. Er-
go, si Olynthij deserti & capti fuerint, non quiescet
Philippus. Considerate ipsi uos, quis futurus sit exi-
tus. Exuscitat autem prius Athenienses ad hunc exi-
tum animis prospiciendum. Simul occupatione sese
excusat: cur illa nunc commemorauerit. Orator eti-
am hoc loco est διδασκτικὸς: docet populum su-
um. ἡμῖν.) qui antea nouimus. νῦν.) cum
istā omnia præterierunt, nec reuocari queunt: est no-
bis μέγας οὗτος ὅχλος ὁ περὶ τούτου λόγος: ut
est in orat. περὶ Σεφάδ. ὁ κέτι γὰρ δ' ὕνατ' ἢ
τετυγμένον εἰν ἄτυκτον, inquit Phocylides.

Ἀμφότερα.) Εὐνοία εὐκρινής, quia διὰ τὴν
πᾶσα τὰ μέλλοντα ᾔσθησεαι. Distinctè enim di-
cere, est res, de quibus dicendum est, numero propo-
nere. Respondet hoc loco orator abiectioni: & duas
res contrarias docet ciues suos: ipsorum negligē-
tiam, & Philippi alacritatem. Est πρᾶξις uel
προσῶπον ad similem diligentiam, facta κατ' αὐ-
τίθεον. προίεαι.) significat, per negligentiam
amittere. Αοεῖως dicit: & προίεαι τὰ πράγμα-
τα, ὅτιν' ἀλυσίτελές. Idē mox ὡρισμένως dice-
tur. Omnino in hoc loco semper orator in primis
ponit τὰ γενικώτερα: quæ post εἰδικῶς exposi-
turus est. καθήκον.) Quotidiana desidia atq;
pigritia, ut in uita priuata, ita etiam in publica re,
non

non assert earum rerum, quæ singulatim amittun-
tur, sensum continuò: sed, cum summa reipub. in pe-
riculo uersatur, tum demum occurrit. Videte Ser-
rhim & Doriscum. Hæc enim oppida initio post
pacem neglecta: quæ fortasse multis uestrum ne no-
mine quidem nota sunt: tamen ea tum omissa atque
contempta, Thraciam perdiderunt, amicumq; ac so-
cium uestrum Cersoblepten. Vide Philip. 4. Vbi
eadem sententia, quæ hic, tractatur. Rectè igitur
Phocylides: qui ΑΡΧΟΜΕΝΟΝ δὲ καὶ οὐ
κὼν τὸν ἐλεος τ' ἀπέσας, præcipit. Et Ouid.
principijs obsta. Verum, omnium malorum, quæ A-
theniensibus et Græcis acciderunt, causa fuit eorum
inter ipsos discordia & inimicitia. Harum autores
præcipuè fuerunt Thebani: qui post prælium secun-
dum Leuctris factum: cum Lacedæmonios arcis in-
duciarum tempore occupata, Phocenses Boeotiae ue-
xata, in communi Græciæ concilio accusassent: bel-
lo sacro, quod Aeschines decem annos durasse dicit:
& in Phocicis Pausanias, Olymp. 105. anno quar-
to ortum describit: causam dederunt. Ita Philippus
omnium libertati insidiatus: seruitutem subire coë-
git: uictores iuxta ac uictos. Non enim Græciæ ciui-
tates, quid amitterent singulæ, nisi oppressæ, sensè-
re. Vide in Iustino ac Diodoro. τὴν πρᾶσαν τῶν
πρᾶσαν τῶν hoc loco sunt facultates reipub. Sæpe

Diffensiones
Græcorum.

etiam molestiam significant, ut *παρέχου πρᾶγμα*
τα. Quia in significatione ponitur etiam numero sin-
 gulari, ut *Philip. 2. εἰ γὰρ μὴ παρέκρεδνῃτε*
τόδ' ὑμεῖς: ὅθεν ἂν ᾧ τῇ πόλει πρᾶγμα.

ἀλυσιτελες.) *liptote*: pro eo, quod est, *βλα-*
βερόν, ὀλέθριον. φιλοπραγμοσύνην.) *φι-*
λοσιμίαν τῶ ταῦτα διαπράττειν: ἃ μὴ εἰς
ἄλλο ὥποτε μακρόν ὦν βασιλεύς. *O-*
lynth. 2. Philippus, oculo eruto, iugulo fracto, ma-
nu ac pede mutilato, regnandi atq; imperandi gratia:
insuper quoduis membrum corporis libenter fortu-
nae concessurus erat: ut cum honore gloriaq; reli-
quam uitam agere posset. *Orat. περὶ σεφαιών.*

συζῆ.) sicut pro Sex: Roscio Amerino: in eadē
et ex eadē uiuere: omni tempore in praeda et san-
guine uersari. ὅτε ἐσιν, ὅπως.) id est, ἃ δ' ἔντα
τόν δ' εἰν αὐτ' ἡσυχάζειν. Οὐ σήσεις πάντας
αὐθρόπας ἃ δ' ἐκῶν, καὶ πάντα ὑφ' ἐαυτοῦ
ποιοῦμεν. Φίλιππος. Philip. 4. ἀγα-
πήσας.) ἀγαπᾶν, σέβειν, ἀρεσκείῃ, cum da-
tiuo, contentum esse, boni consulere, aequi boniq; fa-
cere. Lucianus in Menippi et Chironis dialogo:
ἀρεσκείῃ καὶ ἀγαπᾶν τοῖς πρῶτοι. σέβειν
ἡναγκάζει τῶ τοῖς, orat. in Aristocraten. Senten-
tia haec, quāuis est breuis: circumstantijs densa fuit,
ἃ μὲν. Habet enim τὸ πρᾶγμα, ἃ τὴν δ' ἰα-
θεῖν

θεσι τῆς ψυχῆς: est magna diligentia. τὸ πρό-
 σωπον: in Philippo aduersus omnes. τὸ ὕλην
 τὸ ὑποκείμενον: in regno augendo. τὸν χρόνον:
 perpetuò. τὸν ῥόπον: singula paulatim eripientē.
 διὰ τὸν αἵτιον: propter dominandi libidinem. τὸ πρᾶ-
 χθην σόμνον: nec quiescet. Contraria sunt in A-
 theniensibus. Moribus autem Philippi populum,
 non uiribus, terret: quorum unum desperationi resi-
 stit: alterum ad imitationē exuscitat. Εἰδ' ὁ μὲν.)
 Ut proxima superior, ita hæc quoq; sententia, tria
 cōplectitur: studium Philippi, Atheniensium otium,
 euentum. Verum hæc dissolutè illic posita erant: hic
 uerò contorquentur καὶ συσροφῶν: magisq; in
 quadrum συνθυμηματικῶς καὶ συγκριτικῶς,
 rediguntur. Est etiā ἀνασροφή τῆς τάξεως. An-
 tea primo loco posuit negligentiam Atheniensium:
 deinde euentum, uno uerbo ἀλυσιτελές: tum Phi-
 lippi uigilantiam: postremò iterum euentum. Hoc
 uerò loco primum locum industria Philippi: alte-
 rum, Atheniensium desidia: postremum, euentus oc-
 cupat. Ista pertinent etiam πρὸς διὰ χροῖον: turpe
 est, industria esse inferiorem hoste. ἢ ὡς ὑπερ-
 χόντων.) ἢ ὡς πεπραγμένων. ἐγνωκὼς ἐ-
 σαι.) Discrimen est inter ista duo: γινώσεται, ὅ-
 τι ἐγνωκὼς ἐσαι. Γινώσεται enim tantum est tempo-
 ris futuri, statuet, deliberabit. ἐγνωκὼς uerò ἐ-
 σαι,

sac, præteritum futuro coniunctum habet: non mo-
 dò statuit, sed etiam statuet: hoc est, statutum ac deli-
 beratum habebit. Philippus autem et in ea senten-
 tia mansit: et quæ senserat, etiam perfecit: ut cùm
 Euboeam faciens suam, eam Atticæ, ut murum, op-
 posuit: Orei Philistidem, Clitarchum Eretriæ præ-
 fectum constituit: Athenienses ad Chæronem fudit.
 etc. ἐξ ὅρων δ' ὡς.) ueniunt etiam à participijs
 aduerbia: non à præsentì tantùm, sed etiam præteri-
 to tempore: ut δειόντως, καταπεφρονακό-
 τως, ἀπολελυμένως. σκοπεῖτε.) ἀνακοί-
 νωσις siue συγχώρησις. Ego non dicam, quis exi-
 tus sit futurus: uidete ipsi. τελευτήσατε.) abso-
 lutè, id est, τελεθῆναι. Τελευτῶ, finio: morior,
 quod etiā τελευτᾶν τὸν βίον dicitur. Nondum
 exitum specificum posuit. πρὸς θεῶν.) θαυμα-
 σμός ἢ χετλιασμός ὡς δὲ λέγει τὸ Ἐμφυ-
 λον: admiratio siue indignatio plena affectus atq;
 spiritus. Δεῖ δὲ τὰ πᾶσι μὴ προλέγειν: ἀλλ'
 ἀπὸ τῶς εἰς αὐτὰ ἐμπίπτειν: non utendum præ-
 monitione in affectibus mouendis: sed in eos subito
 incidendum. Hermog. πρὸς ἀληθείας. Postquam
 exitum generalem proposuit: eumq; à uoluntate et
 factis Philippi probauit: hic iam τὸ ἐκ βασιλείας
 εἰσελκεῖς ponit: scilicet in Atticam uenturum esse
 Philippum. ἀγνοεῖ.) quasi dicat: nemo est tam
 simplex

simplex, qui id ignoret. Ερώτησις διοικῆ μερικὴ
ἀντὶ τοῦ καθόλου ἀποφάνσεως. ἤφοντα.)
pro eo, quod est, πολεμίζεις ἤφοντας. Αἰτιολοῦ-
ται γὰρ ἀλλὰ τῶν λέξεων καινοπρεπείαν
τοῦ λόγου πρᾶχσαι: tales immutationes nouam
quandam orationi afferunt elegantiam. Vlpianus.

Αλλὰ μὲν εἰ.) Magis in speciem contrahit exitum.
Non solum bellum huc transferetur: sed peri-
culū quoq; erit, ne agro nostro priuemur. Hoc tra-
ctatur ἐπεξεργασία siue ἐποικοδομήσει ὁ-
μοιωτικῇ. δ' ἐσλοικα.) Difficilimum est, de
rebus futuris aliquid affirmare certi. Ideo dicit ἡδὲ
κῶς: metuo, ne nobis hoc eueniat. Non autem hoc
euenturum affirmat. μὴ τοῦ αὐτοῦ.) Similitu-
do egregia: cuius inter se partes ita comparantur.
Primum οἱ δ' ἀπαυνηροὶ ἀνθρώποι, ἃ οἱ φιλή-
δονοι. Ἀθηνᾶς: homines profusi, et Athenienses
uoluptatis studiosi. Deinde δ' ἀνεὶ ζεῖν, ἃ τ' ῥα-
θυμεῖν: mutuū sumere, et negligenter agere. De-
inde τὸ δ' ἀνεῖον, ἃ ἡ ῥαθυμία: as alienum, et
negligentia. Deinde οἱ δ' ἀνεῖσαι, ἃ ἡ ἡδονή: for-
neratores, et uoluptas. Deinde οἱ μεγάλοι τό-
κοι, ἃ δ' ἐπὶ τῷ ὀλίῳ: magna usura, et magnum
malum. Deinde τὸ μικρὸν ἐν προεργασίᾳ, ἃ δ'
βραχέως. ἢ ἡδονῆς ἀπολαύειν: breue tem-
pus abundare, breue item tempus uoluptate frui.

Deinde

Deinde τὰ ἀρχαῖα, ἢ τὰ γν' τῆς χώρας: fors uel pi-
 gnora, et agri facultates. Postremo τὸ ἀφιστῶναι,
 κῆ τὸ μετὰ πολλῶν κακῶν κινδυνεύειν πρὸς
 τῆς χώρας: cedere possessionibus, et cum multo-
 rum malorum perpeffione de agro in periculum ue-
 nire. Δανείζομενοι.) δανείζειν, mutuum dare:
 δανείζεσθαι, mutuum sumere. Τ' ἀρχαίων.) ἐν-
 εχύρων καὶ ὑποθηκῶν, pignorum. Debiteres
 illi tandem paternis etiam bonis, quæ oppigneraue-
 rant, euertuntur. Alij non exponunt de mutuum su-
 mentibus, sed de creditoribus: propterea quòd uer-
 ba passiuæ sæpe pro actiuis ab Atticis ponantur: et
 ἀρχαῖα uocant τὰ κεφάλαια: ut sit sententia:
 creditores sæpenumero sortem ipsam, pecuniam cre-
 ditam, uel patrimonium amittere, non tantum usu-
 ras: debitoribus uidelicet, quum soluendo non sunt,
 domo aliò profugientibus. Vlpianus. Vtraq; senten-
 tia bona est. Οὕτω κ.) Dixit antè, κῆ τ' αὐτ'
 πρόπον: iā uerò, ἔγω: quæ est ἐπαναλήψις ἐν
 κρινείας γν' κα, non eiusdē uerbi, sed uerbi ἰσοδύ-
 ναμοντ. Ημῖς.) rursum τῷ ζηματι-
 σμῶ τὸ πρῶτον προσώπου se quoq; cū alijs con-
 sociat: ut, dum commune peccatum, et calamitatem
 omnibus communem ostendit, minus populum offen-
 dat. Σύνηθ' γὰρ τῷ ῥήτορι, τ' μὲν λυπη-
 ρῶν καὶ ἑαυτὸν μετέχοντα διδκνύναι: τῶν

δ' ἀγαθῶν τὴν πείραν, ὁλόκληρον ἀπονέ-
 μαιρ τῇ πόλει. Vlpianus. Hoc pertinet πρὸς τὸ
 ἡθῶς, καὶ τὴν ἐπίεικταν. ὡς πολλῶν.)
 Potest ista similitudinis ἀπόδοσις duobus modis
 exponi. Vno sic: ita ἔσθ' nos, ubi diu fuerimus negli-
 gentes: omniaq; ad uoluptatem referentes: tandem
 multa ἔσθ' graua, quæ nollemus, subire cogamur:
 ἔσθ' de agro nostro periclitemur. Tunc particula αὐ-
 τήν ὑποθετεῖται ἢ uel ἁρμονικῇ: pro ἑαυτῇ, si, postquā:
 ἔσθ' participium ζήτωντο ad uerbum φανῶμεν
 referetur. Ita ἔσθ' ἡ πρότασις, ἔσθ' ἡ ἀπόδοσις,
 in hac ἀποδόσει τῆς ὁμοιώσεως, δίκωλόν
 erit. Opponentur item tum inter se τὸ ῥαδί-
 ως, ἔσθ' τὸ ὡς πολλῶν. Altera uerò ratione in hanc
 sententiam. Ita etiam nos magno nostro damno ne-
 gligentes fuerimus: ἔσθ', quum omnia ad uoluptatem
 retulerimus: tandem multa quoc; ἔσθ' graua, quæ
 nollemus, subire cogamur: atq; etiam de agro nostro
 periclitemur. Nam uocabulum ὡς πολλῶν, Vlpia-
 nus exponit, ὡς τόκω: ἔσθ' Vuolsius, ὡς βλάβῃ. **Επὶ πολλῶν.**
 Et sic accipitur in orat. de Cherrhonestitanis. Εκ τῶν
 τῶν πονηρίων ἡμῶν καὶ ἡ χολή: καὶ τὸ
 μηδὲν ἡδὲ ποιῆν: ἀλλ' ὁδὸν, ὅπως μὴ
 ποδὲν ἡγήσονται ὡς πολλῶν γεγενῆσθαι: τῶν
 δὲ, αἱ χάριτες, καὶ ὁ μισθὸς ὁ τῶν. Hinc
 (cum improbi oratores uetant cum Philippo bel-
 lum

lum gerere) nobis quidem otium, & nullius iam rei
 susceptio sit reliqua: quæ metuo, ne quando magno
 vobis detrimento stetisse existimetis: istis autem gra-
 tia, & ob has res merces à Philippo. Et in orat. *ωε-
 ρί πῶτα προσέειπας. τίω ἐγὼ τὴν δέδοικα, ὡς
 αὐτῶν ἐβήνασσι, δέδοικα, καὶ λελάβαμεν,
 ὡς περ οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὡς πολλῶν ἀγούσθω.*
 Pacem metuo, Athenienses, metuo, ne per impruden-
 tiam, ut illi, qui pecunias mutuuntur, magno nostro
 malo colamus. Ita conferentur hoc loco inter se τὸ,
 ἐπὶ μεγάλῳ τόκοις, καὶ τὸ, ἐπὶ πολλῶν. &
 particula αὖ more suo addetur subiunctiuo uerbo,
 uel abundans uel utique aut certè significans: atque
 participium *ἔκτενοντες* causam indicabit: & ad se
 quens uerbum *ἐλθωμεν* pertinebit. Si enim ad *φά-
 νωμεν* referretur: *ἐκτενότες* orator dixisset,
 ut *ἐξ ἑαυτοῦ κότες*. Ita eadem sententia κατ' ἐπι-
 μολὴν ter uerbis commutatis efferreretur: ut illud *ἐκ-
 τενομένων* sit τὸ, ἐπὶ πολλῶν ἑαυτοῦμεν: *πολλὰ
 δὲ καὶ χαλεπὰ ποιεῖν ἀναγκάζει*: *κινδύ-
 νους πᾶσι τῆς χώρας. Φανώμεν.*) *ἔξ
 λεγθώμεν*: nostra ignauia omnibus patefacta fue-
 rit. *ἅπαντα πρὸς.*) *ἅπαντα τῇ ἡδονῇ με-
 τεχόντες*: ut *περὶ σεφάνου*, τίω εὐδαιμονίαν
τῇ γαστρί *τοῖς ἀρχαίοις μετρίαν*: felicitatem uen-
 tre, omniq; turpitudine metiri. Et Herodianus, τὸ
 εὐδαι-

εὐδαιμον γαστρί, καὶ τοῖς αἰσίοις μετρίῃ.
 πολλὰ, ὦρ.) πολλὰ οὕτως τῶν λυπηρῶν,
 ἃ δὲ εἰς. κῶλον κομματικὸν κατὰ πρόθε-
 σιν ἐπεμβεβλημένον: ut Hermogenes περὶ τοῦ
 καλῶς uocat. Metum orator ciuibus suis affert.
 τῶν γὰρ αὐτῇ τῇ χώρᾳ.) etiam περὶ τῆς πόλε-
 ως καὶ τῆς ἐλευθερίας. Sed grauiora ista reticet.
 Istud satis longum fuit πῶς οὐδὲν. Attamen uno
 spiritu à Demosthene pronuntiari potuit. Scribit
 enim Plutarchus: eum, quum spiritu esset imbecillo,
 decies mille drachmas, hoc est, mille coronatos, Neo-
 ptolemo histrioni dedisse: ut integras circumductio-
 nes citra respirationem proferre ab eo disceret. Ha-
 ctenus igitur illud κεφάλαιον τοῦ ἐκβεβλήμενου:
 in quo omne genus τῶν ἀριστοτελικῶν πείσεων.
 Argumentum enim τοῦ λόγου: succurramus Olyn-
 thijs, ne Philippus huc ueniat, Hoc ad τὸ κατηγο-
 ρημὲν propositionis spectat. Eum habere uo-
 luntatem ueniendi, ex actionibus eius superiorum
 temporum ostenditur. Ad perturbandum pertinet
 ὁ φόβος, metus: quem Atheniensibus iniicit. Ea au-
 tem sunt, ut Aristoteles libro secundo rhetoricorum
 docet, φοβερά: quæ magnos dolores aut damna im-
 portant: ut est patriæ & libertatis amissio: item, uo-
 luntas improba & iniqua, præsertim uiribus con-
 iuncta. Bonorum oratoris morū est: præferre sol-
 licitum

licitudinem suam & studium erga patriam: excitare
 ciues ad hanc conseruandam: modestè, non petulan-
 ter, eos reprehendere. &c. Ita Demosthenes est ua-
 rius: modò προρεπτικός, modò συνδυματι-
 κός, modò παρὰ δειγματικός & ἰσορικός, mo-
 δὸ διδασκαλικός, modò ἠθικός, modò ὑπὸ πλε-
 κτικός. Omnia uerò πρὸς τὴν τῆς πατρίδος
 εὐδαιμονίαν, ad salutem & otium ciuitatis, refe-
 runtur. τὸ μὲν δὲν. Quae huc usq; fuerunt: om-
 nia pertinent ad partem illam τῆς σοφιστικῆς σά-
 σεως: quae est τῆς βουλήσεως. Habet enim status
 negotialis quiddam cum coniectura cōmune. Debe-
 tis uelle Olynthios conseruare: quia Philippi com-
 moditates bellicae ei nocent: quia Olynthij non decia-
 pient nos: quia inimicitiae, quas semper uoluistis, in-
 ter Philippum & Olynthios iam sunt: quia non a-
 mittenda haec occasio: quia de nostra incolumitate
 periculum est. Haec enim fuerunt τὰ τῆς κατα-
 σκευῆς μέρη. Iam, quasi uelint Olynthijs subue-
 nire: nesciant autem, quomodo: ita hoc loco suam
 sententiam orator dicit: & duos exercitus mitten-
 dos censet. Potest hoc idem ad uoluntatē pertinere.
 Ita est hic διδασκαλικός & παρὰ δειγματικός, Osten-
 dit enim τὸ τρόπον, modum auxiliij portandi. Et
 hic locus item, ut reliqui insequentes, ad postero-
 rem propositionis partem refertur: & πρὸς τὸ κε-
 φάλαιον

Φάλαον το δλωατοδ, itemq; το χρσιμον,
spectat: utile esse, binas copias mitti: ita posse Philip-
po noceri. Discrimen est, ut Vlpia. docet, inter hæc
tria: συμβαλῶ, προβοπλῶ κὶ παύνεσιμ. Sua
sio enim est oratio: quid faciendū sit, subijciēs: in qua
et utilitas, & modus agendi, dubia et cōtrouersa esse
possunt. Adhortatio uerò oratio, res affirmatas &
cōcessas suscipere iubens. Admonitio autem oratio,
& res agendas subijciens, & modum complectens.
Ante igitur συμβαλῶ, nunc παύνεσις.

Partes huius loci sunt quinque. Prima, transitio ad
sententiæ suæ dictionem: Altera, promissio eiusdem:
Tertia, propositio de duplici exercitu: Quarta, cō-
firmatio: Postrema, conclusiuncula. ἐπιτιμᾶν.)
Verbum hoc aptè hīc positum. Significat enim re-
prehendere aliquem ob honorem neglectum. Nam
ἐπιτιμᾶν dicitur. Demosthenes uerò hactenus Athe-
nienses multum sanè reprehendit: quòd nihil susci-
perent: sed omnes occasiones negligeret: ideoq; par-
uam ducerent honoris sui rationem. Hæc est ἡ μὲν
τὰ βέλτερος: quæ & superiora concludit: & quid
deinceps expectandum sit, præmonet. Hactenus re-
prehendi: nunc meam sententiam exponam. Sed τὰ
ἐστὶν πρὸς ἡμᾶς, occupatione: scio me uobis
inolestum esse, dum reprehendo: & consilium poti-
us à me peti. Est quædam quasi ἀπαχθόγευσις, de-
sine

sine reprehendere: ὅς ἀξίωσις, da consilium. Sed
 utrunq; alijs modis καὶ γενικῶς ponitur: ὅς ha-
 bet διασολῶν τῶν διαφερόντων: ἐκ τοῦ συ-
 κριτικῶς, ἢ τοῦ πρὸς ἑτέρου ἰδίῳ. Distinguan-
 tur inter se res diuersæ: eo priorū genere, quod
 in comparatione uersatur. Obiurgare cuiusuis ma-
 ledici est: consilium uerò dare, proprium orato-
 ris. ὑπὲρ τῶν.) ποῦ τοῦ προτεθέντος
 πράγματος. ὑπὲρ sape pro περιpositum in-
 uenitur. ἀποφαίνεσθαι.) disertè dicere, et asseue-
 rare: non ὡς διστάζειν, dubitare, ὅς titubanter lo-
 qui. Εγὼ δὲ.) ἢ ὑπόχρεσις: dicam, quod sen-
 tio. Ea tractatur τῇ αὐτῇ σαγωγῇ: quam liceat
 mihi relationem nominare. Huius pars una, ἢ ὁμο-
 λογία καὶ πρόσληψις, confessio facta occupatio-
 nis: habens quandam τραχύτητα, asperitatem, li-
 beram oratoris uocem, modestam tamen: scilicet, ta-
 met si scio, iram uestram ὅς iniquitatem non in au-
 tores malorum: sed in bonos uiros, qui res ab illis an-
 tea malè administratas, posterius reprehendunt: ea
 rumpere solere. Altera pars, ἢ ἀφάρεσις ἢ ἀν-
 τίθεσις, oppositio promissionis: tamen exponam
 sententiam meam. Accedit ὁ ἀπὸ κοινῆς γνώμης
 οὐκ ἐκ τοῦ ἰδίου, ratio ex communi sententia sumpta:
 in patriæ salute non est priuatæ securitatis habenda
 ratio. Sed eam sententiam fecit ὑποθετικῶς: dum
 ad

ad suam personam accommodauit. Ita est *μῖσις τῆς*
θέσεως σὺν τῷ ὑποθέσει: est νόημα, sententia
 ad locum cōmunem alludens: *ἔνθα αἰτίον* mixtum
μετὰ τῆς ὑποθέσεως. Hic autem locus est ue=
 lut nouum exordium ante sententiæ suæ expositio=
 nem. Sunt enim duo exordiorum genera: ut ex
 Vlpiano intelligitur. Vnum *γενικόν*, quod est ue=
 sibulum totius orationis: seminaq; eorum, quæ in
 oratione tota dicentur, cōtinet. Alterum *ειδικόν*,
 singulare partium *ἔνθα* locorum: quod ea tantum,
 quæ ei parti aut loco obstant, amolitur. Ad hūc mo=
 dum in isto loco *ἐν νοικόν* *παρὰ τὴν ἀκροατῶν*:
 beneuolentiam auditoris captat: nō modò iram eius
 à se amouet: dum significationem duarum egregia=
 rum dat uirtutum, fortitudinis *ἔνθα* iustitiæ: quibus
 periculum in dicendo præ patriæ charitate contem=
 nit. Ita est *παρὰ ξησία* quidem in hoc loco: sed *παρὰ*
ξησία δ' ἐν νη: *ἐχρσα τὸ ἰδίον προσώπον σὺν*
εἰσαίρει: καὶ τῆς ὀργῆς εἰς εὐνοίαν μεταβολῶν.
 Τῆς προσοχῆς, attentionis, est: quod periculi pri=
 uati, *ἔνθα* communis utilitatis mentionem facit.

αἰτίους.) Sententiæ istæ sunt διπλᾶ, duplica=
 ta. Primum autores malorum, *ἔνθα* bonos uiros: de=
 inde priuatum otium, *ἔνθα* commune commodum in=
 ter se opponit. Sunt res inter se contrariæ aut
 differentes. Etiam sunt antecedentia hoc loco *ἔνθα*

Duo exordio
 rum genera.

confer

consequentia. Bonus est ciuis: ergo rei publicæ salutem spectat. Est autor malorum: igitur suis utilitatibus studet. Tractantur autem ἀφαιρέσει καὶ θύσει. γὰρ ὀργὴ ποιῆσθαι.) Sic Philip. 2. ὅκ' εἰς τὸς αἰτίους, ἀλλ' εἰς τοὺς ὑπὸ χεῖρα μάλισσιν ὀργῶν ἀφίετε. ποιεῖμαι τινα γὰρ ὀργήν, id est, ἀφίημι εἰς τινα τὴν ὀργὴν: elegans formula: qualis ferè illa libro primo Cyropædiæ Xenoph. τὰ πλεῖστα ἄξια γὰρ ἀσφαλῆς ἄνω ποιεῖσθαι, preciosissimas res in loco tutissimo reponere. Et orat. περὶ σεφάνου, γὰρ αἰχὺνὴν ποιεῖ τὴν πόλιν, dedecore afficio rempub. Sed ποιεῖσθαι εἰς αὐτὴν ἐπ' ὀφθαλμοῖς, opes ἔσ' potentiam sibi comparare, Herodianus libro primo de Cæsaribus. Τὸς ὑσάτους.) τοὺς ὑπὸ χεῖρα, proximum quenq. Magna iniquitas, innocentes pro fontibus plecti. Magna item cupiditas ἔσ' cecitas: ut quisq. recensissimè dixit: ita calumniæ et pœnis proximum esse.

καὶ ἡ γινώμην.) ἀλλὰ πρὸς γινώμην, Philip. 2. Ingrata ἔσ' crudelis sæpe bellua, fortuna commutata, populus erga uiros optimè meritos. Vnde Theognis: ἀκρόπολιν δὲ πύργον ἐὼν κενὸν φρονι δ' ἡμῶ, Κύν', ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐὼλός αὐτῆς. Et Phocylides: ἈΛΩ ΜΗ ΠΙΣΕΥΕΙ: πολλὸν τροπὸς ὅστις ὁμιλεῖ. λαὸς τοι, καὶ πῶρ, καὶ ὕδωρ, ἀκατάχετα πάντα. Sic Olynthi

Apollo

Apollonidem, populus Eretrienſis libertatis propa-
gnatores, eiecerunt in exilium: apud Oritanos, Eu-
phraeus indignè à ciuibus ſuis tractatus, ſua manu ſe
ſe interfecit. Philip. 3. ὁ μὲν.) Non ſemper
particule μὲν reſpondet δὲ δέ: ſed aliquando οὐ
μὲν: uel, οὐ μὲν, ἀλλὰ. σκοπεῖν.) partici-
pium cauſæ. ὑποσέλας.) contrahi animo, de-
mitti; & ideo reticere. Μὴ δ' οὐ ὑποσέλας ἀε
πρὸς ὕβρις, non uereri iniuriam facere. orat. in
Midiam. Sumptum fortè à uelorum contractione:
aut è cingendis uestibus. Nam à σέλας est σόλη, ue-
ſtis: & σόλη, claſſis. φημί δὲ.) Pars tertia,
ἡ δ' ἑκτὴς πρότασις, ποδὶ τῆς δ' ἑτῆς βοῆς
θείας. Sententia habet aliquid ſplendoris: cùm ſidem
ter affirmat, quid ſit faciendum. τῆς γὰρ λαμ-
πρότης, ἡ πεποιθῆς. Ceterū non ſolū hæc
pars, ſed etiā totus iſte locus de bipartitis auxilijs, di-
ſtinctionem ſententiarū dilucidā, atq; puritatem ha-
bet. τῶ τε τὰς.) ἡ κατ' ἀθροισμὸν πρόκλη-
σις: de qua Hermogenes γὰρ τῆς ποδὶς βοῆς. In ea
primū ponitur totum, ut hoc loco, τὸ δὲ χῆν: dein-
de partes ſubiiciuntur, τῶ τε τὰς. &c. Similis eſt
τῆς τ' γραμματικῶν προλήψις. τὰς πό-
λεις.) triginta duas ciuitates. κακῶς ποιεῖν.)
κακῶς, ἀνδρῶν, ἀγῶν καὶ φέρεται. Duplicis exer-
citus mentionem orator facit: ut uel unum à populo

extorqueat: & ut facilius ita theatralem pecuniam exprimat: illo scilicet metuente: ne, si binis copijs opus sit: neq; dimittere pecuniam theatralem uelit: de suo conferre cogatur. Quos enim scimus longo torpere otio: nec uelle officium facere: ijs due res proponendae sunt: ut uel unam earum obtineamus: & metus adferendus: ut, quod grauatè primò facerent, postea libentius concedant. Vide Vlpianum.

Εἰ δὲ.) Quarta pars, ἡ κατὰ σκευὴν, eaq; etiam bipartita. Confirmatur enim, & Olynthum copias ducendas, et exercitu regnum Philippi infestandum esse. Hic primum est confirmatio ἀσφαλείης: in qua τὸ τοῦ ἀρχαίου κεφάλαιον: ἡ δὲ ἐκδοσὶς τοῦ γενικῶς τεθγῆν. Dicit enim, se uereri: ne, nisi ita fiat, uanum futurum sit negotium. Eam uanitatē iam exponet ἀφῶς. θατόρου.) τὸ ἐτέρου. Ολιγωροῦντε.) ὀλιγοροῦν, paruam gerere curam. Cura enim libro primo Herodoti ὡρα dicitur. τὸ μὲν ἀρεπάζειν γυναικας, αὐτῶν ἀδελικῶν ἔργον: τὸ δὲ ἀρεπαδεύειν πατρὶα ποιεῖν (ἡ δὲ τιμωρεῖν, ἀνοήτων: τὸ δὲ μηδὲ μίλιω ὡρῶν ἔχον ἀρεπαδεύειν, σωφρόνων. Δῆλον γὰρ διὰ: ὅτι, εἰ μὴ αὐταὶ ἐβουλεύατο, ἂν αὐτὰ ἀρεπάζοντο. Vxores alienas rapere, iniustum est: raptores ulcisci studere, stultum: raptarum curam nullam habere, temperantia prudens.

Nisi

Nisi enim uoluissent ipse, raptæ non fuissent. Con-
 trarium est πολυωγῆν, multum curare. Diodorus
 lib. 18. οἱ δὲ ἀθλῶασι πεπολυωγῆκότ' οὖν
 οἱ ἐμπροσθεν χρόνοις τῇ Ολυμπιάδῃ. etc.
 Plurimi fecerant Olympiadem. Οκνῶ.) Vereri
 se dicit, non affirmat. Εἴτε γάρ.) ἢ ὥρισμα
 καὶ ἐδοιοπόητος κατασκευῆς: cuius ἀνάλυ-
 σις potest fieri talis. Vel unus exercitus mittendus,
 uel duo. Non autē unus. Mittendi igitur duo. συλ-
 λογισμός σφαιρευκτικός ἐκ διαερέσεως: ha-
 bens unius ἀφάρεσις, alterius θῆσις. Confirma-
 tur propositio secunda διλημματικῶς, comple-
 xione. Si unus exercitus mittendus: aut is in Philip-
 pi agrum, aut Olynthum traducendus. Si ducetur in
 agrum Philippi: primum ille id patietur: deinde in-
 terim Olynthum expugnabit: tum, hoc negotio con-
 fecto, domi succurret. Sin Olynthum: primum in
 regno eius erit pax et otium: deinde ipse omnes suas
 vires in illa urbe capiendâ periclitabitur: postremo
 ea potietur. Ita erit τὸ αὐτὸ ἐπὶ πόλιν: utroq; mo-
 do Olynthus amittetur. Ergo non unus tantum ex-
 ercitus mittendus. πᾶσις ἡ σέξ.) ὑποχέρι-
 σις ἢ ἐπὶ πόλιν ποιεῖσέξ: in potestatem suam redi-
 get, aut sibi conciliabit: ut ea urbs sibi quasi ad ma-
 num sit: et adiumento ad res alias maiores geren-
 das: sicut cap. 23. αὐτῶν dicitur, κτλὼν πᾶσις

Dilemma.

πᾶσις αὐτῶν.

σας, iumenta ad seruitium præbere: ut uerbum hoc à mobilibus rebus ad urbem trāsferatur: facilitasq; qua Philippus astutijs suis eam facere suam possit, significetur. Sic Agathocles libro 20. Diodori $\phi\iota\lambda\alpha\nu\theta\rho\omega\pi\omicron\iota\varsigma\epsilon\pi\alpha\gamma\gamma\epsilon\lambda\iota\alpha\varsigma\varsigma\rho\alpha\tau\iota\omega\tau\alpha\varsigma\pi\eta\delta\alpha\varsigma\varsigma\acute{\iota}\zeta\alpha\delta\varsigma$ dicitur: hoc est, milites, quos, Ophella interfecto, reliquos ceperat, conciliasse sibi atq; adiunxisse. Ita $\pi\eta\delta\alpha\varsigma\varsigma\acute{\iota}\zeta\alpha\delta\varsigma$ est efficere: ut præsto sit et paratus aliquis ad aliquid: quocunq; id modo fiat, uel ui, uel persuasione. $\alpha\mu\omega\epsilon\iota\tau\eta$.) iniuriam propulsabit. $\epsilon\iota\varsigma\omicron\iota\omega\nu\omicron\varsigma\alpha\gamma\iota\varsigma$ et, $\alpha\mu\acute{\upsilon}\nu\epsilon\delta\iota\pi\omicron\delta\epsilon\tau\omega\alpha\phi\eta\varsigma$, inquit Hector Homericus. Optimis auspicijs ea geruntur: quæ pro patriæ salute fiunt.

$\beta\omicron\alpha\nu\theta\eta\varsigma\alpha\acute{\upsilon}\tau\omega\nu$.) Participium conditionem et fictionem significans: pro eo, quod esset: $\epsilon\alpha\nu\beta\omicron\gamma\eta\theta\acute{\eta}\sigma\eta\tau\epsilon\mu\omicron\nu\omicron\rho\upsilon\mu\epsilon\iota\varsigma\epsilon\iota\varsigma\omicron\lambda\omega\theta\omicron\rho$. Sic prius $\delta\epsilon\kappa\alpha\kappa\omega\varsigma\omega\iota\epsilon\upsilon\nu\tau\omega\nu$. Iste enim due comprehensiones: ex rebus compositæ differentibus: conformatione uerborum, et ferè quoq; membrorum magnitudine, inter se pares sunt. Opponuntur enim inter se primum, $\tau\acute{\omega}\epsilon\kappa\epsilon\iota\nu\omicron\nu$: et, $\epsilon\iota\varsigma\omicron\lambda\omega\theta\omicron\rho$. Deinde $\kappa\alpha\kappa\omega\varsigma\omega\iota\epsilon\upsilon\nu\tau\omega\nu$: et, $\beta\omicron\alpha\nu\theta\eta\varsigma\alpha\acute{\upsilon}\tau\omega\nu$. Deinde $\upsilon\pi\omicron\mu\epsilon\iota\nu\alpha\varsigma\alpha\omega\tau\epsilon$: et, $\alpha\kappa\iota\nu\delta\iota\nu\omega\varsigma\omicron\gamma\omega\nu\epsilon\chi\omicron\nu\tau\alpha\tau\alpha\omicron\iota\kappa\omicron\iota$. Deinde $\omicron\lambda\omega\theta\omicron\rho\pi\eta\delta\alpha\varsigma\acute{\eta}\sigma\epsilon\tau\eta$: et, $\pi\rho\sigma\kappa\alpha\theta\epsilon\delta\epsilon\iota\tau\eta$, et $\pi\rho\sigma\epsilon\delta\epsilon\upsilon\sigma\phi\theta\epsilon\iota\varsigma\pi\rho\alpha\gamma\mu\alpha\sigma\iota$. Deinde $\rho\alpha\delta\acute{\iota}\omega\varsigma$, $\omega\tilde{\iota}\nu\tau\acute{\omega}\omicron\iota\kappa\epsilon\iota\alpha\nu\epsilon\lambda\theta\omega\nu$, $\alpha\mu\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\tau\eta$.

οὐτῶν, ποδίσσαι τὸν χρόνον τῆς πολιτικῆς μέ-
 τωρ. Eiusmodi concinnitas orationem ornat: ἔστι
 index diligentiae. Dicimus non solum βοηθεῖν τινι
 αὐθρόπῳ: sed etiam βοηθεῖν εἰς τινὰ τόπον:
 quod etiam βοηθεῖν ποιεῖν dicitur. ὁρῶν.)
 Participium causae. Verbum ὁρᾶω, ut ἔστιν alia, quae
 ad sensum aliquem, aut cognitionem pertinent, ἔστι
 quaedam alia uerba: adhuc ferē semper, si bene memi-
 ni, cum participijs, non cum infinitiuis, constructa
 inueni. Ea autem participia multis uerbis in casu
 nominatiuo adiunguntur: si scilicet ἔστι uerbum, ἔστι
 participium, ad eandem referatur personā. Quod
 si ad diuersam personam transitio fiat: participium
 in accusatiuo ponitur. Patebunt haec ex ijs, quae ad-
 feram, exemplis: Ὀρῶ, Philip. 2. τοὺς ὑπὲρ ἡ-
 μῶν λόγους καὶ δικαίους ἐφελανθρώπους
 ὁρῶ φαινομένους. Et ποδίσσεφάν, ἀγανακτῶ
 ἑαυτὸν τῶνδε ἑωρᾶς. φαίνομαι, ibidem: ὁρῶς
 ἐφάνη ἑμὲ γνωκόντων. ὀπτομαι, ibidem: θρα-
 σὺς ὡς ὑφ' ἑαυτῶν ὦψαι. Πυθάνομαι, au-
 dio, in orat. ποδὶ πᾶσιν πρεσβύταις: ἐπνθεῖ αὐτῶν
 τεθνεῶτα. Etiam Αἰδῶ, ibidem: ἐπειδ' αὐτῶν ἡ
 κῆρ λέγοντας. Εὐείσκω, περισεφάν: εἰ δ'
 οὐ δὲ καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία διαύτης:
 ταύτῃ μὲν εὐρήσετε πάντες γνώεις κοινοῖς
 ὅξεταζομένῃ ὑπὲρ ἡμῶν αἰ. ὅξελεγχω,

Verba αἰδῶ
 τικὰ ἐγνώ-
 σικὰ.

Philip. 2. ὅσῳ τις αὐτὸν μάλλον καὶ φανερώτερον
 ὀφείλει γὰρ Φίλιππον, καὶ τὴν πρὸς ὑμᾶς
 ἐξελύκω πρὸς αὐτὸν: εἰς. Εἰ περὶ σε φαίνω,
 μηδὲ πῶποτε δὲ ὀφείλει γὰρ ἀσπικῶν. εἰς.
 Παύσομαι, ibidem: παύσομαι λοιδοροῦμεν.
 Apud Plutarchum tamen in libello περὶ παίδων
 ἀγωγῆς: ὁ δεῖτα λόγος ἐρωτηθεὶς: τίνες εἰσὶν
 οἱ ἐπιώτατοι δεῖτα λόγῳ: ἔφη, οἱ παυόμενοι
 πολέμῳ. Μνημονεύω, Plato epist. 3. μνημο-
 νέω κελεύω σε. Et Demosth. πρὸς Αφόβου
 ψευδομαρτυριῶν: ὅσῳ ἐμνημόνευε ἀκρι-
 βῶς μαρτυροῦσαντα. Αἰχνοῦμαι, Plato epist.
 7. αἰχνοῦτο φανερός γινόμενος ὁ δὲ ἀλ-
 κῶς. Λαμβάνομαι, Demosthenes in Timocra-
 tem: ὁ σὺν ἡμῶν εἰληφαι ποιεῖν. Δείκνυμι, πε-
 ρὶ σε φαίνω: παρ' ἐμοὶ τὰ δίκην αὐτῶν ἐδ-
 κνυδῶν. Et ibidem: καὶ τὰ παρ' αὐτοῖς, ὅτι
 πρὸς αὐτοῖς δὲ γὰρ πλάσσει φυλακὴν, παῖδας καὶ
 γυναικας, ἐφ' ὧν ποιεῖσαντες: σωφροσύ-
 νης ποιεῖν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἰσχυρῶς. Et
 περὶ πρὸς πρεσβείας: συλλογίᾳ δὲ δὴ ἐβλο-
 μαί τὰ καὶ ἡγορημένα ἀπ' ἀρχῆς: ἵνα, ὅσα
 ὑμῖν ὑπερχόμενα ἀρχόμενα τῷ λόγῳ, δει-
 ξω πεποικῶς. Επιδείκνυμι, orat. in Apho-
 bum 1. ἐπιδείξω ὑμῖν ἔχοντας. Φωρῶ, in Ste-
 phanum falsi testimonij orat. 1. ὅτι δὲ φωρῶνται
 τὰ

τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκότας. Γινώσκω, πε-
 ρὶ παραπρεσβ. ἔγνω τὴν τιμὴν ὅχι τῷ
 εἰώτῃ πραγμάτων δειδωκώς. Εἶδω, ibidem:
 τὰντ' εἶνυρ τὸτ' ἄρ' ἐποίησε φίλιπαθ-
 εῖ τινα τὸτ' ἔιδε δέλω διδόντα. Plato 7.
 epist. οἷδε μὲν δ' ἐργασμένος. Et Lucianus in ma-
 rino quodā dialogo: ὅκ οἷδα ἔγωγε καλλίω παῖ-
 δα ἰδών. Σωὴν μὲν, idem in dialogo ἔρωτ' ὁ
 δ' ἰδός: ὅδε σωὴν καὶ ὁδὸς γυναικὶ δὴ σέ γε-
 γεννημένος. Μανθάνω, in dialogo ἥρας καὶ λι-
 τῶς: ἔμαθεν ὁ φθίσαι ὑπὸ τῷ Ακταίωνθι.
 Νομίζω, Xenophon libro sexto ἀναβάσεως:
 νόμιζε δ' ἐὰν ἐμὲ νῦν ἀποκτείνης δὲ αὐτὸς
 εἰδόντε καὶ πονηρόν, ἀγαθὸν ἀποκτείνων.
 Καταμανθάνω, idem libro quinto ἀναβάσ. Εἰ-
 γὰρ τῷ ἰχυρῶ χειμῶνι καὶ αὐτὸς ποτὶ ἀνα-
 μύων τινὰς συσκευαζομένους: καθεζόμε-
 νος συχνὸν χρόνον, κατέμαθον ἀσας μόνις,
 ἢ τὰ σκέλη μόνις ἐκτείνας. Sic Αἰδανόμαί
 ποιῶν τι: ὅτ' αἰδανόμαί σε ποιῶντά τι.
 Quid enim plura necesse est adferre? Satis hæc erunt
 admonendi causa ijs: quibus à Græco sermone ani-
 mus non abhorret. Apponam tamen hoc quoq; ad-
 ditamenti loco: quedam etiam nomina, quæ notitiæ
 sunt, cum participijs construi: ut est καταφανής,
 δειλός, γινώσκων, φανερός. In oratione ποδὶ
 στεφάνω

εὐφάνδῳ. ὃ σὺ πεποιηκὼς εἴφανερός. Et ποδὶ
 παραπρεσβείας: μετὰ ταῦτα δ' ἡλός δδιν,
 ἑάμ' περ ἐκφύγεν ὤμῳ, καθ' ὅμῳ ὑπ' ἀρξῶν
 ἐκείνῳ. Et in Midiam: γνῶ κλοῖτινες ἡσάρ ἀ-
 χθόρῳσι. Et orat. 1. in Onetorem: ὡς καταφά-
 νης εὐθὺς ἀδικήματα. ἀκινδ' ὕνωσ' ἔχον-
 τα.) Id est, ἀκίνδυνά ὄντα. Sic enim Græci no-
 men εἰς uerbum substantiuū circumscribunt. εὐνοῖ
 κὼς πρὸς τινα ἔχω, id est, εὐνοϊκός τινι εἰμί.
 Similia sunt illa Ciceronis: apud aliquem rectè esse:
 aliquem belle se habere: id est, τὰ τίνος καλῶς ἔχ-
 ει: τινὶ καλῶς ἔχῃ τὸ σῶμα. προσκαθεδίσ-
 τ.) futurum. 2. medium, ἀ προσκαθεζομαι.

προσεδρεύει.) ab ἐδρεα, sedes. Vtrunq; uerbum
 à seſsione sumptum: εἰς ad moram diuturnitatemq;
 obsidionis translaturum. ποδῖες αἰ.) περιέμι,
 præsto, supero. Nam ποδὶ apud poëtas, εἰς in com-
 positione, δὲ οὐκ ἔστιν significat. πολιορκῶ μὲν ὡρ.)
 πολιορκῶ, obſideo urbem: ἀ πόλις εἰς ἔρκος.

Δεῖ δ' ἢ πολλῶ.) Postremo loco ponitur τὸ
 συμπερασμάτιον: in quo nihil est, nisi simplex
 εἰς breuissima propositionis huius loci repetitio: et
 additio γὰρ ποσότητος. Vult enim non tantum
 duos, sed duos magnos confici exercitus. In 1. Philip-
 pica quoq; binas comparari copias uult: sed alteras
 in urbe remanere: alteras facere excursiones in Ma-
 cedo.

cedoniam. Verum de eo multò ibi copiosius, quàm
hic, disputatur. Καὶ πρὸς μὲν.) Postquàm sen-
tentiam suam dixit de ope bipartitò ferenda: uenit
iā πρὸς τὸ διῶναι τὸ κεφάλαιον: ad partem
eā status negotialis, quæ est facultatis. Probat enim,
posse milites ali. Nam esse pecuniam: si theatralis
ad militarem usum transferatur. Hic locus rectè sua-
rioribus subiungitur. Posteaquam enim Athenien-
sibus et uoluntatem huius belli gerendi attulit: et
rationem, quemadmodum geri deberet, explicauit:
proximum erat ostendere, posse sustentari eas, quæ
opus essent, copias. Et hoc est præceptum apud Her-
mogenem τακτικόν: τὸ παρὰ κλητικώτερον
τὸ ἐξ ἑκὸς κεφάλαιον, τελευτᾶν ἰθὺς: ita
partes ponere, ut una ex alia nata aptaq; uideatur.
Est autem propositio huius loci. Militi stipendium
suppetit. Vnde: si ei theatralis pecunia detur. Cur
danda sit, duæ præcipuè ponuntur causæ. Vna ἐκ
τῶν ἀντιώρων ἐπομίδων, ex consequentibus con-
trarijs. Si hæc pecunia militibus dabitur: non opus
erit alia: si non dabitur: conferre opus erit. Altera
item ex consequenti. Fruimini theatræ pecuniæ
Suscipite igitur etiam labores. Turpe, cum nihil la-
borare uelitis, illam accipere. τὸ πόνος δὲ οὐκ ἔστιν ὅτι
φείδεται ἰδίῳ ἐπομίδιον, ὅτι τῆς ἀρετῆς. Senten-
tiæ huius loci sunt fortè decem: quas suis locis anno-
tabo.

Præceptum
collocationis.

tabo. Καὶ πρὸς μὲν.) Prima sententia est μετὰ
 βατικῇ. Concludit superiorem de bipartita ope di
 fputationem: & ad caput facultatis transit. γιν
 γνώσκω.) Verbum consultationis, uerbum senato
 rium: ut & superius φημί. Dixit etiam ἡ γῶμαε.
 Sed γινώσκω et φάσκει sunt uerba ἀποφαν
 τικὰ καὶ ἀξιωματικὰ: disertè quidpiam & cum
 dignitate affirmant. ἡ γῶμαε autem est ὑποδοχῆς
 καὶ ἀπορητικῶν: habet dubitationem hesita
 tionemq;. ἡγεμῶντος πρόβου.) significat facul
 tatem pecuniariā: quam Aristoteles lib. primo rhea
 toricorum τὸς πρόβους nominat: eamq; primo loco
 inter ea, de quibus homines deliberant, ponit. Om
 nino enim quinque de rebus omnem consultationē in
 stitui tradit: de pecunijs, de bello & pace, de agri cu
 stodia, de rebus exportādis, et importādis: de legūq;
 latione. De bello gerēdo Demosthenes multa dixit: q
 uid utile sit et necessariū: et quomodo administrandū.
 Differit igitur iam de facultate rei pecuniariæ: quæ
 nisi esset, oratio omnis superior uana fuisset. Tolli
 tur enim deliberatio, si res aut prorsus non potest,
 aut difficulter fieri. Εἰ μὲν ἂν δ' ἔρεσ Αθηναῖοι.)
 Altera sententia, quæ continet ἡ κεφάλαιον τοῦ
 εὐνοῦτο: habetis pecuniam pro militibus. Vnde
 uerò illam habeant, non dicit: primū ne nominan
 da ea pecunia, offendat aures populi, quem inuitissi

enim sciebat illam dimittere: deinde nemo tam impe-
 ritus erat: quin, qua de pecunia orator loqueretur,
 intelligeret. Oportet oratorem, ut docet Aristo-
 teles, scire, quas habeat respub. pecunias: ut, si quid
 desit, addatur. Item reipub. sumptus, ut si quis su-
 peruacaneus, dematur. Εσις.) Επανάλυσις ὡς
 ἡ βεβαιώσις: de qua Hermog. in methodo δ' ἐς
 νότον. Εστ' resumptio uerbi, facta ideo, ut orator
 suam prudentiam, et amorem in patriam asseueret
 atq; commendet. Vos habetis pecuniam militarem:
 ego scio, negare non potestis: hanc, communi utilita-
 ti ut seruiat, debetis concedere. ὅσα.) πρόσλη-
 ψις τοῦ πηλίκου ἢ σύγκρισις: magnitudi-
 nem pecunie comparatiuncula indicat. στρατιω-
 τικά.) occupationis causa positum, ne dicant. Ha-
 bemus quidem pecunias, sed ipsis ea nobis necessariis
 sunt: nec exercitui dare possumus. Imò, inquit ora-
 tor, pecunias habetis ad militem alendum. Tria igitur
 in hoc loco sunt: δ γενικὸν πρᾶγμα, est uobis
 pecunia: ἡ ποσότης, plurima: ἡ εἰδικὸν πρᾶ-
 γματικῶς, eaq; militaris. ταῦτα δὲ.) tertia,
 ἡ ὠντικησις, reprehensio uitiosae consuetudinis.
 Hanc autem uos ad libidinem uestram accipitis.
 ὡς βύλεδε.) ἀνευ πραγμάτων, εἰς τὰς
 ἐορτὰς. ὡς ποσίωνησις, rem ingratam lenit.

λαμβάνετε.) διανέμετε, διασπάζετε.

αὐτὰς

ἀναλίσκετε. Εἰ μὲν ὅμ.) Quarta, ἢ ἀξιώσις, ἢ προφοπὴ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος δ' ἐπαινετόν. Restituite eam militibus. Addita est ratio ex contrarijs consequentibus: ita nulla opus erit alia pecunia. Si non restituetis, opus erit. Verum ipse una comprehensione utrunq; complexus est, & postulationem, & rationem: idq; ὑποθετικῶς ἡμῶν, forma conditionali. Τοῖς στρατενομύνοις.) urbanum militem significat. Si enim dixisset, τοῖς στρατιώταις: τοὺς μισθοφόρους, ut historici: τὰ ξενικά κ' τοὺς ξένους, ut Demosthenes uocat: significasset. ἀποδιδώσκειτε.) Ergo tenebant id, quod suum non erat. ἀποδίδωμι enim id, quod non ὄναι. strum nō est: δίδωμι, quod iuris est possessionisq; nostrae. Hinc Demosthenes uolebat: ut Philippus insulam Halonesum Atheniensibus ἀποδιδόιν, non δίδοιν. Eam enim non Philippi, sed Atheniensium esse: ideo debere eos eam ἀπαιτεῖν κ' ἀπολαμβάνειν, non αἰτεῖν κ' λαμβάνειν. Hoc enim donationis & munificentiae: illud antiqui iuris atq; possessionis. Μᾶλλον.) ἐπαυρόθωσις τοῦ ἡμῶν. Facile apparet idea huius loci. Omnia sunt breuia, simplicia, aperta, & uerborum quotidianorum. Est tamen etiam hīc acumen & subtilitas Attica: ut in ista uerborum distinctione, προσδίδωμι, & ὑποδίδωμι. Deinde in alijs duobus uerbis, γράφειν, & φέρειν.

φειρ, ὅτι ἡ γῆμα. Et illa superior uerbi resum-
 ptio grauitatem habet. γῆμα.) γῆμα significat,
 prorsus non habere: προσδέειν, habere partē,
 sed adhuc alia quapiam ad perfectionem indigere.
 Hoc γῆμα, προσδέειν γῆμα, τῶ ἀριστοῦ in me-
 thodo δ' ἐνὸς τῆς ὁ appellatur, id est, τῶ ἀρχι-
 σις: cum idem uerbum alia syllaba assumpta, aliud
 etiam significat. τί δ' ἐν.) Quinta, ἡ προκατα-
 ληψις, occupatio. Quia enim in disputationem in-
 uidiosam, periculosamq; orator descenderat: propte-
 rea quod capite sancitum esset: si quis quicquam hūc
 nouare studeret: tempore sese recipit, ne nimium pro-
 grediatur: ὅτι duorum uerborum distinctione eua-
 dit. Non, inquit, ea de re legem ferri uolo: sed tan-
 tum, quid mihi uideatur, dico. Proponitur autem ἡ
 ὑποπόροα ἐρωτήσις. Fers ergo legem? μὲν
 οὐκ,) ἡ γῆμασις καὶ ἀρνησις: non fero legem. Sed
 ὁρῶ conformatur: de quo γῆμα τῆ ἀφελείας καὶ τῆ
 μεθόδου καὶ δ' ἐνὸς τῆς ὁ. ἐγὼ μὲν γὰρ.) ἡ
 ἀντιστάσις καὶ διάκρισις. Videtur hūc esse ἀφέ-
 λεια, simplicitas: cum tamen sit summa δ' ἐνὸς τῆς,
 calliditas. Ea fit præcipuè collocatione. Non enim
 dicit: ego dico hac pecunia militem alendum esse. Ne-
 cesse enim est militem hoc tempore habere: decet, qui
 pecuniam accipiunt, ut iidem labores subeant: alio-
 qui opus erit conferre. Non sic. Hoc enim esset ἀγῶ
 p νίξας,

νίξειν, contendere. Sed primū dubitanter affir-
 mat: deinde primū ponit unam rationem: deinde
 propositionem interponit: postremò duas rationes
 subiungit. Milite opus esse puto: et hanc pecuniā ei
 dandam esse: & qui frui pecunia uelint, etiam peri-
 cula subire debere, quod uos iam nō facitis: ideo con-
 ferre oportebit. Ita propositionem inter rationes
 abscondit: easq; sine ullis particulis causam signifi-
 cationis proferens: καὶ προσύναψιν καὶ ἀντισύνα-
 ψιν cum propositione confandit: nisi quod postre-
 mā, de pecuniæ collatione, seorsim καὶ χωρισμὸν,
 cum particula συλλογιστικῇ, ἢ, collocat. σε-
 τιώτας.) prima ratio, τὸ ἀναγκαῖον. καὶ
 ταῦτ' ἐν.) ἡ πρότασις. καὶ μίαρ.) altera
 ratio, ex pari consequenti. Particula etiam καὶ hoc
 loco facit remissam orationem. σύνταξιν.) id
 est, μίαρ χώραι, ἢ γῆ, μίαρ συζυγίαι:
 utrunq; , & accipere, & laborare, eodem loco, &
 coniugata esse debere. Extat oratio Demosthenis πε-
 ρὶ σωτηρίας: de ueteri disciplina reuocanda: de
 constituenda republica: de pecunia theatri in locum
 antiquum restituenda: de officijs à singulis ciuibus
 praestandis. Ibi orator dicit: Hortor, ut uos conside-
 retis: & cum uestris animis reputetis: istam pecuni-
 am, de qua deliberationem instituis, paruam esse:
 consuetudinem uerò, quæ inde in rempub. introdu-
 citur,

eitur magnam. Si igitur etiam officium uestrum fa-
 cere, non solum pecuniam accipere, decernetis: non
 modo non nocebitis, sed maxime etiam iuuabitis et
 rempub. et uosmetipsos. etc. ὁμῆς δέ.) Sexta
 sententia, ἐπανάλυσις καὶ τοῦναντίου, καὶ
 ἀποσοφῶν, τῆς ἀντιθέσεως: quæ hic etiam,
 ut antea, modesta est. ἔτω πως.) μόριον δει-
 κτικὸν τῆς ἀεγίας: particula, qua pigritia quasi
 manibus monstratur. Aut significat prorsus, omni-
 no, planè. Homerus dicit αὐτως. φάειν κεν ζέ-
 νοτόν τινα ἔμμεναι, ἀφρονά δ' αὐτως. Vly-
 ses, cum ad dicendū surgit: principio, oculis demis-
 sis, tacitus, atq; immotus stat: ita ut diceret eum ira-
 cundum hominem, et desipientem prorsus. Postea
 instar hybernæ niuis uerba fundit. αἶεν πρᾶγ-
 ματόν.) ὦν δέ, ποιῶντος. εἰς τὰς ἐορτάς.)
 Apertius dicit, quæ sit illa pecunia, quæ militibus de-
 beatur. Chares dux Atheniensium uoluptatibus de-
 ditus, piger, in exercitu psaltrias et mimas circum-
 ducens: pecuniarum, quibus bellum gerendum erat,
 partim in illum luxum insumebat: partim Athenis
 psephismatum scriptoribus et oratoribus dabat.
 Neq; id populus unquam agrè tulit: quippe qui to-
 tus similem degeret uitam: plusq; in commessatio-
 nes et epulas publicas, quàm pro communi salute,
 expenderet. Vide Athenæum in Dipnosophist. li-

ἔτω πως:

Chares

bro duodecimo. *Ες: Δη.)* Septima, scilicet ἐκ
 πληξίς ἐκ φιλολύνης ἀνάγκης. Non re ue
 ra uult tributum pendere: sed maiore metu proposito,
 postulatam suam de theatriali pecunia obtinere. Et
 hæc est tertia causa: quamobrem eam concedere de
 beant militantibus. *Οἶμαι.)* Temperat tamen
 illam necessitatem conferendi, ἐπερθέσει τὸ ἀπο
 ρηκτικὸν ῥήματ' ὀδῖμαι. *Δεῖ δ' ἡ.)* Octaua,
 συμπρασμάτιον δὲ γνώμης τὸ ἀναγκά
 σον σημαίνουσης. Agite, ut libet: certè tamen opus
 est pecunia. *ἀνευ τούτων.)* Τὰ ῥήματα δὲ
 πάντων αὐτῶν πρακτέων ἀτίον σωεργούμ: ὃ
 δὲ ἴχα μὴ δὲρ δὲ πρᾶτ' ἐαδὲς ἀξιόλογον δ' ὡα
 τόν. *λέγουσι.)* Nona, πρόσληψις ἡθικῆ. Si
 qua facilius pecunie faciendæ ratio ab alijs monstra
 ri potest: non ueto, quin ea utamini. *Καὶ ἔως.)*
 Postrema sententia, προῖοπ' ἡ ὠφωνηματικῆ.
 Quicquid agere uultis, ita agite: ut modò reipub.
 consulatur: dum est tempus opportunum. Ita iste lo
 cus breuiter absolutus est. Non enim uideri uult ora
 tor Eubulo aduersari: sed necessitate rerum urgeri.

Αξίον δὲ γινώμηναι.) Transit iam ab Athe
 nienfium facultate pecuniaria, ad Philippi poten
 tiam diminuendam, κατ' ἀντίθετον. Non enim
 tantum, quid nos possimus, in suadendo bello uiden
 dum: sed hostiles etiam uires, quantæ sint, conside
 randæ.

pandæ. Quæ causa est, cur hic locus rectè superiori
 attexatur. Diceret igitur aduersarius: ne laceſſamus
 Philippum. Est enim $\delta\nu\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\eta\tau\Theta$, Refert ora
 tor κατ' ὅσας: non est $\delta\nu\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\eta\tau\Theta$. Vi
 dendæ igitur sententiæ huius loci: & quomodo Phi
 lippi potentia destruatur. Tan'ùm enim serè hoc lo
 co orator est $\delta\iota\delta\alpha\kappa\tau\iota\kappa\acute{o}s$. Quinquam motus eti
 am hîc est: quum Philippus in contemptiōem addu
 citur. In Olynth. 2. ista copiosius. Αἰσίου.) Εὐ
 νοία μετὰ βέλυνθσα πρὸς τὸ πλὴν τοῦ φιλίππου
 ἔχον καθελεῖν. Est πρότασις γενικὴ: uideam
 mus res Philippi. Nondum enim ibi dicit, eas malo
 loco esse: sed iam dicturus est. ὅτε γὰρ.) ἡ εἰδο
 ποίητος πρότασις ἀρνητικὴ, καὶ πρόληψις.
 Et si uidetur potentissimus esse: tamen non ita potens
 est Philippus. ἀκριβῶς.) accurate, ὡς τὸ ἀ
 κριβέων. ὅδ' ὡς αὐτὴ κάλλιστα.) Negatio

Απόφασις.

aliquando par est affirmationi: nōnunquam minus
 aut magis significans. Par, cū nolumus idem uera
 bum iterare: ut, omnibus alijs hæc res nota, nec mihi
 obscura. Minus significans, cū aliquid affirmare
 uerentes, tutò loqui uolumus: ut, amice, non uideris
 mihi uir malus, nec stultus. Adimo ei stultitiam &
 malitiam: sed bonitatem & prudentiam, quoniam
 eum hominem non noui, non tribuo. Magis signifi
 cans, cū rem significatione morali augemus: ut, mi

nimè latatus est hostis aspectus: id est, ualde est terri-
 tus. Non optimè sese Philippi res habent: id est, ad-
 modum malè sese habent. Consolatur orator ciues
 suos. Vide Hermogenem in methodo διδόντος.
 Hoc loco est traiectione particula αὐ. Coniungenda
 enim cum uerbo ἔχοι. Οὐτ' αὖ δ' ἔνεγκε.)
 Primum αἰτίου κωλυτικὸν potentiae Philippi,
 ἐκ τοῦ παρὰ προσδοκίαν ἐκβαίνοντος: scilicet,
 spes Philippi decepta, inopinata obsidionis huius mo-
 ra. Totus hic locus est σοχαστικὸς, nititur conie-
 cturis: ὅτι rationes ex loco coniunctorum deprom-
 ptas habet. Itaque prima ista est fortuna: ὅτι κατ' ἐπι-
 στήμην, particula ὅτι, cum ipsa propositio-
 ne coniungitur. Tractatur ἀντιθέτως: sperauit, se
 imparatos posse Olynthios subito bello perfundere:
 fecellit eum opinio sua. Εκφέρω πόλεμον, id est,
 ἐνίσταμαι ἢ ἐπιφέρω πόλεμον, suscipio aut in-
 fero bellum. ὡς δὲ.) Philippi consilium fictè ab
 oratore expositum. πολέμῳ.) Id est, μεκόν-
 νεδ' ὅτι, ὅτι πόλεμον μέλει, bellum hoc
 ductum iri, diuturnum fore. ὡς ὡς, ὅτι ὡς
 θέσεως, ὅτι ὡς φερεῖς, ὅτι ἐφόδου, ut Diodorus
 loqueretur: id est, subito impetu ὅτι irruptione. Ita
 contraria uerba sunt hoc loco πολέμῳ ὅτι ὡς
 ὡς: ὅτι ad temporis interuallum referuntur.
 ἔλπιζε.) ὅτι ἐπολῶν τὴν ἀνέσασιν καὶ
 ἀνδρα

αὐδραποδισμόν τῶν ὀλυνθίων ἐν τῇ γνώμῃ
καὶ τοῖς πεπραγμένοις ἐπερμύθη. *etc.*
Philip. 1. ἀναιρέσει δὲ.) ἡ ἀναιρέσις celeris
tatem, ἢ uniuersam rerum euerfionem significat.
Aptè τοῦ ἐπιγίαι subiungitur. Vtrunq; enim se
stinationis, impetus, et uolentiae est. Διέφευδα.)
ἡ πόδιπέττα, cōtrarius exitus. Repugnātia sunt,
magna sperare, ἢ spe falli. Significatur Olynthio
rum potentia, ἢ constantes inimicitiae cum Philip
po: qui ei fortiter ἢ constanter resistit: ita ut opus
sit Philippum προσκαθέζεσθαι. Ἐπρόσεδρεύει.

Ἰδοῦ.) Δι' ἐπὶ πόδιον. Sunt enim tria hic ordine
posita. 1. ἡ ἐνελπία. 2. ἡ πόδιπέττα. 3. Δι' ἀλο
λουθῶν, tristitia consecuta. *πρῶτον.*) Omnia
ista sunt simplicia, dilucida, pura, atq; distincta. Par
ticulae enim ordinis, ἢ eiusmodi distributiones, ad
methodum τῆς ἐνκρινείας pertinent. *γεγονός.*) Participium causae efficientis. *πρῶτος.*)
εἰς μέγαλιν αὐτὸν λυπῶν ἐμβάλλει: πε
ρίλυπον αὐτὸν καθίστησι. *Εἴτα τὰ.*) Al
tera causa φθαρίκη, perfidia Thessalorum: hi non
iuuabunt amplius Philippum]. Hoc tripliciter pro
bat. 1. ἀπὸ τῆς φύσεως. 2. σκμείω γενικῶ. 3. σκ
μείοις ἐιδικόις. Omnia sunt σοχαστικά καὶ πε
θανά. *ταῦτα γὰρ.*) Hominū uoluntates sunt
uariae: ἢ ut uariae sunt: ita non semper lenitate de

lectantur: sed sæpe in constantia rerum susceptarum permanent: sicut Thessalos etiam perpetuò sui studiosos Philippus habuit: nec ab eo, ut Demosthenes fore hinc opinatur, defecerunt. Hoc igitur loco, cum Thessalos à Philippo defecturos demonstrare uult: rationem eius affert non τὴν βέλυσιν, sed τὴν φύσιν. Minimè uerò sæpe cōmutabile ἀέτιον ποικιλικόν natura, sicut uoluntas. Neq; solū in hominibus, sed in ipsis etiam rebus, in ipso solo, & omnibus ijs, quæ Thessalorum sunt, perfidiam innatam & infixam pulchro χυματισμῷ ostendit. Dicit enim, τὰ τὴν δευτεράων: non simpliciter, οἱ δευτεράλοι. Ita rebus tribuens, quod hominum est, uerementer, etsi breuiter, τὴν φύσιν proponit.

ἀπισία.) perfidiosa, actiue. Aliquando passiue, ut πρᾶγμα ἀπίστον, res incredibilis. δῆλον.) Nimirum, sine dubio. Particula, cuius usus est: cum res ita in promptu est, ut disputatione nō egeat: cum quasi testata dicimus. Καὶ ὅτι.) Signum generale, confirmans illam naturalem perfidiam: omnes mortales perpetuæ eorum perfidiæ testes sunt. Est δὲ ὁπίστον ἀέτιον, effectus infinuè positus.

ὡς οὖν.) Quia Iason Thessalus Medeam deseruit: & Thessali bello Peloponnesiaco ab Atheniensibus ad Lacedæmonios defecerunt, ut est in Thucydide. Hæc fuerunt probationis causa assumpta: fuit
 πρόσληψις

πρόσληψις τῆς φύσεως, τὸ αἰτία τὸ, τὸ
 ἔχον, ἔχ' ἔτω ποδολῆς, ὡς πίσεως γνῆκα.
 Si enim natura sunt fallaces: & semper aduersus om-
 nines dolosè egerunt: uerisimile est, tales quoq; in
 Philippum fore. κομιδῇ.) ἢ πρότασις εἰδ' ἔ-
 κη: alienis animis à Philippo sunt Thessali. Hoc tri-
 bus probabit signis aut effectis. 1. Pagasas uolunt re-
 petere. 2. Magnesiam muniri prohibuerunt. 3. pri-
 uaturi sunt eum fructu ex portubus & emporijs.
 κομιδῇ admodum aut omnino significat: ut κομ-
 εῖν νῆε, admodum iuuenis, apud Herodianum li-
 bro primo ab initio. ὡς ἐγὼ λῶ.) Naturam ex-
 pellas furca, tamen usq; recurret. Vide de Thessalis
 etiam in Olynth. 2. Παγασαῖς.) Ex posteris
 Herculis fuit Aleuas: qui & ipse, & eius posteri, re-
 gnum in Thessalis obtinuerunt. Quos cùm Philip-
 pus eiecisset: Thessali Pagasas & illa uectigalia ei
 concesserunt. Vlpianus. Μαγνησίαν.) Magne-
 siam, & regionem & ciuitatem Thessaliæ: cùm à
 Thessalis defecisset: eis Philippus restituit: et cùm in
 ea castellum ædificare instituisset: uerbo quidem, ne
 rursum deficeret: re autem uera contra Thessalos:
 animaduertentes hoc illi, uetuerunt. Idem. ἕκτα-
 ον.) Ἀναφορὰ δὲ δὲ σφάλαρ, ut ne temerè affir-
 mare, aut mendaciū dicere uideatur: ab alijs hoc ita
 dici ait: et ad rumores aliorum hominum, quos non

nominat, refert. καρπῶδες.) καρπῶμαι τὸς
 λιμνίας, fructū ex portubus percipio. τὰ γὰρ.)
 Ratio, ὃ τ' θετ' αὐτῶν λογισμός. Οὐ φίλιπ-
 πον.) αὐθροπον δ' ἢ αὐθῆς προσήκοντα, ἐπὶ
 βυλόν, κ' πλεονέκτω. Αὐθῆ.) ἡ ἐκβασίς.
 Repetitio propositionis, et cōclusiuncula rei finitæ:
 angustè suppetet ei stipendiū. Est ὠρισμῶν δ' οὐ-
 χρεΐσμα, incōmodū singulare. Τὰ τῆς.) Id est, ἡ
 φροῆ ἡ οὐχὶς ἐξ ὧς χορηγῆται. Αὐτὰ μὲν.) ὁ
 φίλον αὐτῶν ἐμποδιστικὸν τῆς τῶ φιλίππου
 δυνάμεως, σοχαστικὸν κ' αὐτό. Barbari ut credi-
 bile est, inuiti ei seruiunt. Coniecturas duas affert. 1.
 ὁ αὐτὸς φιλελεύθερον, κ' μῖσος φησὶ δουλείας: ὁ
 φυσικῶς τῶ τοις ὑπάρχουσιν ἐθνέσι. 2. τῶ
 φιλίππου ὑβρίν καὶ ὑπερηφάνειαν: quam pro-
 bat σοχαστικῶς ex antecedentibus et consequenti-
 bus. Utitur secundo fortunæ flatu Philippus: ergo
 magni sine dubio in eo spiritus: et multa in suos in-
 solentia atq; stultitia. Vnde conficitur uerissimiliter,
 eum esse regnum habiturū non diuturnum. Sed pro-
 batio illa Philippicæ arrogantiae δετικῶς, senten-
 tia generali, proponitur. Ita sunt tria, in quibus est
 ordo naturalis: fortuna prospera, superbia, defectio
 populorum, siue regni amissio. αὐτῶν.) κα-
 θόλου. παλαιόν, καὶ.) De quibus in Diodoro.
 ἡ γὰρ οὐδ' ἔστι.) Id est, uerissimile est. Verbis ipsis
 indicatur,

indicatur, genus horum argumentorum esse coniecturale. ἀνθρώποις τῶν.) insueti, insolentes, insoliti seruitutis: apud Ciceronem & Salustium. κατὰ ἀνδρείου.) πρὸς τὴν ἐκείνου ἀξίαν τινὶ ὑπαλάττειν. Vnde aliquoties arma contra Philippum ceperunt, ut apud historicos est. ἀνθρῶπιον.) ὁ φίλιππον. Odiose species loco indiuidui ponitur, omisso etiam articulo ὁ. ὑβρις ἡ.) ebrius flagitiosus, bonorum fortiumq; uirorum contemptor, turpissimorum latronum & adulatorum comitatus scriptus. Vide Olynth. 2. ὡς φασί.) μαρτυρεῖται ἀόριστα, & iterum ἀναφορὰ εἰς τοὺς ἄλλους, de qua paulò antea. ὁ μὲν.) βελόωσις ὁ πείσιν, fidei faciendæ causa cōfirmatio. Vtebantur enim, auctore Hermogene, ueteres duplici quadā uia ac ratione in narrando: relatione atq; cōfirmatione. Vtrāq; uides hoc loco. ἐν πρῶτῳ.) ἐν τυχεῖν, sicut Philippus utitur fortuna secunda. Olynth. 2.

πρὸς τὴν ἀξίαν.) Quemadmodum Philippus fuit obses apud Thebanos: & nō modò non est Græcus: neq; ulla ei cognatio cum Græcis intercedit: sed ne quidem est ex ea parte barbariæ, quæ honestè nominari possit: uerùm perditus Macedo. Philip. 3.

ἀφορμὴ.) occasio, causa, incitamentum, irritamentum. Vt in illo: effodiuntur opes, irritamenta malorū: id est, ἐκ γῆς ἀφορσυνῶν τὰ χεῖματ' ὀρύττει.

ἀρετῆς ἀφορμή. κακῶς φρονεῖν) Quod
 propter ambitionem, dum omnem rerum gestarum
 gloriam sibi tribuit, fortissimos viros repe-
 lit: quod homines iustos & temperantes despicit:
 quod sceleratissimorum familiaritate delectatur.
 Olynth. 2. τοῖς ἀνοήτοις.) Stulto Philippo,
 qui fortunam secundā minimē fert moderatē: quem
 non pudet iactare, se in Atticam inuasurum, cum id
 tamen nondum possit: qui suos assiduis expeditioni-
 bus debilitans, propriæ tantummodō ambitioni ser-
 uit: qui magnitudine rerum gestarum ebrius, nihil
 non, uelut per somnium, sibi promittere audet. Res
 secundæ, ut inquit Salustius, sapientum animos fati-
 gant: nedum ille corruptis moribus moderatum se
 præberet. γίνετ.) Hanc dicit Hermogenes πε-
 ρὶ οὐλοῦ δι' κωλοῦ γνωμικῶς esse, libro quarto,
 de inuentione. Διόπερ.) Non minor est uirtus,
 quā querere, parta tueri. Huic sententiæ illa in
 2. Olynth. contraria uidetur. πολλὸν ἔχει, ἔχον-
 τας φυλάττειν, ἢ κτελεῖν, πάντα πεφυκε.
 Sed contraria non est. Natura enim facilius, quod
 iam in manu est, tenetur: quā illud sumitur, quod
 in ea nondum est. Et uiris bonis, ac diligentibus, dis-
 ficilior est comparatio rerum q̄ conseruatio. Vnde
 Salustius imperium facile his artibus, quibus initio
 partū est, retineri dicit. Improbi autem, sceleratq;
 homin-

Parta tueri.

homines: ut malis artibus, & contrà, quàm oportebat, rem inuenerunt: ita malis moribus, quemadmodum par est, plerumq; rursus amittunt. Sunt enim alijs odio: fortunaq; prospera stultitiã, insolentiam, profusionem, & similia uitia, in eis parit: quibus rebus aut alios magis offendunt: aut sua bona abliguriunt: aut in rebus suis nullam cautionem adhibent: atq; ita felicitate sua euertuntur. Ita fit, ut uideantur facilius bona sua fuisse consecuti, quàm conseruare potuisse: non ob naturam rei: sed propter eorum animi impotentiam, moresq; corruptos atq; uitiosos. Hac de causa Demosthenes in 2. Olynth. argumentatur, Philippi opes, quòd dolis partæ sint, non fore stabiles, neq; diuturnas. Huc etiam pertinent illa Theognidis. Εἰ δὲ θεὸς κακῶν ἀνδρὶ βίῃσιν ἰὼν πλοῦτον ὀπάσσει: Αφραίνων βακίλῳ ἔδυνάτῃ κατέχει. Ὑβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὀπάσει ἀνδρὶ: ὃ μέλλ᾽ ἰχθῆναι δὲ μίαν θέμναι. Sæpè uitiosi homines faciliè distescunt: quia deus id permittit: et quasi manu sua eis opes dat. Sed eas retinere non possunt. Cùm enim beneficium hoc deo acceptum non ferunt: sed sua industria partum existimant: stultè & insolenter agere incipiunt: quod malum eis diuinitus immittitur. Quo fit, ut mox in pœnis diuinis hæreant: quas ut præcaueant, nec possunt, nec uolunt, operam dare: ideoq;

ideoq; sepe numero paruo momento, & leui causa,
 ex summa beatitudine in extremas miserias incidūt.
 Exemplo esse unus Dionysius minor potest: qui, cum
 in regnum, ut pater eius dicebat, adamante uinctum
 successisset: ob ignauiam & furores suos eiectus est:
 Corinthiq; literas docēs reliquā atate priuatus con-
 sumpsit. *φυλάττει.*) Fraude deceptionibusq; singu-
 lorū Græcorū Philippus creuit, et id facile. Singuli
 enim ei confidebant: non ita perfidum putabant:
 utilitatum Græciæ studiosum existimabant. Patesca-
 eta uerò eius improbitate, & priuatae utilitatis stu-
 dio: difficilius regnum suum retinebit, quàm adeptus
 est: nemine uidelicet amplius ei fidem habente. Olyn.
 2. *κτῆσασθαι.*) *πορεύεσθαι, λαβεῖν, ποδῖπος*
εἶναι: comparare, acquirere, adipisci. Pulchra fuit
 hac sentētia moralis. Fuit enim Demosthenes etiam
 Philosophorum disciplina eruditus. Vnde Lucia-
 nus de eo scribit: quòd Philosophiæ amor uirtutisq;
 studium ciuilis, non ad Phrynes: sed ad Aristotelis,
 Theophrasti, Platonis fores, ipsum duxerit. Cuius
 etiam ex epistolis, teste Cicerone, intelligi licet:
 quàm frequens fuerit Platonis auditor. *Δε τοῖς*
νυν.) *Συμπέρασμα προεπιόνον, ἐκ τῶν*
προγενονμένων ἐπενεχθόν: conclusio, habens ad
 hortationem, ex superioribus nata. Estq; *ἐπ' αὐτοῖς*
δὲ πρὸς τὸ προκείμενον, καὶ ἀπεσροφῆ
πρὸς

Demosthenes
 Philosophus

πρὸς τὰς ἀκροαμένους: reditus ad rem propositam, oratione ad auditores conuersa. Habet autem προβαλλῶν ἐν μεσότητι γνώμων: est adhortatio sententijs plena, atq; circumducta. Vna enim sententia, est res ipsa, propositio infinita: deberis reip. defensionem suscipere. Altera, ἐπ' ἀνάλυσις τοῦ σιωπῶντος κατ' αὐτὴν συσυγκριτικὴ: Philippi enim res malo loco sunt: Vobis autem est iam magna opportunitas. Tertia continet τὸν ῥόπον, rationes reipub. benè gerendæ tres: legationem, urbanam expeditionem, cæterorum Græcorum excitationem. Quarta, τὸ ἐκβεβήλων κατ' αὐτὴν συσιν ἐπ' ὧν ἄσιν: τὴν τοῦ φιλιπποῦ βέλυσιν πολέμιον. Si Philippo hæc occasio, quæ nobis, daretur: quàm cupidè nobis noceret? Proponit Philippi cogitationem hostilem: idq; quod euenturum esset, fictione Atheniensium cunctationi opponit.

τὴν ἀκαίριον.) Idem tempus prodest, idem tempus nocet. Hæc non pugnant inter se: Fiunt enim κατ' ἄλλο ἐπ' ἄλλο, diuersarum rerum consideratione. prodest Atheniensibus, sed nocet Philippo. Quomodo enim aliter ἢ ἀκαίριον esset κακός. Ideo hanc obscuritatē, pronom. uocabula distinguens, orator ipse tollit. Κακὸν.) id est, ἡμῶν χησίμῳ ἐν τῷ ἐκείνου ἀκαίριον. Sed eleganter τὴν ἀκαίριον τὸ κακὸν opponit ut maneat in quadam

quadam $\pi\acute{\rho}\eta\chi\acute{\iota}\sigma\epsilon\iota$, assonantia. De occasione sua præ satis multa dixit: eam hîc repetit. $\sigma\omega\acute{\alpha}\rho\alpha\alpha\delta\iota\tau\acute{\alpha}\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\tau\alpha$.) Atticismus: pro eo, quod est: $\sigma\omega\acute{\alpha}\rho\alpha\alpha\delta\iota\theta\acute{\iota}\varsigma\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\sigma\iota$. Res et occasio uos ad sese adiuuandū hortantur: ergo sitis eis auxilio: $\epsilon\tau$ unā cum ipsis rempub. capeßite. $\pi\rho\epsilon\sigma\beta\epsilon\upsilon\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\varsigma$.) Cū ad Olynthios confirmandos: tum ad ceteros Græcos contra Philip pum excitandos: præsertim Theßalos: qui certiores reddendi, uos Olynthijs opem laturos. Cū enim illi Pagasas repetere de creuerint: deq; Magnesia uerba facere: faciliē à Philippippi amicitia societateq; abduci poterunt. Olynth. 2. $\sigma\rho\alpha\tau\epsilon\upsilon\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon\varsigma$.) $\theta\acute{\epsilon}\rho\chi\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon\varsigma\acute{\alpha}\xi\acute{\iota}\omega\varsigma\tau\acute{\eta}\varsigma\pi\acute{o}\lambda\epsilon\omega\varsigma$, ibidem Debetis pro gloria maiorum uestrorum, et pro urbis maiestate, ipsi militare: non alieno $\epsilon\tau$ collectitio milite auxilium ferre.

$\pi\rho\omicron\phi\acute{\upsilon}\nu\omicron\nu\omicron\tau\alpha\varsigma$.) Verū non uerba tantū eis nuntiare debent legati uestri: sed rem etiam posse ostendere: uobis scilicet conferendo, exeundo, omnia administrando, seriō in hoc bellum incumbentibus.

$\epsilon\acute{\iota}\phi\acute{\iota}\lambda\iota\pi\pi\omicron$.) Odium Philippo, ut Atheniensium urbi infestissimo hosti, constat. Est aliqua $\pi\acute{\alpha}\theta\omicron\upsilon\varsigma$ significatio hoc loco. $\tau\omicron\iota\delta\epsilon\tau\epsilon\kappa\alpha\iota\rho\acute{o}\nu$.) $\kappa\alpha\iota\rho\acute{o}\nu\epsilon\upsilon\kappa\alpha\iota\rho\omicron\nu$ uocat Herodianus. $\pi\rho\acute{o}\varsigma\tau\acute{\eta}\chi\acute{\omega}\rho\alpha$.) prope nostrum agrum, uel in nostro agro: sicut iam in Thracia. $\pi\acute{\omega}\varsigma$.) $\theta\alpha\upsilon\mu\alpha\sigma\mu\acute{o}\varsigma\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\eta}\varsigma$

Ζῆς ὥς ἐνεκα: si per occasionem posset, quanta
 cum uoluptate in nostram ditionem impressionem
 faceret? Non est magnus motus in hoc loco: est tamen
 aliquis: sed breuis et atticus. Maior is est in 3. & 4.
 Philip. ubi hostem reipub. Atheniensi infensissi-
 mum Philippum ostendit. Εἰτ' ὁκ.) Εὐθύμη-
 μα παθὲν τικὸν, uehemens & acre: quod habet com-
 parationem Philippi & Atheniensium: illius tem-
 poris alieni, & horum occasionis: illius uoluntatis
 odio ardentis, & horum negligentiae. Sunt contra-
 ria, μὴ δύνανθαι, & καὶ ὁρ' ἔχειν: ποιεῖν, &
 παθεῖν. ἀλλότρια autem, repugnantia: habere ho-
 stem acerrimum: & nolle de eo supplicium sumere:
 habere facultatem rei gerendae: sed ea non uti. Com-
 paratio uerò τοῖς οὖν est, à pari: cuius pars prior
 habet ὑπὸ βεσιμ, καὶ πλάσιμ τοῦ ἐκβητομύου.
 Fingit, quid futurum esset, si Philippus posset. Alte-
 ra uerò ὑπὸ τίμνσιμ βραχυσίμ, asperam obiurga-
 tionem timiditatis, aut dubitationis, siue desidia. Il-
 le, si posset, non parceret nobis: ergo nec nos, qui
 possumus, ei parcere conuenit. Est sententia δεινὴ:
 quae sit uehementior τοῦ κατ' ἐρώτησιμ ἐλεγ-
 κτικῶν: quia interrogatione conformata est ista in-
 crepatio: quod est χῆμα τῆς βραχύτητος. Est
 item δ' κατὰ σφῶν φῶν χῆμα: figura rotunda,
 & circumacta, qualis est uortex aquarum. I deo est

hīc etiam ἡ δεινότης, καὶ ἡ γοργότης, calliditas
 atq; celeritas. Hermogenes ambitus huius lib. 4. de
 inuentione mentionem facit: ubi περιόδοις ὑπὸ τῆς
 μικτικῆς, ὅς μὲν ὀκώλορ δὲ ὑπερβατοχοί-
 νοτενῆ esse dicit. Sunt tamē certē duo membra: quo-
 rum unum est, εἴτ' ὅκ ἀγχύνεοδε, εἰ μὴ δὲ ταῦ-
 τα ποιεῖσαι, καὶ ῥομῆχοντορ, τολμήσετε:
 alterum, ἂ παθῇτ' αὖ, εἰ δύναιτ' ἐκείνῳ;
 quorum illud χοινοτενῆς, oblongum: hoc uerò
 paulò maius inciso. Hæc sententia pertinet πρὸς τὸ
 τὸ ἄδ' ὅξθ' ἢ ἀγχεῖ κεφάλαιον. Turpe enim, ne-
 gligere occasionem rei bene gerenda: turpe item, ho-
 stem inultum relinquere: ad eiusq; libidinem uexari
 sese pati: atque esse quodammodo, ut in prouerbio
 est, Mysorum prædam. Ideo dicit, ὅκ ἀγχύνεοδε,
 παθεῖοιτ' ἄρ.) πᾶχειν hīc pati, affligi, malum
 aut damnum accipere, significat: quod etiam πᾶ-
 χειν κακῶς in Philip. 1. ὅς κακοπαθεῖν, atque
 κακῶρ περιεῖναι, in orat. πρὸς Σεφάνου dici-
 tur. Sæpe rei bonæ tribuitur, ut εὖ πάχειν benefi-
 cium accipere. τ' μὲν εὖ παθόντα δὲ εἰ μὲν μὴ
 αὖτ' ἂν πάντα χρόνον: τ' δὲ ποιεῖσαντα εὐδὲς
 ἐπιλαθεῖσθαι: εἰ δὲ τ' μὲν χρόνον, τὸν δὲ μὴ με-
 μνησθῆναι ποιεῖν ἔργον ἀνθρώπου. Beneficij
 accepti meminisse semper decet: dati obliuisci conti-
 nuò. Illud enim uiri boni: hoc hominis non angust
 animi.

πᾶχειν.

animi. Sic ποδὶ πῆσσεσσι: δαυμάσια κλέκα
 πᾶσι χειρὶ ἀγαθὰ, maximis beneficijs affici. Habet
 item significationem rei turpis: unde Demosthenes
 ποδὶ σεφάνῳ matrem Aeschinis Empusam ait no-
 minatā fuisse, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πᾶσι χειρὶ.
 Sic pro Milone: facere enim probus adolescens peri-
 culosè, quàm perpeti turpiter, maluit. Et pro πο-
 εῖρ accipitur, ut in illo Luciani de Timone. τί γὰρ
 αὐρὸν καὶ πᾶσι τοῖς: ὁ πόταν οἱ θεοὶ βιάζονται;
 Quid facerè, cū me dii cogāt? Et ποιεῖν τινα γίγνε-
 σθαι, διατίθεσθαι πῶς τινὲς ψυχῶν: animo cōmo-
 ueri, affectu aliquo cōcitari. ut in orat. ποδὶ πῆσσε-
 σσι σείας, cū Satyrus histrio filias ueteris hospitis
 ἔσ' amici sui Apolophanis, quæ in captiuis Olyn-
 thijs erāt, à Philippo sibi donari peteret: ut uirgines
 nubiles honestè in matrimonium collocaret: tanta eo-
 rum, qui aderant, eius facti approbatio et plausus con-
 secutus est: ὥς ἔφίλιππον παθεῖν τι, καὶ δῶ-
 ναι: ut Philippus misericordia, aut affectu laudabi-
 li, cōmotus, eas daret. ΕΤΙ ΤΟΙΟΥΤΟΥ.) Postquam
 superiorem locum de Philippi incommotis acriter
 conclusit: quæ cōclusio pertinuit etiā ad cæteras par-
 tes superiores: ἔσ' postquàm de Philippi uoluntate
 aduersus Athenienses hostili dixit: ordine ἔσ' rectè
 subiungit istud, quod insequitur: scilicet eum, ubi O-
 lynthum ceperit, bellum in Atticam moturum. Est

autem hic locus partim κατασκευασικός, partim ἀνασκευασικός. Confirmatio μονομεγής est, unius partis, sed ex contrario. Si Olynthus defensa erit: bellum in Macedoniam transferetur. Si philippus illam expugnarit, in Atticam ueniet. Refutatio uerò τριμεγής, obiectionum trium: quarum una est, quæ secundo loco est posita: non cupiet in Atticam inuadere. Alia, quæ primo loco: etiamsi cupierit, tamen non poterit. impiedietur enim ab alijs Græcis. Tertia, quæ postremo: etiamsi cupierit, & nemine obstante uenerit: tamen sine magno maleficio et damno nostri agri hîc bellum sustinebimus. Sed uideamus locis suis partes singulas.

ΕΤΙ ΤΟΙΝΥΝ.) ἑπαναλήψις illius capituli, quod antea fuit tractatum: de periculo, quod Atticæ immineat, si Olynthus amittatur. Est resumptio τοῦ ἐκ βουλεύσεως κακῆς. Hæc enim sunt τοῦ χρησίου, ἢ τοῦ ἀνὰ γυλαίου: bona, quæ habemus, conseruare: & mala, quæ nondum adsunt, uitare. Damni autem & detrimenti: bona præsentia amittere: malisq; quæ adhuc absunt, implicari. Eorum tractatio fit τοῦ ἐκ βουλεύσεως: capite eo, quod est rerum futurarum: bonarum, si negotium suscipiatur: malarum, si negligatur. Nam δὲ ἐκ βουλεύσεως proponitur καὶ ὑπόθεσις ἐφ' ἑκάτερά τ' ἀποβαίνει ὁ ὄντων: fictione siue conditione in utraq; partem.

tem. αἰρεσίς δ' αὖτις.) Hæc sententia habet διτ-
 τὸν δ' ἐκ βασιλέως, κατ' ἐναντίωσιν ἢ αὐτῶν
 μεταβόλῃ: duos contrarios euentus, contrario-
 rum cōmutatione propositos: uos illic, ille hic. Am-
 bo uerò uno loco sunt coniuncti, σωεῖς ἐν γυνάμοις:
 ὅς ἐστις ὡς, infinitè, propositi. Nondum enim di-
 cit, quomodo futurum sit: ut uel ipsi illic, uel ille hic,
 bellum gesturi sint. Iam autem utrunq; explicatè, se-
 paratimq; dicet. Figura habet συγχώρησιν ἢ ὡς
 ποπλῶ, permissionem: utrunq; uobis propositum
 est: eligite, utrum uultis. Ita neminem, nisi semetip-
 sos, accusare poterunt: si non id, quod melius est, ele-
 gerint. γὰρ,) Non significat τὸ ἀναγκασθῆναι hoc
 loco, sed τὸ μέλλου. Iam uobis optio est, utrum uos
 illic, an ille hic belligeraturus sit. Εἰ μὲν.) Iam
 τὰ ὡρισμένα ἐκ βασιλέως, ὅτι καὶ χωρισμόν.
 Eorum est hæc pars prior. αὐτέχει.) ἔχει δ'
 studiosè ad rem aliquam incumbere: ut ἔχει δ' τῶν
 πραγμάτων. Αὐτέχει δ', tueri, defendere: ut αὐ-
 τέχει δ' τῶν πραγμάτων. Αὐτέχει uerò, dura-
 re, persistere: ὅς absolute ponitur. Vtrunq; posteri-
 us aliò refertur. Ο μὲν Φίλιππος ἔχει τῆς
 τῶν Ὀλυθίων πολιτείας: οἱ δὲ Ὀλύνθιοι αὐ-
 τέχονται τῆς αὐτῶν σωτηρίας: τὰ δ' αὐτῶν
 πράγματα αὐτέχει. πολεμήσετε.) τὸ
 ἐκ βασιλέως. τὴν ἐκένον.) Duæ utilitates:

hostilem agrum depopulari, domi pace frui: Quæ-
rum hæc est præsentis boni conseruatio: illa absen-
tis boni cōsecutio. Vide Hermogenem de statu nego-
tiali. κακῶς ποιεῖσιν τε.) κακῶς ποιῶ, affli-
go, uexo. κακῶς πράττω, infelix sum. Contraria
eis sunt, εὖ ποιῶ: ἔν εὖ πράττω. τὴν ὑπάρ-
χου (Γρ.) hoc ἔν ad præcedentia, ἔν ad sequentia
referri potest. Differentia sunt, ἢ ἐκείνου χώρα,
ἢ οἰκεία: κακῶς ποιεῖν, καὶ ἀδελῶς καρπὸν
αἰσ. Αὐτὸ ἐκείνα.) pars altera ἔν contraria.

ἐκείνα.) τὰ λβ. τὸ λωυθίον πολλίσματα,
τα, αὐτὴν ἢ τὴν ολωυθον. τίς.) ὁ δίδως.
Vehemens interrogatio pro uniuersali negatione.
Hic tantum τὸ ἐκείνου ποιεῖν ponitur: mala uerò,
quæ superioribus bonis opponenda erant, omittun-
tur: sed ἔν suprà de ijs dixit: ἔν mox postea dicet.

Κωλύσει.) τίς αὐτὸν ἔτι τῷ δεινῷ μετὰ
δυναμείας ἐμβάλλειν, ἢ τὴν χώραν ποιεῖν
ἐφέξει; ut historici loquuntur. Hactenus illa con-
firmatio, de eo, quod euenturum sit. Quam partem,
etsi antea tractarat, tamen repetijt: quòd nemo tam
bonorum comparandorum spe, ad agendum excite-
tur: quàm periculo amittendarum rerum commo-
ueatur. Vitio autem pigritiæ uel maximè labora-
bant Athenienses: eaq; de causa subinde Demosthe-
nes eos obiurgat: desidiāq; ubiq; expellere cona-
tur.

eur. Iam ipsa refutatio: quæ superiorem euentum
magis cõfirmat: illamq; ἐκπληξιν, territationem,
facit uehementiorem. Est enim locus hic non modò
διδοικτικός, sed etiam παθητικός: in quo me-
tum ciuibus suis formidinemq; adferre conatur. φε-
ρεός uerò hostis & potens, et nocere uolens: quod
in Philippo utrunq; esse, & idcirco eum in Atticam
uenturum, probat. Repetam igitur docendi causa
ordinem sententiarum huius loci: qui ordo talis es-
set. ἡ πρότασις, succurrendum est Olynthijs. τὸ
ἀντίον τὸ ἐκβεβημένον: alioqui Philippus nos in-
uadet. Hæc iam habuimus: sequuntur reliqua, quæ
sunt πολλή τε καὶ ἀνασκειυασικὰ: occupa-
tiones & refutationes eorum, quæ ab aduersarijs re-
ferri possunt. Obijcerentur. n. hæc. Primum ἡ ὑπόστα-
σις, negatio: Philippus non cupiet nos aggredi. De
inde ἡ ἀντιπαράστασις, quā nomine relationē: etiā si
cupiuerit, propter ceteros Græcos nō poterit. Tum
altera ἀντιπαράστασις, nata ex priorum duarum
rerum concessione: etiamsi & huc uenire uoluerit,
& uenire tutò potuerit: tamen in nostris finibus bel-
lum gerere sine magno incommodo poterimus. Vnde
de efficeretur, non esse necesse, opem Olynthijs fer-
re. Hic esset, ut dixi, partium huius loci ordo, habens
quandam gradationem. Sed orator τὴν ὑπόστασιν
inter utranq; ἀντιπαράστασιν interiecit, & à prio-

re ἀντιπῆρας ἄσει initium fecit: idq; propter uerbum unum, κωλύσει. Si enim dixisset, ὁ εὐρο βασιλεὺς: subiunxisset τὴν ἑνῶσαι, ἔχῃ βουλήσεαι. Quia uerò dixit, κωλύσει: τὴν ἀντιπῆρας ἄσει locum dedit. Solet aliquando ἑνῶσις priore loco poni, aliquādo ἡ ἀντιπῆρας ἄσις, pro natura causæ, & negotij utilitate. Sed hoc loco τὴν ἑνῶσαι utrinq; ἀντιπῆρας ἄσει firmavit. Potest tamen etiam primum illud de facultate pro ἑνῶσει haberi: alterū de uoluntate, pro ἀντιπῆρας ἄσει. Ita unam ἑνῶσαι duas sequentur ἀντιπῆρας ἄσεις.

τίς αὐτῶν.) Hoc ἐκ θεσόμνου est ratio: cur Philippus in Atticam sit uenturus: scilicet ideo, quia poterit: et idcirco poterit, quia nemo obstat. Nam in huius ἀντιπῆρας ἄσεως refutatione confirmatur ἡ δυνάμις, Philippum posse uenire. Αὐτὴ πῆρας ἄσις fuit, non poterit: εἰ κατ' ἑνῶσαι op=ponitur, poterit, quia non impeditur. Quomodo non impeditur? Quoniam neq; Thebani, neq; Phocenses, neq; quisquā alius officiet. Est κατὰ σκευὴν ἐπαγωγικὴ, ἐκ τῆς τριμερῶς ἀφαιρέσεως: cuius priores duæ partes sunt ὁρισμῶναι καὶ τεσσενασμῶναι, singularium gentium, & probata: tertia uerò ἀόριστος καὶ ἀκατασκέυαστος.

θαλαῖαι.) Vna pars remotionis, καὶ τὸ ἀντίστροφον, inuersione. Thebani adiuvabunt eum: tan

tum abest, ut sint impedituri. Totus locus est ἀγῶν
 σικῶς, asper, impeditus, salebrosus: nō habens διέ-
 ξοδόν, expositionem equabilem. Id fit propter in-
 terrogatiunculas ἔρ responsiunculas, quibus inter-
 rūpitur. Μὴ λίσαν.) προθεραπεία, praeuni-
 tio in re odiosa, aut fortē incredibili: qua lenit τὴν
 τραχύτητα τοῦ τολμήματός, asperitatem
 sententiæ audacter proferendæ. πικρὸν εἰπεῖν.)
 Latine per supinum posterius, acerbum dictu.

σωεισθαλῶσιν.) propter ueteres similitudines
 ἔρ offensiones ob agri uicinitatem: id est, ὅτι καὶ τῶ
 ὅτι τὴν γεωργίαν ἀφ' ἑμαυτῶν, καὶ τῶν
 ἑαυτῶν πολεμικῶν, ἐκάστοτε ταῖς πόλεσιν
 πρὸς ἀλλήλας ἀναξανομῶν, ut Plutarchus
 ait. Erant item hanc ob causam inter Thebanos ἔρ
 Athenienses inimicitiae: quod illi bellum cum Pho-
 censibus, Philippo adiuuante, gerebant: hi eosdem
 adiuuabant, saluosq; esse cupiebant. φωκῆς.)
 Alterius partis ἀφ' αἰτίας, ex repugnātibz. ipsi
 aliorum ope egent: quomodo igitur Philippo resiste-
 rent? In Phocide erant uiginti duæ ciuitates, orat:
 ποδὶ πρὸς ἀπὸς. τὴν οἰκίαν.) Aegre
 sese tutantur ipsi, tot praelijs fracti, ducibusq; tri-
 bus Philomelo, Onomarcho, Phayllo, amissis: quar-
 to, qui superest, Phalaco, contra Philippum et The-
 banos non multum proficiente. Vide Diodorum,

itemq; Pausaniam in Phocide. Οἱοί τε ὄντες.)
 οἷός τε, id est, ὁ δ' ὡς αὐτός, ὁ δ' ὡς ἄλλος. ὑμεῖς.)
 Athenienses etiam sacrilegio delphico sese pollue-
 runt, ope Phocensibus ferenda: ut Iustinus et Diodo-
 rus scribunt. Delphi autem erat una ex ciuitatibus
 Phocidis. καὶ ἄλλοι.) Tertia remotio, num quis
 alius? infinita, nec probata. Non enim probatione
 opus erat: propterea quod duabus potentioribus gen-
 tibus reiectis: in ceteris infirmioribus non multum
 erat praesidij. Peloponnesiacæ porro gentes non ita
 propinquæ: sed et ipsæ bellis intestinis in plures par-
 tes distractæ. Quæ res facilem Philippo ad poten-
 tiam aditum præbuit. Possunt tamen hæc uerba, καὶ
 ἄλλοι τῆς, cum Phocensibus cōiungi: qui suo mar-
 te se defendere nō possint: nisi aut ab Atheniensibus,
 aut ab alio quopiam, ut à Lacedæmonijs, adiuuen-
 tur. Ἀλλ', ὥ ταν.) Post facultatis probationem
 sequitur de uoluntate Philippi. Fuerat γνῶσις αὐτοῦ
 uersarij, ut antea dixi: Philippum non cupere in
 Atticā uenire. Orator uerò hic cōtrὰ ostendit, eum
 ualde cupere. Atq; τὸν βούλει probat à signo,
 uel dicto Philippi: iactat se uenturum, ergo etiam fa-
 ciet. καλλ', ὥ ταν.) ἡ γνῶσις αὐτοῦ γνῶσις, δ' ἐξ ὧ
 τῆς ὥς ἐργον κῆς: contrarij asseueratio per iron-
 nicam interrogationem: nempe, ὅτι βούλει τε.
 ἑταρς, æqualis, socius, ciuis, ἀπὸ τοῦ ἑθους: in casu
 nocandi,

uocandi, ὃ ἔτα: pro quo ἀττικῶς ὃ ταν: προσ-
 φώνησις ἐρωνικὴ, ut ἔϛ δ, ὃ οὔτϛ, in Timo-
 ne Luciani. Sed ὃ γὰρ in bonam ἔϛ malam par-
 tem, ibidem. Cūm Demosthenes procul à finibus At-
 ticae praelium conferendum cum Philippo suaderet:
 Phocio, ὃ ταν, ἔφη, μὴ πῶς μαχόμεθα, σκοπῶ-
 μιν: ἀλλὰ, πῶς νικῶμεν. ὅτω γὰρ ἔσαι μα-
 κρὰν ὁ πόλεμϛ. τῶν ἀτοπωτάτων.)
 Refutatio ἀπο σημείϛ, habens σύγκρισιν τοῦ
 ἡττοῦ καὶ τοῦ μακροῦ. Si, cūm non potest, hoc ia-
 ctat: quantò magis, cum poterit, faciet? Est autem ex
 loco repugnantium: quod ipse etiam orator indicat:
 cūm dicit, τῶν ἀτοπωτάτων. ἀλλότριά enim ἔ-
 ἄτοπα sunt: aliquid iactare, quando id nondum po-
 tes efficere: idemq; cum facultas data sit, nolle susci-
 pere. Sic inuentio huius argumētī est τοῦ ἀλλοτρίϛ:
 tractatio uerò συγκριτικὴ. ἀνοίαν ὀφλισκάνει-
 νων.) id est, μὴ διωκέμεν: consequens loco an-
 tecedentis. Pulchra περίοδος ἀντικειμένη, ut
 Aristoteles uocat, ex contrarijs rebus composita.
 contraria sunt, δύναδι, μὴ δύναδι: ut contra-
 ria, siue differentia, ἐκλαλεῖν, πράττειν. Ανοί-
 ας ὀφλισκάνειν, stultè aliquid facere, stultitiæ
 damnari. Sic Philip. 1. ἀεχύνω, ἀνανδρίαν, Ανοίαν ὀφ-
λίσκάνωρ.
 πάντα τὰ ἀέχιστα ὀφληκτότα ἐῖν: turpitudi-
 nis, ignauie, omnis dedecoris condemnatum esse. con-
 trarium

trarium est, καλῶς ποιεῖν: quo utimur, cum honorificam alicuius mentionem facimus: cum eius instituta laudamus: cum ea deum fortunare precamur: ut mox, de diuitibus loquens hominibus, faciet Demosthenes. Vtraque autem formula κατ' ἐπεμβολῶν serè solet ὑποκριτικῶς interponi: hoc est, quando orator aliqua de re, uel laudandi, uel uituperandi causa, suum fert iudicium. In duabus istis refutationibus: quæ asperitate δὲ λογικῇ constiterunt: habemus exemplum Hermogeneæ γοργότητος, uel locutis: quæ tamen ex alijs etiam ideis aliquid habet. Sententiæ non prorsus ἀφελῆς simplices: sed, ut in uera idea, ὅτι δ' ἰάθετε, motu incitata: ἔσφοδραί, uehementes: quia ἐλεγκτικαί, καὶ τῶν ἀντιλεγοντῶν ἐπιτιμητικαί: quibus aduersarij reprehenduntur ἔσθ' conuincuntur. Cætera serè γοργότης. Methodus enim uelocis idea, ὅτι αἱ ἀπαντήσεις ἰσχυραὶ καὶ βραχυταῖς γίνονται, τὰς ἐναντιθέσεις ὡσαύτως: uti breuibus obiectionibus atq; responsionibus. Figura ἐρωτηματικῇ, habens interrogationes ἔσθ' responsiones: item κατ' ἀποστροφῇ, ut ὅτι τὰν: et ὑποστροφῇ, de qua antea. Tractatur etiam τῆς ἐρωτήσεως: quæ est τῆς ἀληθείας καὶ βραχυτητος, itemq; τῆς ἀκμῆς: pertinet ad uerum, graue, neruosum dicendi genus. Verba ἔσθ' membra, ut in celeritate, breuia. In compo

compositione pauci uocalium hiatus. Rhythmi in ueloci forma ferè trochaici: sed ut nihil est unius generis in Demostbene: ita hic quoq; alios inuenias pedes. Clausula natura sua in eo genere trochæo constat, ut in ἄλλοις τῆς: sed ferè hoc loco spondei sunt. ἐκλαλῆ.) iactat, effutit. uerbum odiosum. Philip pus est ἀμεφοεπὴς καὶ ὑψαγόρης, immoderatè et superbi sermonis, ut loquitur Homerus.

Ἀλλὰ μὲν.) Tertia ἀφάρεσις, refutatio: qua probatur, bellum in Atticam admittere, detrimensum esse atq; turpe. Argumentum sumitur ex comparatione rei minoris. Non possumus sine magna iactura bellum extra nostrum agrum gerere. Quantò igitur maiora damna sentiemus: cùm id in nostro territorio gerendum fuerit? Habet autem huius ἀντιπαρασέσεως ἀνάσκειν ἡ partes quatuor: atq; tractatur διεφορικῶς, non amplius διαλογικῶς. Ἀλλὰ μὲν.) Prima pars, ἀόγιστος πρότασις duarum rerum differentium: multū interest, hic an illic bellum geratur. Finita propositio fuisset: malum est, huc transferri bellum: aut, praestat foris, quàm domi, belligerare. Ἀλλὰ μὲν, hic est particula μεταβατικὴ, transitionis ad rem aliam, κατ' αὐξήσιν τοῦ λόγου. Ἐνθα δ' εἰ.) in Attica. ἐκεῖ.) in Macedonia aut Thracia. Οὐδὲ λόγου.) ἐπιείκεια, fiducia in re aperta: et longioris

gioris probationis ἀποδείξις. Οὐκ ἔτι διαβί-
 πτεον γὰρ τὰ ὁμολογημένα κατασκευά-
 ζειν: non immorandum in rebus manifestis proban-
 dis. Εἰ γὰρ.) Altera pars, ἡ πρότασις τῆς
 συγκρίσεως, καὶ πλάσιμ: quæ habet πῶς ἔστι
 ἁλῶν καὶ αὐξήσεων ἐκ τῆς πῶς ἀσέως. Hic enim
 est τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ αἴτιον: si uos oportet
 ret. Deinde ὁ χρόνος, tantum triginta dies. Deinde
 τὸ πρᾶγμα, καὶ ὁ τόπος: foris bellum gerere.
 Deinde ὁ ὅπος, siue τὸ δυνάμεν: commeatu ex
 uestro agro. Deinde ἡ ποσότης: eo tantum, qui sa-
 tis exercitui esset. Deinde iterum τὸ πρόσωπον,
 nullo inibi hoste uersante. Deinde ἡ ἐκβάσις τοῦ
 κακοῦ καὶ σύγκρισιν ἀόριστον: plus noceretur
 aratoribus uestris: quam uos omni superiore bello
 cōsumpsistis. Loquitur de bello Amphipolitano: in
 quod 1200. talenta Athenienses insumpserunt.

ὑμᾶς.) qui parceretis agro uestro. δέησας
 εἰ.) At hostis ultro ueniet. τριᾶκοντα.) hostis
 tamdiu in nostro agro erit, quamdiu poterit, Εἴω.)
 In Thracia aut Macedonia: non in Attica. ὅτε
 ἀνάγκη.) At hostis non necessaria solum accipe-
 ret: sed prorsus nihil reliqui nobis faceret. ὅσα.)
 scilicet λαμβάνειν. τῶν ἐκ.) λαμβάνω τὰ
 ἐκ, χωρὰς, potest significare, omnia accipere. Sed
 λαμβάνω τῶν ἐκ, χωρὰς, partem accipio. Μη-
 δένος

Πενὸς ὄντ'·) participium exceptionis. Etiam si nullus adesset hostis. ποδβολὴ ἀπὸ τῶ μείζονος.

λέγω.) Si uera est lectio: uerbum λέγω maioris rei addenda, et uehementiæ causa interpositum est. Id est, inquam, addo. οἶμα.) Verbo opinionationis utitur. Difficile enim homini, certam magnitudinem sumptuum bellicorum affirmare: præsertim cum, ut Crobilus apud Plutarchum ait, ὅσι τῆς τεταγμένης ὁ πόλεμος. πρὸ τοῦ.)

πρὸ τῶτος, scilicet χρόνος. διεδ' ἀπάνητε.) ἀνὴρ ὠλόκατε, impendistis, insumpsistis. Εἰ δ' ἐδ' ἡ.) Tertia pars, ἡ ὅτι συγκρίσεως ἀπὸ δόσις.

ἡξία.) πολέμιοι ἡξίσιν, ὑπαλλάγη. χρὴ νομίσαι.) νομίσαν. Ζημιώθησιν αἱ.) τὸς ὑμῶν γεωργός. Ὡν ἐκβηστέμενον, scilicet agrorum depopulatio, aut amissio bonorum. πρόσδεσ.)

ἡ.) Pars quarta, aliorum duorum euentuum ἐπὶ συνάψις, extra comparisonem. ὕβρις.) ὁ τῶ σώματ' αἰκισμός, αἰσώλη γαί, ἡ εἰς τὴν

δουλείαν ἀπαγωγὴ: uexatio corporis, uerbera, abreptio in seruitutem. etc. Phil. 4. αἰχύν.

ον.) Turpe enim, cum prohibere possis, εὖ pati rem redigi: ut et bona diripiantur: et liberi homines in seruitutem abducantur: iidemq; cogantur omnes in

dignitates contumeliasq; perferre. Tria magna mala, ἡ ὅτι χάρας πόνευσις, ἡ τῶ σώματ' ὕβρις

Beis, ἡ αἰσχύνῃ ἐκ τῶν λακῶς διακινθύν' τῶν
 πραγμάτων: quæ maximè quoduis hominum ge-
 nus moueant: si eorum contrarijs minus idem se pa-
 tiantur moueri. ἔδεμιας.) Sophocles in Ele-
 tra: Ζῆρ αἰχρὸν αἰχρῶς τοῖς καλῶς πεφυ-
 κόσι: benè institutis turpe, uiuere turpiter.

Τοῖς γε.) Particula γε δια(αφ)λωρίζει τὸ
 πᾶν, διατέλλει καὶ εἰς τοιοῦτον: rem decla-
 rat, distinguit ab alijs, et certam speciem constituit.
 τοῖς γε σώφροσι: non autem τοῖς ἀνοήτοις, καὶ τοῖς
 δούλοις, οἷς ἀπὸ λυγρῆς μόνον φοβερά.

σώφροσι.) prudentibus hominibus quales nu-
 merabantur Athenienses. Σώφρων prudens, ἀπὸ
 τοῦ σώζειν τὴν φρενᾶ: et pro temperante, unde
 ἡ σωφροσύνη. Propositio huius comparationis co-
 piosior fuit, quàm redditio: sed breuitatem reddi-
 tionis orator τῇ κατὰ χωρισμὸν προδήκῃ τῇ
 ἐκ τῆς κομῆς compensauit. πάντα δὲ ταῦτα

Peroratio.

τα.) Absoluta tota confirmatione: sequitur ea pars,
 quæ in quaq; oratione extrema esse consuevit, ipsa
 peroratio: quæ eiusdem ferè magnitudinis cum exor-
 dio est. Quia enim cætera omnia breuia fuerunt: id-
 circo nec principium, nec ipsius causæ terminum,
 longiora esse conueniebat. Vt autem tota causa sua-
 sionem rei suscipiendæ continet: ita etiam epilogus
 ista est προτεπικός. Eius partes sunt quatuor:

και

una, propositionis repetitio: altera, cohortatio generum hominū: tertia, causa finalis: postrema, optatio. *πάντα δὴ ταῦτα.*) Olynthios constanter Philippo repugnaturus: bello hoc nostram libertatem & salutem agi: nunc esse occasionem Philippum uindicandi, & otium decusq; recuperandi: eum non esse inuictum. &c. Loco huius enumerationis utitur *ὁ γενικῶς μογίω*, hæc omnia. Rarò enim suasori ἢ ἀπαξιῶσις necessaria: propterea quòd eius causæ non ita sint, ut in iudicijs sit, multiplices atq; impeditæ. *σωιδόντας.*) animaduertentes, perpendentes, cum animo suo uolentes, ut Salustius loquitur. Iubet eos diligēter ista considerare, atq; salutem communi providere. *προνοίας* enim, ut Sophocles ait, *ἔδν ἀνθρώποις ἐφ' ἡμέρας* & *λαβεῖν ἄμενον*, ἔδν δὲ νῦν ἔσται. Oportet in tantis rebus νοῆσαι ἅμα πρόσω & ὀπίσω, ut Homerus loquitur. *Βουθεῖν.*) τοῖς Ὀλυθηίοις. Sed non nominat eos, ut nec à principio: ne magis eorum incolumitati, quàm salutem publicam, consulere uideatur. *ἀπωθεῖν.*) detrudere, uel quouis modo. Translatum à corporibus, & fortè à luctantib. *Ἐξέλασθαι γὰρ ἐκ τῆς κύνος κήρεος πορνείας.* Homerus. *ἐκείσε.*) in Thraciam & Macedoniam. Repetit unum præcipuum *ἡσυχία*, scilicet utilitatis: ut patria sit in quiete

atq; pace. Epilogus enim semper ἐκ τῶν ἰχυρῶν
 σωεχτικῶν sumendus: id est, ex rationibus firmis,
 ὅσων causa continentibus. Hæc fuit ἡ προῖτασεως
 ἐπ' ἀνάλυσις καὶ προῖτοπλῶ. τὸς μὲν ἐν-
 πόρους.) Ο μερισμός τῶν προσώπων: ὃ ἡ τὸ
 ἐκάστοις ποιητέον δὴ λῶσις. Ponit distributio-
 nem trium generū cuium: singulisq; officium suum
 attribuit. Simul etiam τὰ τελεικὰ αἰτία κατ' αἰ-
 πόλοσι ἐκαστοῦ, redditionem causæ finalis singu-
 lorum, adiungit. Pertinent hæc ad locum rerum dis-
 ferentium ὅσων propriarum: est διαστολὴ τῶν δια-
 φόρων πραγμάτων, τῇ τὸ ἐκάστον ἰδιότητι
 γινόμενῃ. ἐν πόροις.) πολυσίους, τὸς τὰς
 εὐχίας ἔχοντας. Philip. 4. ὑπὲρ τῶν πολλῶν.)
 δύο κακῶν προκειμένων, αἰετίζον τὸ ἥττον.
 In duobus malis cum fugiendū maius sit, Leuius est
 eligendum. Cicero epist. ad Octaviū. ὧν.) pro-
 αἰ. Vt enim apud Latinos aliquando antecedens po-
 nitur in eodem cum relatiuo casu: ut, urbem quam
 statuo, uestra est: ita sæpenumero apud grecos rela-
 tiuum imitatur casum antecedentis: ut, ὑπὲρ πολ-
 λῶν, ὧν ἔχω, μικρὰ ἀναλίσχω: ἄνωμα, οἷς
 ἔχω, βιβλίοις. Neq; enim cum genitiuo, neq; cum
 datiuo, uerbum ἔχω per se constituitur, sed cum ac-
 cusatiuo. Quod uerò cum alijs nōnunquam casibus,
 uel ipsum, uel alia uerba, inueniuntur: καὶ συμβε-
 βηκός

Αντίπρωσις

Ἰσχυρὸς fit, ob consociationem scilicet aliorum ca-
 suum. καλῶς ποιοῦντες.) De hoc antea di-
 ctum est. Bonum ἂν ὁ oratoris: non invidet locu-
 pletibus, nec eos insectatur: sed laudat, & bene eue-
 nire illis diuitias honestè comparatas precatur. Ideo
 hoc occupationis causa interiectum. Eadem formu-
 la est in Philip. 4. ἡ τύχη καλῶς ποιοῦσα πολ-
 λὰ ἐποίηκε τὰ λοιπὰ: fortuna, cui equidem
 gratia habenda, facultates reipub. auxit. Et ibidem
 etiam separatim posita: οἱ γὰρ ἔμποροι πάντες
 ἔρχονται μετέφοιτες τῶν, ὧς καλῶς ποιοῦ-
 σι: diuites omnes eius rei participes fiunt, & rectè.
 Cicero solet dicere: quem honoris causa nomino: sed
 de absente. Μικρὰ ἀναλίσκοντες.) In singu-
 lis sunt tria: τὸ πρόσωπον, τὸ πρᾶκτέον, τὸ τέ-
 λος. Hoc loco οἱ πλῆστοι, τὸ ἐσφένδον, ἡ ἀδελφεί-
 τας λοιπῶν ἀπολαύσεις. Τὰ λοιπὰ. Τὰ κεφα-
 λαία, τὰ ἀρχαῖα, πολλὰ ὄντα. Τὸς δὲ γν.) Hic
 etiā tria: οἱ νέοι, ἡ στρατία, ἡ φιλὴ χάρις φυλα-
 κή. Οἱ γν ἡλικία, sunt iuvenes robusti, alacres, ad
 militiā apti. Ἡλικία enim dicitur ἀζαριῆτος ὡς
 νέων, ut Vlpianus ait. Nam in iuuentute possumus
 omnia facere. Ἐργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὖ
 καὶ δὲ γερόντων: id est, uis iuuenum, ratioq; ui-
 rum, pietasq; senectæ. Et apud Homerum iliad. 13.
 ἄβης ἀνδρῶν, ὅτε κρᾶτος ὀδὴ μέγισον. ἡβλω μο

cat τὴν ἡλικίαν. ἐν τῇ τῷ.) ὅκ ἐν τῇ οἰκείᾳ
 Sic olim Germani faciebant: qui publicè maximam
 putabant esse laudem: quàm latissimè à suis finibus
 uacare agros: ut scribit Cæsar lib. 4. de bello Gal-
 lico. φοβεροί.) φόβον ἐμποιοῦντες εἰς πο-
 λεμίους, terrorem hostibus inferentes. φύλα-
 κες.) ὑπερασπισαί. ἀκρεαίς.) ἀπορθήτς,
 καὶ οἷον εἰ μὴ λειρομυθίας, ut opinor: uel αἰέν
 τῆς κηρὸς ὄσης, quæ pisse aut morte careat: uel
 μὴ κρεατίζομυθίας: quod uerbum poetis excinde-
 re significat. ἀκρεαίς, id est, ἕως ὅτι ἀκρεαίς
 ἢ πατρίς. Τὸς δὲ λέγοντας.) Et hīc tria: οἱ
 ῥήτορες, τὰ πολιτεύματα, αἱ εὐθύναι ῥα-
 ῖαι. τὸς λέγοντας uocat κατ' ὄχλῳ τὸς
 συμβουλευόντας. Nam οἱ ἐγκωμιάζοντες,
 καὶ οἱ κατ' ἐχθροὺς ἢ ἀπολογυμένοι, non
 ita possunt, etiam si peccent, reip. nocere, ut οἱ συμ-
 βουλευόντες. Hi enim in publicis, illi uero in pri-
 uatis rebus uersantur. τῷ πεπολιτευμένῳ.)
 τῶν κοινῶν πεπραγμένων καὶ διακεχει-
 σμένων. εὐθύναι.) sunt rationes, rerum in re-
 pub. gestarum reddendæ: contra eos, qui aut remp.
 malè gessisse, aut legationem non fideliter obiisse pu-
 tantur: quas ab unoquoq; licebat institui apud quæ-
 stores ærarios, qui λογισαί nominabantur. Erant
 itε εὐθύναι, ut Suidas scribit, magistratus Athenis
 uirorum

εὐθύναι.

uirorum decem: ad quos, qui aliquam rem publice curassent, rationes referebant. ὡς ὁ ποτ' ἄτ' αὖ.) ἐκ πλῆθους. Terret improbos & mercenarios Philippi oratores: cuiusmodi fuerunt Aeschines, Philocrates, & alij nonnulli. πόδας.) Si benè res ceciderit, bona eorum consilia: sin malè, improba fuisse existimabitis. Atqui optimum sæpe bonus uir dat consilium: id tamen non bonum habet exitum. Et ipse orator in oratione de corona se salutariter suasisse: quantum humano consilio prouideri potuerit, affirmat: sed fortunam sibi aduersatam fuisse. Ideo iniquum est, oratorum consilia ex euentu uelle ponderare. Verùm Demosthenes proditorum, & nummariorum oratorum territandorum causa, in hoc loco ita loquitur.

Τοῖς τοῖς) ὑπὸ ἀκῆς ἢ πικροῖ. πεπραγμένων.) πεπολιτευμένων. Eadem personarum diuisio est etiam apud Plutarchum. Interrogatus enim ab Hyperide Phocio: quando bellum suscipiendum Atheniensibus existimaret: cū n, inquit, iuuenes uidero seruare uelle ordines, diuites cōferre, oratores à peculatu abstinere. Similis est illa duodec. Iliad. Aiakis utriusque ad milites adhortatio.

ὦ φίλοι Αργείων, ὅς τ' ἔφοχθ', ὅς τε μεσόμεν,
ὅς τε χερσὶ πόδας: ἐπεί ὅπω πάντες ὅμοιοι

αὐτοὶ ἐς γὰρ πολέμῳ: νῦν ἔπλεον ἔσθ' οὐκ ἅπασιν

Id est,

Argui, seu quis princeps est, siue secundus,
Siue quis inferior: quia non gradus omnibus idem,
Qui sunt in bello: nunc est labor omnibus aequè.

Χρῆς α.) Votum. πάντοτε εἴνεκα.) pro-

pter diuites, iuuenes, oratores,

atq; totam rempu-

blicam.

EPI.

EPITOME EX DIO
 doro Siculo de statu Græciæ tem
 poribus Demosthenis, con
 secta à ~~Philippo~~
 M. F.

MYNTAS Macedonia rex ab
 Illyrijs uictus, uestigalisq; factus,
 eis filium suum minimum natu Phi
 lippum dedit obsidem. Eum illi
 tradiderunt Thebanis: à quibus ad

Philippus ob
 ses Thebis.

patrem Epaminonda educandus erudiendusq; dedu
 ctus fuit. Cum autem Epaminondas magistro quo
 dam Pythagoreo Philosopho uteretur: Philippus
 unà cū Epaminonda multum in illa disciplina ope
 ra studijq; posuit. Quare factum est: cum uterq; in
 genio bono, multoq; labore esset: ut utriusq; uirtus
 existeret præclara. Itaq; ut Epaminondas magnis
 periculis ac prælijs patriam præter expectationem
 effecit Græciæ principem: ita Philippus similiter
 ex paruis principijs gloriam est consecutus Epami
 nonda laude non minorem. Nam Alexander filio
 rum Amyntæ natu maximus, post patris mortem in
 regnum successit. Hunc Ptolemæus Alorita interfi
 ciens, ipse id occupauit. Quo item sublato, rex fa

Etus est Perdiccas: qui magno praelio ab Illyrijs superatus occiditur. Ibi Philippus frater ex Thebana ciuitate elapsus, regnum patrum recuperat. Olympias ea erat centesima quinta: praetor Athenis Callimedes: consules Romae C. Cenucius Auentinensis, L. Aemilius Mamercus II. annus à condita urbe Roma trecentessimus nonagesimus secundus: ante Christi diem natalem trecentessimus quinquagesimus circiter nonus. Tum igitur Philippus redijt in regnum, & quidem afflictum. In superiore enim pugna ceciderāt amplius quatuor millia Macedonum: ceteri omnes animis erant percussi. Macedoniam vexabant Paëones uicini: manus Illyrij cogeabant. Quidā porrò Pausanias ex regia familia, ope regis Thraciae regnum recipere conabatur. Athenienses à Philippo alieni, regem constituere uolebant Argæum duce Mantia: qui habebat exercitum trium armorum millium, classēq; haud contemnendam. Contra Macedones cum ob illam cladem, tum propter ingruentium periculorum multitudinem, magno metu erant. Sed eos cōtinuis concionibus Philippus confirmauit: militarem disciplinam restituit ac correxuit: arma militi suppeditauit: eum in perpetua continuit exercitatione: primusq; Macedonica phalangis fuit inuentor. Quibus rebus, comitate etiam, Philippi. præmijs, & pollicitationibus, maximam populi gratiam

gratiam conciliauit. Periculis item prudenter occurrit. Amphipolin enim, in qua recipienda omnes neruos contendebāt Athenienses, ultrò dimisit liberam. Cum Pæonibus pacem fecit: muneribus partim dandis, partim promittendis. Reditum Pausaniæ, corrumpeus eum pecunijs, à quo reducendus erat, impediuit. Mantias uerò nauigans Methonen, ibi substitit: Argæum cum mercenario milite Aegæ misit. *Argæus.* Eum, cum ab oppidanis, ut intromitteretur, obtinere non potuisset: Methonen reuertentem improuisè adortus Philippus: magnum eius militū numerum concidit: ceteros in collem quendam compulsos, in deditionem accepit, ac dimisit: receptis, qui ad eos confugerant, exulibus. Ex hac prima pugna non parum animi Macedonibus ad insequentia prælia accessit. Quo etiam tempore Thasij Crenidas ædificauerunt: quas postea numero ciuium Philippus auxit: atq; de nomine suo Philippos appellauit.

PRAETOR ATHENIS EVCHARISTUS, Cofs. Romæ Q. Seruilius Hala. II. L. Genutius Auentinensis. II. annus ab
V.C. 393. ante Christum. 358.

LEgatos Athenas misit Philippus: per quos populo persuasit, ut pacem faceret: se non amplius sibi Pax cum Atheniensibus.

r s us sibi

us sibi uendicare Amphipolin. Hoc bello liberatus,
 cū audiret Agin regem Pæonū mortuū esse: eos ag-
 gressus, uictos Macedonib. parēre cogit. Deinde in
 Illyriam copias ducit peditū non minus decē milliū,
 & sexcentorū equitū. Bardyllis Illyriorum rex
 Illyrij. missis legatis, pacem facere cupiebat: sed ea cōditio-
 ne, ut quibus urbibus utriq; tum imperarent, eas re-
 tinerēt. Philippus pacem se uelle ostendebat: sed ita,
 si omnibus Macedonicis ciuitatibus Illyrij excede-
 rent. Legati re infecta redierunt. Bardyllis enim su-
 perioribus uictorijs elatus: uirtutiq; suorum confi-
 sus: cum decem millibus peditum delectorum, & e-
 quitibus circiter quingentis, occurrit. Cōmisso præ-
 lio, uincuntur Illyrij, cæsis suorum amplius septem
 millibus. Itaq; per legatos pacem à Philippo ea gens
 impetrat: excedēdo omnibus Macedonicis ciuitatib.

PRAETOR ATHENIS CEPHI-
 sodotus, Coss. Romæ C. Sulpitius Peticus II. C. Li-
 cinius Stolo Caluus. II. annus ab
 V. C. 394. ante Chri-
 stum 357.

Euboica
 seditio. **E**Vbœenses dissensionibus intestinis laborabant.
 Eorum pars Boeotorum, alteri Atheniensium
 opem implorabant. Multis igitur uelitationibus sa-
 tis: modò Thebani, modò Athenienses superiores
 erant:

erant: ceterum ad praelium non uenerunt. Insula ciuili bello perdita, multisq; utrinq; caesis: uix tandem incolae damnis suis eruditi, pacem fecerunt. Boeoti domum reuersi, quiescebant. Ab Atheniensibus cum Chij, Rhodij, Coi, Byzantij defecissent: bellum ortum est, quod sociale nominatum fuit: idq; annos durauit tres. Missi igitur ab Atheniensibus Chares et Chabrias cum exercitu in Chium: cum auxilia à Byzantijs, Rhodijs, Cois, et Cariae principe Mausolo ei insula missa essent: urbem terra mariq; oppugnabant. Chares ex continenti pugnabat: Chabrias classe hostes aggressus, succumbebat. Ibi ceterae naues tempori cedentes euaserunt: ipse pro ea, in qua erat, propugnans: mortem gloriosam turpi fuga anteposuit. Sub idem tempus, post Illyrios uictos: omnesq; qui usq; ad Lychnitidem paludem habitabant, in potestatem reductos: in Macedoniam Philippus reuertitur: pace gloriosa cum Illyrijs facta: laudeq; ob fortitudinem illustri apud Macedones parata. Post haec contra Amphipolitanos, à quibus multum laceffebatur, proficiscitur: admotisq; tormentis, et continenter oppugnans, muri partem arietibus deiicit. Qua parte introrumpens: magno eorū, qui defendebant, numero occiso: urbe potitus est. Eos igitur, qui suis rationibus aduersabantur, exterminauit: in ceteros humanum sese praebuit. Quae urbs,

Bellū sociale.

Chabrias mors.

Amphipolis.

Olynthij.

urbs, quò l'opportuno loco aduersus Thraciam, uicinasq; loca, sita esset: multum Philippo ad incrementum regni sui conferebat. Celeriter enim Pydnam fecit suam: & cum Olynthijs societatem fecit: quibus se Potideam, de qua ciuitate ualde illi laborabant, traditurum promisit. De Olyntho enim, quòd urbs opibus ualens esset: multitudineq; ciuium magno ad bellum gerendum usui: certabant ij, qui dominari cupiebant. Quocirca & Atheniensibus & Philippo in studio erat, adiungere sibi Olynthiorum societatem. Verum Philippus Potideam expugnat: praesidiumq; Atheniense educit: & humaniter Athenas remittit. Admodum enim uerebatur dignitatem et potentiam eius urbis. Pydnam uerò in seruitutem redactam, Olynthijs dedit: agrum item eius utendum fruendum illis concessit. Deinde uenit Crenidas, quas Philippos nominauit: numeroq; ciuium adauxit. Auri uerò metalla, cum iacerent, ita auxit, ut quotannis ex ijs fructum amplius mille talentorum perciperet. Quare celeriter magna pecunia facta, regnum Macedonicum uehementer amplificauit. Monetam enim cudens, quæ de nomine eius Philippica dicebatur: magnum exterorum militum numerum conduxit: multosq; in Græcia proditores patriæ effecit. Eo tempore in Sicilia Dio Hipparini filius: quem Dionysius minor, ut uirum patriæ liber-

Dio.

tatis

tatis studiosum, interficere conabatur: Corinthum confugit: copiasq; ad patriam seruitute liberandam colligit.

PRAETOR ATHENIS AGA-

thocles, Cos. Romæ M. Fabius Ambustus,

C. Petilius Balbus, annus ab V. C.

395. ante Christum 356.

Dio Syracusas, Dionysio in arcem compulso, occupat: easq; in libertatem restituere conatur. In Græcia Alexander Pheræorum princeps, ab uxore sua Thebe, fratribusq; eius Lycophrone & Tisiphono dolose interficitur. His principio, ut tyranni percussoribus, magni honores habiti. Postea mercenarijs militibus pecunia corruptis, in tyranni locum succedunt: multos aduersantium interficiunt: manuq; facta, ui dominantur. Aleuada igitur, quorum apud Thessalos nomen nobile & clarum erat: tyrannis inimici, cum per se non satis ualerent: Philippum Macedonem sibi adiungant. Is illos deuicit: libertateq; ciuitatibus restituta, beneuolentiâ Thessalorum in posterum semper non sibi modò, sed etiam filio Alexandro, conciliatam habuit. Ab hoc tempore scriptores quidam, belli sacri, orti ab occupatione Delphici templi, initium faciunt.

Alexander
Pheræus.

Olym

OLYMPIAS 100. PRAETOR Athenis Elpinus, Coss. Romæ M. Popilius Lenas, Cn. Manlius Capitolinus imperiosus, annus ab V.C. 396. ante Christum. 355.

Res in bello sociali gesta.

Bello sociali, Atheniensium, & eorum, qui ab eis defecerant, populorum, apparatus erat magni: consituebantq; rem ad nauale deducere praelium. Athenienses igitur, qui Charetem antea cum sexaginta nauibus miserant: alteras sexaginta, ducibus Iphicrate & Timotheo nobilissimis ciuibus, ad illum emiserunt. Contra aduersarij, comparatis centum nauibus, insulas Atheniensium Imbrum & Lemnum populabantur. Samum progressi, agrum uastabant: ciuitatem ipsam terra mariq; oppugnabāt. Multis item alijs insulis, quæ in ditione Atheniensium erant, uexatis: pecunias ad bellum cogeabant. Atheniensium ducibus, cum conuenissent, primò in animo erat obsidere Byzantium. Cum autem Chij cum socijs Sami oppugnationem relinquerent: & Byzantijs succurrerent: omnes classes circa Hellespontum conuenerunt. Pugnare uolentibus, magnus uentus obstitit. Chares tamen nihilominus decertare cupiebat. Id cum ceteri duces non permitterent propter magnitudinem tempestatis: illi milites obtestatus, collegas proditionis insimulauit: literisq; Athe-

nas missis, eos de industria occasione pugnandi omisis-
se significauit. Athenienses, iudicio de Iphicrate &
Timotheo habito, multis talentis multarunt: impe-
riūq; eis abrogarunt. Chares itaq; solus iā clas-
sis to-
tius imperator: cupiēs sumptu liberare Atheniēses:
rem periculosam suscipit. Nam cum Artabazus ab
rege Persarum defecisset: et cum paucis aduersus Sa-
trapas, qui septuaginta millia militum habebant, di-
micaturus esset: Chares ad eum sese contulit: atq; in
toto regio apparatu superando adiutor fuit. Eius
beneficij non immemor Artabazus, Chareti stipen-
dij satis ad totum exercitum alendum dedit. Res ea
primò apud Athenienses laudata. Postea uerò, cū
rex in literis de Charete quereretur, sententiam mis-
tarunt. Sparsus enim fuerat rumor: regem Persa-
rum promississe hostibus Atheniensium contra eos au-
xilium trecentarum nauium. Hoc metu populus ter-
ritus: decreuit cum ijs, qui defecerant, in gratiam re-
dire. Qui cū ipsi quoq; pacem cuperent: bello so-
ciali finis factus est. Illo tempore tres reges, quibus
suspecta erant Philippi incrementa, aduersus eum
conspirarunt: rex Thraciæ, Paonum, Illyriorum.
Singuli enim per se parum poterant: præsertim ob
superiora detrimenta. Coniunctos autem se illi offi-
ceræ posse sperabant. Verū dum illi copias cogunt:
Philippus derepente adortus, ac percellens, cū Ma-
cedonia

Artabazus
potius, quàm
Pharnabazus.

cedonibus eos sentire cogit. Hoc item anno Dio, ex arce Syracusana Dionysio in Italiam proficiscente, urbem Syracusas in libertatem uindicat.

PRAETOR ATHENIS CAL-
listratus, Coss. Romæ C. Fabius Ambustus, Cn. Plau-
tius Proculus, annus ab V. C. 397.

ante Christum

354.

Bellum sacrū.

HOc tempore bellum sacrum, quod nouem an-
nos durauit, excitatur à Philomelo Phocensi,
homine improbo & audaci. Nam cum Lacedæmo-
nij à Boeotis Leuctrico prælio superati essent: The-
bani ab eis, quod Cadmeam occupassent, in Amphic-
tynico concilio condemnatis, grandem pecuniam
petiuerunt. Fuerunt item Phocenses ab iisdem iudi-
cibus damnati multis talentis: quod partem magnam
agri sacri Cirrhæi ararent. Quam pecuniam cum
non soluerent: nomen eorum religionum antistites
ad Amphictyonicum conciliū detulerunt: agrumq;
ipsorum postularunt, nisi iudicatum soluissent, deo
consecrari. Poscebant item, ut cæteri, quæ deberent,
dissoluerent: in quorum numero erant Lacedæmo-
nij. Quod si non facerent: communi Græciæ uoce sce-
leratos & hostes iudicandos esse. Decreta itaq; Am-
phictyonum Græcis approbantibus: cum religione
Phocens

Phocensis ager iam obstringendus esset: Philomelus, Philomelus.
 qui autoritate apud suos maximè præstabat: pro
 concione docet, tantam pecuniam exolui non posse.
 Pati uerò agrum fieri sacrum: non solum magnæ
 ignauia esse: sed etiam ad euerfionem fortunarum
 omnium spectare. Conabatur omnibus modis rem
 iudicatam rescindere: propterea quòd cum paru-
 lum quiddam de agro aratum fuisset: multa irroga-
 ta esset maxima. Summi etiam uetustissimiq; poetæ
 Homeri testimonio probabat: principatum Delphi
 ci templi antiquitus fuisse penes Phocenses. Home-
 rum enim dicere.

Homerus.

Phocenses Schedius duxere, & Epistrophus acer:
 Qui Cyparisson, & horrentem Pythona colebant.

Quapropter de iure oraculi, ut à maioribus tra-
 dito, contendendū dicebat. Quòd si ad sese belli sum-
 ma deferretur: se hoc institutum ad felicem exitum
 perducturum. Phocenses igitur metu multæ petitæ
 eum summum constituerunt imperatorem: ipse stu-
 diosè, quæ receperat, exequebatur. Primum omni-
 um Spartam proficiscebatur: secretò cum Lacedæ-
 moniorum rege Archidamo de his rebus communi-
 cabat: utrisque in hoc communiter elaborandum es-
 se docebat: ut irrita fieret Amphictyonum senten-
 tia. Nam Lacedæmonios quoq; iniquo iudicio ab il-
 lis oppressos esse. Se igitur Delphos occupaturum:

Templi Del=
phici occupa=
tio.

ac, si ad se dominatū redegisset, decreta Amphictyōnum antiquaturum. Probat hoc institutum Archidamus: uerū palām se modō auxiliaturum recusat: clām in nullā re de futurum, nec pecunia, nec milite mercenario, pollicetur. Philomelus itaq; cū ab eo quindecim accepisset talenta, alterum tantum addit: militem conscribit exterum: ex Phocensibus mille deligit, quos peltastas nominat. Cum his templum occupat: Delphos Thracidas, qui nominabantur, resistentes interficit: eorum bona publicat. Ceteros metu perculsos confirmat: non malē eis fore. Quibus rebus mox diuulgatis, Locri confestim Philomelum aggrediuntur: qui praelio uicti, domum reuertuntur. Ea ille uictoria inflatus, decreta Amphictyonum in columnis scripta excidit: libellos, in quibus nomina condemnatorum erant, perdit: rumorem spargit, se neq; templum spoliare statuisse: neq; quicquam contra ius fasq; facere. De iure à maiorebus tradito se contendere: iniquis Amphictyonum decretis intercedere: leges ueteres Phocensium saluas esse uelle. Boeoti in concione constituunt religionis defensionem suscipere: militesq; continuō emittunt. Philomelus muro templum circumdat: exercitum cogit: stipendium dat sesquiple: ex Phocensibus fortissimū quēq; deligit: millia circiter quinque militum conficit. Formidolosus admodum erat iam aduer-

aduersarijs. Deinde in Locridem inuadit: eam depopulatur: castellum quoddam cum frustra oppugnat: ret: in quadā cum Locris pugna uiginti milites amittit. Quos cum ad sepulturam per caduceatorem peteret: respondebatur, legem esse in Græcia, sacrilegos insepultos abijci. Iterum igitur præliatur: magnāq; diligentia adhibita, aliquot hostilibus potitur cadaueribus: ita suos reddi sibi cogit. Impunè autem passim uagatus: multaq; loca populatus: Delphos milite locupletato redit. Quibus rebus gestis: oraculum audire de belli huius exitu uolens: Pythiam ascendere tripodem, et uaticinari cogit. Hoc loco fortè non absurdum fuerit: ueterem de tripode Delphico historiam recensere. Dicitur oraculum hoc olim à capris inuentum esse. Quæ causa est, quòd Delphi oraculum petitori, maximè lutantur capris. Nam cum in illo loco, in quo nunc est ea templi pars, quæ adytum dicitur, hiatus esset: eòdemq; capræ, nòdum condita Delphorum urbe, uenissent: unamquamq; earum, quæ accessisset, in hiatusq; despexisset, miro quodam modo saltasse: diuersamq; à priore uocem emisisset. Pastorem rei admiratione motum, accessisse: eiq; postquam hiatus uidisset, idem, quod capris, accidisse. ut enim hæ imitæ essent eos, qui nunc quodam afflati sunt: ita illum futura prædixisse. Hac repatè facta, complures ex accolis ad eum lo-

Tripus Delphicus.

cum adijsse: eosq; quos rei nouitas propius accedere hortata esset, quodam diuino furore fuisse cōcitatos. Hac de causa locum in admiratione habitum: & exsternatum, ipsius terræ esse id oraculum. Itaq; ad tempus eos, qui uaticinari uoluissent, ad hiatum accessisse: aliosq; alijs inter se res futuras aperuisse. Tandem, ubi multi furore in eum hiatum defilijsent, omnesq; euauisissent: uisum incolis, ut ne quis periclitaretur: uatem constituere aliquam sœminam: quæ deinceps petentibus oraculum ederet. Ei quandam machinam extructam esse: in quam ascendens, tuto uaticinaretur. Illam autem habere bases tres: à quibus ei nomen tripodis positum. Ad huius formā plerisque, qui iam cōficiuntur, æneos tripodes fieri sole re. Vaticinari porrò fertur solitas antiquitus uirgines: cum ob naturæ integritatem: tum ob coniunctionem cum Diana. Maximè enim eas oracula & res arcanas reticere posse. Recentioribus post temporibus quendam Echecraten Thessalum, cum eò uenisset, uatemq; uirginem uidisset, pulchritudine eius captum, abreptam secum asportasse. Delphos ea de causa tulisse legem: ne qua amplius uirgo oraculo præponeretur: sed mulier annos nata amplius quinquaginta: quæ, ut quodammodo ueterem repræsentaret consuetudinem, habitu ornatuq; esset uirginasili. Hac de oraculi huius inuentione. Eo Philomelus potitus:

potitus: mandabat Pythia, ut ritu patrio ex tripode responderet. Cum illa ei declararet patrium morem: minis eam coëgit in tripodem ascendere. Respōdit illa ad uoluntatem eius, qui cogebat: ei licere, quicquid liberet, facere. Eo responso ille acquiescēs: id in libellis scriptum publicè proposuit: ut perspicuum esset omnibus: ipsi, quod uellet, agendi potestatem à deo factam. Itaq; conciones habet: multitudinem ex illo oraculo confirmat: bellum gerere constituit. Accidit ei quoddam in templo Apollinis augurium. Aquila enim supra id uolans: in terram delapsa, columbas, quæ in templo alebantur, aucupabatur: quarum aliquas abripuit ab aris. Respondebat augures, Phocenses & Philomelū rerum apud Delphos potituros: id illo augurio portendi. Quibus rebus ille elatus: Legatos Athenas, Spartam, & Thebas mittit: itemq; ad cæteras nobiliores urbes Græciæ. Iis sese purgabat: ideo à se templum occupatum: quod de eius imperio contenderet: non ut sacras pecunias diriperet. Iure enim uetusto huius dominos et principes esse Phocenses. Se de pecunia, & de pondere numeroq; ornamentorum, quicumq; posceret, rationes redditurum. Petebat item, si quis Phocensibus inimicus esset, maximè ut is socius fieret: sin minus, quiesceret. Quod cum legati nuntiassent: Athenienses, Lacedæmonij, & alij nonnulli, Philomelo

auxilia promiserunt. At Locri, & quidam alij, bellum pro religione contra Phocenses pararunt.

PRAETOR ATHENIS DIOTIMUS, Coss. Romæ C. Martius Rutilius, Cn. Manilius Capitolinus imperiosus II. annus ab V.C. 398. ante Christum 353.

Philomeli
res gesta.

Philomelus, providens magnitudinem futuri belli: multos & ex Phocide, & ex alijs locis milites conscribit. Cum pecunia egeret: ab ornamentis sacris abstinuit: ditissimis uerò Delphorum tantum imperavit: quantum satis ad stipendium esset. Exercitu educto, Locros occurrentes ad Phædriadas petras superat. Ea uictoria Phocensibus animus accessit, Locris decessit. Qui cū à Boeotis auxiliū petissent: hi cū propter religionem deorū: tum, quòd sua permultū interesset, Amphictyonū decreta rata haberi: Thessalos, cæterosq; Amphictyones cōtra Phocenses per legatos excitant. Qui ut auxilia decreuerunt: magna dissensio, & turbatio Græciam incessit. Quidam enim pro religione pugnandum arbitrabantur: alij ad Phocensium societatem inclinabant. A templo Apollinis stabant Boeoti, Locri, Thessali, Perrhæbi, Dores, Dolopes, Athamanes, Achæi, Phthiotæ, Magnesij, Aenianes, nonnulliq; alij.

alij. Phocensibus studebant Athenienses, Lacedæmonij, alijq; in Peloponneso populi. In primis uerò Lacedæmonij, & quidam alij, cupide iuuabant his de causis. Leuctrico prælio Thebani uictores, cum Lacedæmonij fracti essent: dicam apud Amphictyones scripserunt Spartanis: quod Phœbidæ Sparta= nus Cadmeam occupasset: litemq; illis æstimarunt talentis quingentis. Cum autem Lacedæmonij iudicatum ad diem in legibus præstitutum non soluissent: iterum eis Thebani dicam impegerunt: ita ut multa fuerit duplicata. Iam lite mille talentis æstimata: Lacedæmonij propter multa magnitudinem similiter, ut Phocenses, se in quo iudicio iudicarunt ab Amphictyonibus circumuentos. Bellum igitur soli mouere metuebant: honestius uerò per Phocensium nomen se rem iudicatam rescindere posse existimabant. Itaq; studiosissimi eorum adiutores erant. Cum iam constaret, Boeotos etiam cum magno exercitu in Phocidem uenturos: Philomelus, sesquialtero stipendio promisso, celeriter maximum numerum flagitiosorum hominum, quos compendium in fraudem nefariam illiciebat, confecit. Bonus enim ad eum se nemo conferebat. Neesse iam erat eum sacris pecunijs manus asferre. Profectus autē in Locridem cum peditatu equitatuq; uirorum amplius decem millium: Locros & Boeotos equestri pugna uincit. Dein

Philomeli
interitus.

de ad sex millia Theſſalorum & uicinorum ſocio-
rum in Locride ad collem Argolā ſuperat. Super-
ueniunt Boeoti cum tredecim millibus: Phoceniſibus
Achæi Peloponneſiæ mille quingentos milites au-
xilium mittunt. Vtriq; exercitus in uno loco cōſident.
Boeoti aliquot ex mercenarijs Phoceniſiū, quos in-
ter pabulandum ceperant, iaculis conſiciunt. Eodem
ſupplicio Philomelus hoſtes afficiebat, ſi quos cape-
ret uiuos. Ea res illos lenius agere in poſterum do-
cuit. Poſt hæc, cū caſtris motis, per loca aſpera, ar-
boribusq; plena, utriq; proficiſcerentur: inter ſe re-
pentē concurrunt. Incepta igitur pugna, Boeoti nu-
mero ſuperiores, uicerunt: cumq; fuga eſſet per ini-
qua loca: magnum Phoceniſium, mercenariorumq;
militum, numerum interfecerunt. Ibi fortiter dimi-
cans Philomelus, multis uulneribus acceptis, in lo-
cum arduum & præruptum compulſus, deſperata
ſalute, cruciatumq; metuens, inde ſe præcipitat, atq;
interit. Huic collega Onomarchus ſuccedens, cum
reliquijs diſcedit: eosq;, qui è fuga reuertebantur,
colligit. Cū hæc ageretur: Philippus Macedo Me-
thonen cepit, & diruit: Pagas item in poteſtatem
ſuam redegit. In Sicilia uerò Dio
inſidijs ſuorum interfe-
ctus eſt.

PRÆ-

PRAETOR ATHENIS EVDE=

mus, Coss. Romæ M. Fabius Ambustus II.

M. Popilius Lenas II. annus ab V.

C. 399. ante Christum

352.

Boeoti, quod putarent interitu Philomeli: qui deo hominibusq; poenas dedisset: Phocenses finē amentiae facturos: domum redeunt. Illi uerò Delphos reuersi: in concione cum socijs de bello deliberrant. Boni pacem: improbi uerò, audaces, auariq;, bellum suadebant: quorum sententiam Onomarchus Onomarchus. oratione meditata approbat: non quod publicam spectaret utilitatem: sed quia grandi pecunia ipse quoq; ab Amphictyonibus damnatus, nondum soluerat. Merito igitur pacis hostis, acta Philomeli defendebat. Imperator factus, militem externū cogit: supplementum conscribit: omnia ad bellum necessaria comparat. Spem ei magni incrementi et gloriae fecerat quoddam somnium. Videbatur enim sibi secundum quietem colossus aeneus, quem in templo Apollinis Amphictyones dedicarant, suis manibus altiore facere, multoq; maiorem. Id uerò non ei amplificationem aut nomen magnum praesignificabat: sed quod mulctam ab Amphictyonibus ob uiolatam religionem dictam Phocensibus, grauiorem ipse effecturus esset. Ex ære igitur et ferro arma: ex

s

s

argento

argento & auro monetam conficiebat: quam socijs dabat, maximeq; ea principes illorum sibi deuinctebat. Multos item ex aduersarijs aut ad societatem perducebat: aut ad pacem agitandam adducebat. Id propter hominum auaritiam facile assequebatur. Itaq; Thessalis quoq;, qui dignitate ceteros praecedebant, persuasit, ut quiescerent. Phocenses sibi obstantes interficiebat: bona eorum proscribebat. Deinde in hostium agrum profectus, Thronium capit: Amphissanos, terrore illato, sibi parere cogit: Doricas ciuitates uastat, agrumq; igne populatur: in Boeotia Orchomenum expugnat. Cheroneam obsidere uolens, à Thebanis uincitur, domumq; redit.

Pammenes.

Eodem tempore Thebani Pammenem ducem cum quinque millibus Artabazo auxilio mittunt: qui cum Persicis satrapis bellum gerebat: in quo eum antea Chares adiuueraat. Is Pammenes bis satrapas magnis praelijs uincit: quæ res & ipsi, & patriæ gloriosa fuit. Mirabile enim uidebatur: Boeotos, qui à Thessalis deserti, bello Phocensi impliciti essent: tamen in Asiam auxilia mittere. Dum hæc geruntur: Lacedæmonij uincunt Argiuos ad ciuitatem Orneæ: quæ etiam expugnata, Spartam redeunt. Atheniensium dux Chares in Hellepontum nauigans, Sestum oppidum capit, iuniores interficit, cæteris seruitutem iniungit. Cum Cersobleptes Cotys filius, tum ob
Philip

Philippi odium, tum ob Atheniensium amicitiam, eis Cherrhonesi ciuitates tradidisset, præter Cardiam: populus colonos in illas misit. Methonen, quod ea ciuitas hostibus receptaculum esset, Philippus oppugnat: ac post aliquam obsidionis moram illa potitur. Ciuibus potestatem discedendi cum singulis uestimentis dedit: ipsam ciuitatem destruxit: agrum diuisit Macedonibus. In huius obsidione alterum oculorum sagitta percussus amisit. Postea Thessalorum accersitu in eorum agrum copias ducit: & contra Lycophronem Pheræorum tyrannum iuuat. Huic septem millia auxilio ab Onomarcho, duce Phayllo fratre, mittuntur: quos omnes Philippus uictos è Thessalia fugat. Celeriter omnibus copijs Onomarchus, spe totius Thessaliæ occupandæ, Lycophroni subsidio uenit: Philippum duobus prælijs fundit: magnum numerum Macedonum concidit. Rex in maximo periculo à multis suorum desertus: uix oratione reliquis retentis, in Macedoniam redit. Deinde Onomarchus in Boeotiam accedit, Boeotos superat, Coroneam capit. Redit Philippus in Thessaliam aduersus Lycophronem. Qui per se infirmus, auxilium Phocensium accersit: pollicens se eis in subiicienda Thessalia fore adiutorem. Venit itaq; Onomarchus cum uiginti millibus peditum, & equitibus quingentis. Philippus, ad communem belli societa-

Methone.

Philippus in
Thessalia.

tem

tem Theſſalis adductis: peditatum conducit amplius
 uiginti millium, trium millium equitatū. Acre com-
 mititur prælium: in quo Theſſalorum equitum nu-
 mero & uirtute Philippus uictor exiſtit. Victi ad
 mare fugiebāt. Caſu enim præternauigabat Chares
 Onomarchi Athenienſium dux. Magna Phocenſium cædes. Qui
 interitus. fugiebant, armis abiectis, ad triremes adnatabant:
 in quibus & Onomarchus. Interſectorum Phocena-
 ſium numerus fuit amplius ſex millium: inter quos
 ipſe etiam dux: capta non minus tria millia. Rex On-
 omarchum ſuſpēdit: cæteros, ut ſacrilegos, in ma-
 ri ſuffocauit. Succedit in locum interſecti ducis fra-
 ter Phayllus: qui damnum acceptum ſarcit, mercena-
 rios conſcribit, ſtipendium duplicat, auxilia à ſocijs
 accerſit, arma fabricat, numiſma aureum & argen-
 teū cudit. Eodem hoc anno moritur Carie princeps
 Mauſolus, uigeſimo quarto anno adminiſtrationis
 ſuæ: cui ſuccedit ſoror, eademq; uxor, Artemiſia,
 quæ biennium ei prouinciæ præeſt.

OLYMPIAS 107. PRAETOR
 Athenis Ariſtodemus, Coſs. Romæ C. Sulpitius Pe-
 ticus III. M. Valerius Publicola, annus
 ab V. C. 400. ante
 Chriſtū 351.

Phayllus. Phayllus igitur Phocenſium fortunam afflicta
 erigit:

erigit: pecuniasq; dilargiens, non solum magnum exercitum conficit: sed potentissimarum etiam urbium societatem sibi conciliat. Lacedæmonij ei mille milites mitiūt, Achæi duo millia: Athenienses quinque millia peditū, equites quadringentos, duce Nausicle. Pheræorum tyranni Lycophron et Pitholaus, morte Onomarchi societate destituti, Pheras Philippo tradūt: ipsi, pactione facta, dimissi, mercenarios suos conducunt numero bis mille: cum quibus se ad Phaylli ductum applicāt. Nec pauca etiam oppida, ob stipendij magnitudinem, cum Phocensibus merebantur. Phayllus, copijs in Boeotiam ductis, ter uincitur: semel ad Orchomenum, iterum ad flumen Cephisum, tertio ad Coroneam. Philippus, Thessaliæ rebus compositis, Thermopylas contra Phocenses progreditur. Quarū aditu ab Atheniensibus occupato: in regnum suum redit, clarus rebus gestis, & pietate aduersus deos. Phayllus in Locros Epicnemidius profectus: ceteris oppidis omnibus potitus: cū Arycam etiam nocturna proditione cepisset: inde rursum eiectus est, amissis suorum multis. Cū castra circum Abas posuisset: Boeoti nocturno impetu non paucos interfecerūt. Inde in Phocensem agrum inuadentes: magna eius parte uastata, prædas egerunt. Postea ciuitati Arycæ obsessæ suppetias ueniunt. Verū eos Phayllus fugans, illā uicem capit, dirigit,

Mors Phaylli.

Phalæcus.

Bellum Peloponnesiacum.

pit, ac destruit. Nō multò pōst in phthisin incidēs,
 diuturno morbo misere, sceleribusq; suis dignē, con-
 fectus interit. Relinquit pro se ducem Phalæcum, fi-
 lium Onomarchi, adulta iam ætate puerum: cui tu-
 torem Mnaseam quendam suum amicum præficit.
 Is quadam nocte improviso cum ducentis militibus
 à Boeotis opprimitur. Nec multò pōst equestri pu-
 gna Phalæcus ad Chæroneam uictus, non paucos de
 suis amittit. Circiter hoc tempus etiam in Pelopon-
 neso ortæ perturbationes. Lacedæmonijs cum Me-
 galopolitanis controuersia erant: ideo duce Archi-
 damo eorum ditionem uastabant. Megalopolitani
 iniurijs irritati, cum soli hostem ulcisci non possent,
 à socijs auxilium petiuerunt. Confestim eis ab Ar-
 giuis, Sicyonijs, & Messenijs succurritur. Thebani
 quatuor millia peditum, quingentos equites mise-
 runt, duce Cephisione. Eductis itaq; copijs, ad fon-
 tem Alphei fluminis castra fecerunt. Lacedæmonios
 tribus millibus peditum Phocenses: centum quin-
 quaginta equitibus Lycophron & Pitholaus, qui
 Pheris electi fuerant, iuuerunt. Conflatis igitur co-
 pijs non paruis, circa Mantineam confederunt. In-
 de ad Orneas ciuitatem Argiuorum, quæ cum Me-
 galopolitanis societate cōiuncta erat, castris motis:
 ante hostium accessum eam expugnarunt. Argiuo-
 rum, item plures ducentis interfecerunt. Veniunt
 Thebani

Thebani cum copijs duplo maioribus, sed minus benè instructis: cumq; ancipiti praelio diu & acriter certatum esset: Argivi cum socijs in sua sese oppida retulerunt. Lacedæmonij, postquam Elisuntem Arcadiæ ciuitatem uicerant & diripuissent, Spartam reuersi sunt. Paulò post Thebani auxilio sociorum circa Telphusam magnū hostium numerū concidunt: Anaxander dux in potestatem eorum uiuus cum uiris amplius sexaginta peruenit. Breui tempore post alijs duabus pugnis multos hostes interficiūt. Ad extremum, magno praelio cum uicissent Lacedæmonij: amborum exercitus in suas ciuitates se recipiunt. Factis deinceps inducijs inter Lacedæmonios et Megalopolitanos: Thebani redeunt in Boeotiā. Quibus in locis commoratus Phalæcus, Chæroneam capit: ex eaq; rursum à Thebanis eijcitur. Boeoti deinde magno exercitu Phocidem maxima ex parte depopulati, nonnullis oppidis captis, cum præda domum reuertuntur.

PRAETOR ATHENIS THES.
salus, Cos. Romæ M. Fabius Ambustus III. T.

Quintius Capitolinus, annus ab V.C.

401. ante Christum.

350.

Thebanis bello Phocensi defatigatis, pecuniaq;
defectis,

desitutis, Rex persarum Artaxerxes, à quo pecuniā petierant, trecenta dat talenta. Inter Boeotos & Phocenses aliquot excursionses & uelitares pugnae: paucae uerò res memoria dignae in hoc anno.

Artaxerxes.

Defecerat ab Artaxerxe Aegyptus, Phoenicia, Cyprus. Phoeniciae urbs maxima est, et summæ amplitudinis, Tripolis, diuisa in ciuitates tres: quarum una Aradiorum est, alia Tyriorum, Sidoniorum tertia: singulae inter se spatium unius stadij distant. Cum autem Satrapæ regijq; duces, qui Sidone commorabantur, superbè & iniuste agerent: Sidonij unà cum cæteris Phoenicibus se cum Nectanebo rege Aegypti coniunxerunt. Hic eis Mentorem Rhodum cum quatuor millibus Græcorum subsidio mittit. Quorum auxilio, et ciuium suorum ope, Tennes Rex Sidoniorum Regios præfectos bellum inferentes uincit, & Phoenicia expellit. Cypri urbes erant nouem: quibus singulis aliquot parebant oppida. Harum unaquæq; regulum suum habebat, qui Persis seruebat: ij omnes defecerunt. Gariëus itaq; nuper Cariae præfectus, copias iussu Artaxerxis misit pedestres & nauales: quarum duces erant Phocio Atheniensis, & Euagoras, qui olim in illa insula regnū obtinuerat. Hi amplissimā inter cæteras urbem Salaminem obsident. Artaxerxes copias in Phoeniciam maximas ducit: Mentori, qui se ei Sidonem traditurum,

Fortè Idrieus.

diturum, & Aegyptum recuperaturum promittebat, ignoscit: Græcos auxilia in Aegyptū postulat. Athenienses & Lacedæmonij amicitiam se seruatos pollicentur: cæterum ad hanc rem adiutores fore negant. Thebani cum Lacrate, Argiui cum Nicostrato, auxilia mittunt. Idem faciebant Græci, qui Asiæ oram maritimam incolebant. Verum antea horum aduentum Rex Sidonem proditione Tennæ, qui re cum Mentore intus remanente cōmunicata, urbe ad regē specie pacificatoris egressus fuit, recipit: viros nobilissimos, dolose à Tenne eductos, sibiq; traditos, ut autores defectionis supplicio afficit: urbe potitus, ipsum etiam proditorem Tennen interficit. Ciues in domos suas sese cum uxoribus et liberis includentes, eas incenderunt: hominum conflagraverunt millia amplius quadraginta: cæteræ ciuitates timore perterritæ, ultrò in deditionem uenerunt. Hoc tempore moritur Artemisia in Caria: cui frater succedit Idrieus, regnans annos septem.

PRAETOR ATHENIS APOLLODORUS, Coss. Romæ C. Sulpitius Peticus II. III.

M. Valerius Publicola II. annus ab

V. C. 402. ante Christi

sum 349.

Cypri ciuitates omnes sese Persis dedunt: Salaminem,

minem, quam Protagoras defendebat, recuperare
 Euagoras, ut patrium regnum, per Artaxerxen co-
 natur. Post in inuidiam apud regem, qui Protagoræ
 causam uolebat, uocatus: reditu in regnum despera-
 to: cum sese de criminibus purgasset: prouinciæ in
 Asia præfectus est maiori. In qua cum malè se gessis-
 set: in Cyprum redijt: ubi cõprehensus, pœnas luit:
 Protagoras, dicto Persarum audiens, regnum Sala-
 minium obtinuit. Artaxerxes, recepta Sidone, in
 Aegyptum proficiscitur. Occurrit ei Nectanebos
 ipse is, cum antea rem præclarè gessisset per fortissi-
 mos & prudentissimos duces Diophantum Atheni-
 ensem, & Lamium Spartanum: tunc exercitus im-
 perator ipse, imperitia sua, & arrogantia propter
 uictorias antè partas, omnia subuertit. Artaxerxes
 enim uirtute Græcorum ducum, Nicostrati, Lacra-
 tæ, Mentoris, primùm nobiliores urbes, deinde to-
 tam Aegyptum recipit: Nectanebos in Aethiopi-
 am profugit: Rex magnis rebus gestis, cum maxima
 præda, postquam Pherendaten Aegypti satrapam
 constituisset, in regnum suum redijt:

Græcos præmijs affectos

domum dimittit.

tit.

PRÆ

PRAETOR ATHENIS CAL.

limachus, Coss. Romæ P. Valerius Publicola,

C. Martius Rutilius II. annus ab

V. C. 403. ante Chri-

stum 348.

HOC anno Artaxerxes maximis honoribus Mentorem afficit: eiusq; rogatu Artabazo et Memnoni, qui inimici Persico nomini fuerant, et ex Asia ad Philippum confugerant, ignoscit: Mentor illi in regno augendo egregie nauat operam. In Europa Philippus macedo contra Chalcidica oppida uenit: Giram castellum expugnatum diruit: nonnulla alia oppida in potestatem redigit. In Thesaliam profectus, Pitholaum principem Pheris eiecit.

OLYMPIAS 108. PRAETOR

Athenis Theophilus, Coss. Romæ C. Sulpitius Pe-

ticus V. T. Quintius Poenus, annus

ab V. C. 404. ante Chri-

stum 347.

Philippus maturans ciuitates Hellepontis sibi subijcere: Micybernam et Toronam proditione absque periculo occupat. Inde contra maximam in illis locis urbem Olynthum cum magno exercitu uenit: Olynthios duobus praelijs uictos in urbem compellit, eamq; obsidet. Continuis autem oppugnationibus

Olynthus
capta.

t 2 nibus

nibusurgens, multos ex suis amittit. Ad extremum principibus pecunia corruptis, Euthycrate & Laſthene: horum scelere Olynthum capit: eam diripit: homines subire ſeruitutem cogit: ſectionem eius urbis uendit. Hoc modo magna pecuniæ ui cumulatus: terrorem reliquis, quæ aduerſabantur, ciuitatibus inferebat. Præmia fortiſſimo cuiq; militum propter uirtutem dans: iſſq;, qui in quaq; ciuitate plurimum poterant, magnas largitiones faciens: multos, qui patriam proderent, habuit. Fatebatur etiam ipſe, auro ſe plus, quàm armis, regnum ampliſſiſſe. Athenienſes, quibus ſuſpecta eius potentia erat: ſingulis, qui ab illo oppugnabantur, ſubſidio uenire: per legatos ad libertatem defendendam, proditoresq; plectendos, hortari: auxilium omnibus polliceri. Nec ipſi inimicos ſe Philippo eſſe obſcurè ferebant. Maximè uerò eos ad Græciam tuendam excitabat eloquentiſſimus ac prudentiſſimus illorum tempo-

Demosthenes. rum orator Demosthenes. Nec tamen reſpublica luxuriam proditiſſionis in ciuibus ſuis ulla ratione cœrere potuit: tanta tunc in Græcia ubertas erat hominum perditorum. Itaq; Philippum aiunt, cum muſitiſſimum quoddam caſtellum oppugnaret: ac quidam ex incolis ei diceret, ui capi non poſſe: interrogaffe, an ne quidem aurum trans murū in illud poſſet aſcendere. Res enim ipſa eum docuerat: quæ armis

**Auri ſacra
fames.**

mis non possent, ea facile auro debellari. Passim igitur per ciuitates largitionibus proditores comparabat: quos appellabat hospites & amicos. Post Olympiæ expugnationem Olympia dijs ob uictoriam adeptam celebrans: & sacrificia, ludosq; magnificos faciens: multos, qui aderant, hospites ad epulas inuitauit. Ibi multa comiter dicens, multos poculis inuitans, non paucis munera dans, omnibus magna promittens, multos amicitiae suae cupidos effecit. Cum in cōuiuio Satyrum histrionem uideret subtristem: quærebat, cur ille solus nihil peteret ab regia liberalitate. Peterem equidem, inquit ille, munus: nisi metuerem, ne frustra peterem. Rex hilari uultu, quicquid peteret, se facturum cōfirmauit. Duæ sunt, inquit Satyrus, in captiuis puellæ uirgines, filiæ cuiusdam mei hospitis, nobiles ambæ: has mihi concede. Non eas quæstui habebō: dotem dabo, & utranq; nuptum collocabo: ne quid ista ætate indignum eis accidat. Rex, probata illius petitiōe, libenter eas dedit. Aliam item multam sementem munerum & beneficiorum faciens: multis partibus uberiores demetendo fructum percepit. Multi enim spe remunerationis in fraudem illecti: certatim et sese, & patrias in manus Philippo tradebant.

Satyrus.

PRAETOR ATHENIS THEMISTOCLES, Coss. Romæ M. Popilius Lenas III. L. Cornelius Scipio Aruina, annus ab V. C.

405. ante Christum

346.

Boeoti magnam partem Phocidis populantur: & ad Hyampolin in quadam uelitatione circiter septuaginta ex hostibus interficiunt: ipsorum postea complures circa Coroneam à Phocensibus caeduntur. Cum autem hi multa oppida in Boeotia tenerent: Boeoti in Phocidem profecti, frumentum corrumpunt: & in redeundo uincuntur. Eo tempore Phalæcus accusatus, quod multum de sacra pecunia interuertisset, imperium deponere cogitur: cuius in locum substituti Dinocrates, Callias, & Sophanes. His ducibus inquisitio de sacris pecunijs instituta est. Ibi Philo, cum rationes reddere non posset: & ipse supplicio sacrilegorum affectus est: & cæteri, quorum ille scelera patefecerat in questionibus. Omnis tamen antè, quæ ex sacrilegio reliqua erat, pecunia reddita. Philomelus pecunia sacra abstinerat: de ea frater eius Onomarchus permultum consumpsit: Phayllus, Onomarchi frater, non pauca uasa, à Croeso Lydio alijsq; deo dicata, in stipendium militum conflauit. Summa omnis auri & ornamentorum cœcisorum fuit amplius decem millium talentorum.

Ad

Sacrilegium
Delphicum.

Ad hæc quoque Phalæci duces sub templo circa focum & tripodē fodere cœperāt: quod quidam dixisset, ibi grande esse auri argentiq; pondus: idq; uetustissimi et clarissimi poëtæ Homeri testimonio probasset. Nec bona, quanta tegit uel uatis Apollinis intus Limen marmoreum, Pythūs in sede petrosa.

Cum autem milites circum tripodem foderent: magnis terræmotibus ab incepto deterriti fuerant. Huius impietatis dux Philo mox deo pœnas persoluit, ut demonstratum est. Sacrilegium porro totum Phocensibus assignatum: quorū tamen partes etiam Athenienses secuti: quippe quibus fatale fuerit per id tempus deos uiolare. Nam paulò superiore memoria Iphicrates: qui classe circa Corcyram uersabatur: signa aurea & eburnea, à Dionysio Syracusarum rege Delphos et Olympiā missa, interceptit: atq; per nuntium ex populo quæsiuit: quid his faciendum esset. Qui respondit, non religionem spectandam, sed commeatum exercitui prouidendum esse. Iphicrates uoci patriæ paruit: Dionysius literas Athenas misit.

Athenienses
sacrilegi.

Dionysius senatui populoq; Atheniensis.

Salutem adscribere non cōuenit: quandoquidem deos & in mari & in terra spoliatis: signaq; à nobis missa, ut dijs dedicarentur, erepta concidistis: & impij extitistis in summos deos, Apollinem Delphi-

cum,

cum, & Iouem Olympium. Hæc faciebant Athenienses: qui tamen Apollinem pro patrio deo, & generis sui principe, uendicabant. Lacedæmonij uerò, qui præclarissimam illam reipub. formam ex Delphico oraculo consecuti fuerant: & de maximis rebus identidem Apollinem consulebant: ausi fuerunt Phocensium societate eiusmodi scelus in sese admittere. Cæterum Phocenses ex tribus ciuitatibus, quas in Boeotia tenebant, Orchomeno, Coronea, Corsijs, Boeotis bellum faciebant: agrum rapinis & incendijs uastabant: in plerisq; conflictibus uictores erant. Humiles igitur Boeoti redacti, multis hominibus amissis, pecunia destituti: Philippi opem per legatos implorarunt. Qui spiritus eorum Leuctrica uictoria sumptos coangustari lætatus: multos milites eis auxilio mittit: in eam rem unicè dans operã: ut omnia pietatis & religionis causa facere uideretur. Cum autem Phocenses ad Abas, ubi fanum est Apollini consecratum, castellum facerent: à Boeotis superuenientibus dissipati cæteri sunt: quingenti uerò circiter, qui in id fanum confugerant: circa quod multum stupæ erat: quæ diuinitus igne, qui in fugientium tabernaculis relictus erat, exarsit: omnes unà cum ipso fano, ut sacrilegos oportebat, uiui combusti fuerunt.

Pœna sacri-
legij.

P R A E.

PRAETOR ATHENIS ARCHI

as, Cos. Romæ L. Furius Camillus, Ap. Claudius Crassus, annus ab V. C. 406.

ante Christum. 345.

Cum belli diuturnitate utriq; debilitati, auxilium peterent: Phocensibus rex Spartanorum Archidamus cum mille armatis subuenit: Boeotos Philippus, cum Thessalis in Locridem ueniens, ualido exercitu iuuuit. Phalæcus, qui Nicææ cum mercenarijs militibus commorabatur: diffusus rebus suis, de compositione ad regem legatos misit. Ea ita constituta, ut, quocunque uellet, abiret: cum mercenarijs, qui numero erant octo millium, in Peloponnesum discedit. Phocenses, omni spe depulsi, Philippo sese tradunt. Ita præter spem sine prælio finis bello Phocensi factus est. Rex de Boeotorum & Thessalorum sententia concilium Amphictyonicum conuocat: cui totius causæ cognitionem permittit. Ibi decretum est, ornari Philippum & posteros eius Amphictyonica dignitate: & duo suffragia, quæ Phocensium fuerant, habere. Trium in Phocide urbium moenia diruenda esse: excludendos oraculo Amphictyonicoque concilio Phocenses. Non licere eis equos aut arma parare: priusquam omnem sacram pecuniam restituissent. Eos, qui ex Phocensibus, cæterisq; sacrilegis profugissent, pro-

Finis belli
sacri.

t s scribi:

scribi: & omni ex loco abripi & acciri licere. Omnes ciuitates Phocidis, moenibus dirutis, in uicos redigendas: in quibus essent quinquagena non amplius domus. Phocenses agrum colere: & quotannis deo sexaginta talenta pendere: usq; eò, dum pecuniarum in tabulas sacrilegij relata exoluissent. Philippum, Boeotos, Thessalos, quòd Corinthij eodem secum Phocensibus scelere contaminassent, Pythijs ludis praeesse faciendis. Arma Phocensium, & conductitiorum militum, à Philippo & Amphictyonibus cõcidenda saxis, fragmenta comburenda, equos uendendos esse. Præterea de curatione oraculi, item de religione ac pace Græciæ, consentanea superioribus ab Amphictyonibus fuerunt decreta. Quibus rebus ita gestis, Philippus domum redijt: non tantum laude pietatis et uirtutis imperatoriæ parta: sed magnis etiam ad futura incrementa fundamentis iactis. Imperator enim à Græcis deligi: & in Persas bellum mouere cupiebat. Sed operæ precium est uidere: quæ poenæ diuinitus secutæ sint, non modò duces sacrilegij: sed etiam eos, qui tantum id scelus attigerunt. Philomelus, qui princeps oraculum occuparat: coactus est sese de loco præcelso deicere. Huius successor Onomarchus, in Thessalia in crucem sublatu fuit. Phayllus, qui maximam donorum partem absumpserat, diuturna lue contabuit. His Phæ
leus

Poenæ sacrilegiorum.

læcus diutius uixit: ut ex grauioribus ærumnis notior fieret eius impietas omnibus mortalibus. Primum enim aliquandiu cum sacrilegorum reliquijs in Peloponneso cōmoratus: cū in Siciliam & Italiam, ubi Lucani & Tarentini bello inter se contendebant, stipendij faciendi causa nauigaret: propterea quod se accitum fuisse diceret: milites, cognito mendacio, eum retrò redire coëgerūt. Inde in Cretam à Cnosijs accersitus: improviso impetu oppidum Lyctum occupat. Lacedæmonij, cū auxilium ab eis Tarentini petissent: pedestrem & naualem exercitum, Archidamo duce, mittunt. Is, priusquam in Italiam traiceret, rogatu Lyctiorum in Cretam profectus: patriam illis, uicto Phalæco, restituit. Copijs inde in Italiam transportatis: cum Tarentinis aduersus Lucanos fortissimè pugnans, interficitur: uir cæteroquin omni laude ornatissimus: una in rem malè audiens: qui iuisset Phocenses: occupationisq; templi autor magna ex parte extitisset. Mortuus est anno regni sui tertio & uigesimo: succedente filio Agide. Mercenarij eius milites, sacrilegij participes, sagittis à Lucanis confecti fuerunt. Phalæcus Lycto electus, Calydoniam oppugnare aggrediebatur. Cū autem machinas ad oppidum ageret: eas de cælo percussæ deflagrarunt: simul etiam multi milites, qui ignem refingere uolebant, unà cum, duce Phalæco,

Phalæco, fuere combusti. Quanquam sunt, qui à mⁱlite quodam, quem offenderat, occisum dicant. Reliqui ab exulibus Eleis in Peloponnesum reducti, ciuitatem Elidem oppugnabant. Verum oppidani ope Arcadum magnum eorum numerum interfecerunt: ceteri, qui numero ad quatuor millia erant, uiui in hostium potestatem peruenerunt: atque in præda fuerunt diuisi. Arcades igitur eos, qui sibi obuenerant, omnes uoci præconis subiecerunt: Elei suos ob Delphicum scelus necauerunt. Vrbes item clarissimæ in Græcia ab Antipatro posterius deuictæ, imperium iuxta ac libertatem amiserunt. Neq; uerò mulieres primariæ Phocensium, quæ sacrilegio se inquinauerant, id impune tulerunt. Quæ enim Helenes monile gestarat: ea pudicitiam in propatulo habere coepit. Quæ Eriphyles, uiua in domo sua combusta est: cum quidem eam filius eius maximus natus per furorem incendiisset. Ita qui religionis nullam rationem duxerant: in diuinis pœnis optimo iure hæserunt.

PRAETOR ATHENIS EVBV^{us}
 lus, Cofs. Romæ M. Valerius Publicola Coruinus,
 M. Popilius Lenas IIII. annus ab
 V.C. 407. ante Chri
 stū 344.

Hoc anno à Corinthijs auxilio missus Syracusanis,

nis, qui à compluribus tyrannis uexabantur, Timoleo: inuitis Carthaginensibus, qui multa in Sicilia possidebāt, itemq; Hiceta, & Dionysio minore urbem Syracusas in libertatem restituere conatur.

Timoleo.

OLYMPIAS 109. PRAETOR Athenis Lyciscus, Coss. Romæ T. Manlius Torquatus, C. Plautius Venox, annus ab V.

C. 408. ante Christum

343.

Timoleo, pulsus Carthaginensibus & Hiceta, Syracusana urbe potitur. Philippus, depopulatus Illyriam, multis oppidis subactis, cum magna præda reuertitur in Macedoniam. Deinde Thessaliæ ciuitates, tyrannorum exactiōe, magno sibi beneficio deuincit. Quarum iudicium uicini Græci secuti: ipsi quoq; se ad Philippi societatem contulerūt.

PRAETOR ATHENIS PYTHODorus, Coss. Romæ M. Valerius Coruinus II. C.

Petilius Balbus II. annus ab V. C.

409. ante Christum.

342.

Syrcusæ libertatem recuperant beneficio Timoleontis. Dionysius, regno relicto, Corinthum se confert: reliquamq; uitam priuatus ibi degit. Philip
pus

pus Macedo in Thraciam proficiscitur. Huius enim rex Cersobleptes ciuitates ad Hellepontum Thraciae confines sub ditionem suam subiungebat. Com pluribus itaq; praelijs secundis factis: Barbaros decimas pendere cogit: oppidaq; locis opportunis contra eos constituit. Ita Graecae ciuitates in Thracia metu solutae ac liberae, libentissimè Philippo se coniungebant.

PRAETOR ATHENIS SOSIGENES, Coss. Romae M. Fabius Dorsuo, Serui. Sulpitius Camerinus, annus ab V.C. 410.
ante Christum.

341.

HOc anno Molossorum rex moritur Arymbas: cum decē annos regnasset: filiumq; Aeacidem patrem Pyrrhi reliquisset. Eius in locum Alexander Olympiadis frater succedit ope Philippi Macedonis. In Sicilia Timoleo rem benè gerit. A Carthaginensibus copiae magnae parantur.

PRAETOR ATHENIS NICOMACHUS, Coss. Romae C. Martius Rutilus III. T. Manlius Torquatus II. annus ab V.C.

411. ante Christū 340.

Phocio Atheniensis Clitarchum, tyrannum à Philippo

Philippo Eretrie constitutum, deuincit. Perinthum urbem, Atheniensium studiosam, sibi aduersantem, grauissimè Philippus oppugnat: cui animosè quoq; Perinthij, præsertim militibus scutatis & telis à Byzantijs adiuti, resistunt. Ille exercitu triginta millium uirorum, quotidie dies ac noctes, omni telorum & machinarum genere, eos urget. Nec propius quicquam factum: quàm ut urbs caperetur. Sed Persarum rex, qui Philippi potentiam uerebatur: militem, pecuniã, arma, rem frumentariam, summisit: quod item à Byzantijs factum est. Cùm itaq; ea parte, qua murus ariete deiectus erat, hostis irrumperet: manus acerrimè comminus conferebantur. Hostes spes prædandæ opulentissimæ urbis, & præmiorum à Philippo consequendorum: oppidanos supplicia, cruciatuq; imminentes urbe capta, ad fortiter dimicandum accendebant. Sed his multum ad salutem situs urbis adferebat. Perinthus enim ad mare est: in quodam edito Cherrhonesi loco, proiecto per unius stadij spatium. Domos habet crebras, coarctatas, atq; celsas: quarum aliæ subinde alijs propter cliui ascensum superiores sunt. Quo fit, ut totius formam urbis theatro similem præbeant. Moenibus itaque occupatis, damni nihil erat. Nam plateis uicisq; inædificatis & obstructis: infimo ædium ordine pro fortissimo muro utebantur. Igitur Philippus, qui hoc

Perinthus &
Byzantium
obsessa.

hoc uidebat: et ex Byzantiorum urbe facile omnia, quæ ad bellum usui essent, supportari non ignorabat: copias bipartito diuisit, atq; partem unam cum fortissimis ducibus in obsidione reliquit: cum altera confestim festinauit ipse Byzantium: uehementerq; eam urbem oppugnauit. Byzantium res, qui omnes facultates suas ad iuuandos Perinthios contulerant, admodum erat in angusto.

OLYMPIAS 110. PRAETOR Athenis Theophrastus, Coss. Romæ M. Valerius Corwinus III. A. Cornelius Cossus, annus ab V. C. 412. ante Christū 339.

TImoleo Carthaginiensium exercitum, qui in Siciliam transmiserat, memorabili prælioso perat: maximumq; illi genti terrorem iniecit. Athenienses, quod Philippum Byzantium obsidentem, pacem uiolasse, & hostem iudicarent: confestim copias nauales Byzantijs auxilio miserunt. Quod item Chij fecerunt, Rhodij, & quidam alij Græci. Quo metu Philippus exterritus: et urbium obsidione absistit: & cum Græcis pacem facit.

PRAE

PRAETOR ATHENIS LYSI-
machides, Coss. Romæ Q. Seruilius Hala III. C.

Martius Rutilus IIII. annus ab V.

C. 413. ante Chri-

stum. 338.

T Imoleo Carthaginienſibus, qui Græcas ciuita-
tes omnes reſtituebāt, pacem petentibus, eam
cōcedit: paſſim eiicit improbos magiſtratus: ex Græ-
cia multos colonos in Siciliam accerſit: ſummum o-
nium felicitatemq; in ſula affert.

PRAETOR ATHENIS CHAE-
rondas, Coss. Romæ L. Aemilius Mamercus, C.

Plautius Venox II. annus ab V. C.

414. ante Chriſtum

337.

Philippus, qui pleroſq; Græcos ſibi concilia-
rat: omnino ſtudebat, metu Athenienſibus inie-
cto, imperatorem ſe certum conſtituere Græciæ. Su-
bito igitur Elatea occupata: exercituq; ibi coacto: **Elatea.**
bellum Athenienſibus inferre cogitabat: quos impa-
ratos ob pacem facile à ſe opprimi poſſe ſperabat.
Nuntiata noctu Elateæ occupatione: & quòd ex-
templo in Atticā Philippus uenturus eſſet: trepida-
tio perturbatioq; populum magna inceſſit. Poſtri-
die prima luce ſtatim omnes in theatrum conuenē-

u

re:

re: cumq; à ducibus index productus, rem exposuisset: silentium & metus per totum theatrum fuit: neque ex oratoribus quisquam, quamuis saepe à præcone ad dicendum uocatus, de communi salute uerba facere audebat. Surrexit Demosthenes: bonum animum habere iussit: legatos Thebas censuit mittendos: qui Boeotos communiter suscipere libertatis defensionem hortarentur. Nam quia Rex biduo in Attica fore putabatur: ob temporis exiguitatem, ad ceteros socios legati non potuerunt mitti. Ac perspicuum erat fore, ut Philippus, Boeotorum amicus et socius, transiens, eos ad bellum contra Athenienses sibi socios ascisceret. Probata fuit Demosthenis sententia: decretum ab eo de legatione scriptum: ipse, ut eloquentissimus, missus: qui, celeriter ex sententia confecta, Athenas rediit. Populus, duplicatis Boeotorum acceptione suis uiribus: Charetem et Lysiclem cum exercitu in Boeotiā mittit. Qui cum maturè Cheroneam uenissent: incitamentorum industriam Boeoti admirati: ipsi quoq; ad celeritatem sibi nihil reliqui fecerūt. Copijs itaq; coniunctis, hostem expectabant. Philippus ad commune Boeotorum legatos misit: cuius legationis princeps erat Pytho. Is ceteroqui eloquentiæ laude clarus: & apud Boeotos, cum de societate eorum consiliada uerba fierent, cum Demosthene compositus ceteros

ceteros omnes dicendo superauit, uno hoc fuit infe-
rior. Quin ipse Demosthenes, ut re magna gesta,
gloriatur his uerbis. Ibi ego Pythoni, cum audacius
exultaret, et fluminis instar in nos efferuesceret, non
cessi. Hac spe Philippus lapsus: nihilo secius cum utris-
que collatis signis decernere constituit. Itaque auxiliari-
bus copijs expectatis: in Boeotiam pedites plus tri-
cies mille, duo millia equitum duxit. Exercitus uterque
fortis, et spei bonae plenus: sed numero militum, et
scientia rei militaris rex, ut pote qui uarijs casibus
flet exercitus, prestabat. Atheniensium duces for-
tissimi decesserant: Iphicrates, Chabrias, Timotheus.
Qui superstes his uiuebat Chares: non maiorem in
re militari usum habebat, quam quicuis homunculus
e multis. Cum lucesceret: acies utrinque instructae fue-
runt. Rex filium Alexandrum adulta etate puerum
in uno cornu cum clarissimo quoque duce constituit:
ipse cum delecta manu in altera parte sese tenuit: sin-
gula, quae tali tempore opus essent, conuenienter ad-
ministravit. Graecorum acies generatim constitit: in
qua unam partem Athenienses, Boeoti alteram te-
nuerunt. Commisso praelio, primo aliquandiu du-
bia uictoria detertatum est. Deinde Alexander, ut
uirtutis suae specimen patri daret: cum multis forti-
bus uiris princeps exercitum hostium perfregit: ma-
gnum numerum interfecit: ceteros in eo cornu in su-

Orat. 708
si. 408.

Praelium ad
Cheroneam.

gam coniecit. Postremò rex, ne de uictoria filio concederet; agmen, quod sibi obuenerat, in fugam dedit. Ceciderunt Athenienses amplius mille: in potestatem hostium non minus bis mille peruenerunt. Eodem modo ex Boeotis multi cæsi, nec pauci capti fuerunt. Hac uictoria parta, rex Trophæū statuit: corpora intersectorum ad sepulturam dedit: dijs fecit sacrificia: præmijs eos affecit, quorum opera egregia extiterat. Sunt, qui dicant, postquam benè potus esset: cum amicis per captiuorum gregem morè commessantium ingressum: petulantibus uerbis eorum miserijs illulisse. Ibi Demadem, qui in eo numero erat, dixisse liberè. An non te, rex, pudet: cum fortuna tibi personā attribuerit Agamemnonis: rē Thersite dignam facere? Eo dicto Regem percussus, ita mentem mutasse: ut sarta abiecerit: cetera commestationis insignia deposuerit: hunc uirum admiratus fuerit: ad sese receperit: nec ipsum solum, sed omnes etiam captiuos, attica eius suauitate permulsus, gratias manumiserit. Misisse item legatos Athenas: amicitiamq; & societatem cum populo confirmasse. Boeotis uerò, præsidio Thebis imposito, pacem concessisse. Accepta hac clade, capitis ab Atheniensibus dux Lysicles condemnatus est, accusatore Lycurgo. Hic erat orator summa autoritate: ob uectigaliaq; publica duodecim annos benè tractata: & ob cetera

Demades.

Lycurgus.

RAM

ram uitæ innocentiam clarus & illustris: sed idem
 accusator maximè peracerbus: id quod ex isto loco
 patet. Dux fuisti, Lysicles: tū ne mille ciuibus inter=
 fectis, bis mille captis, trophæo aduersus rempub.
 constituto, tota Græcia in seruitutem redacta: his re=
 bus omnibus tuo ductu, imperio tuo factis: audes ui=
 uere, intueri lucem solis, in publicum prodire: mo=
 numentum turpitudinis & dedecoris patriæ? Eo=
 dem die, eademq; hora, qua ad Chæroneam pugna=
 tum est: Lucani in Italia Tarentinos superarunt:
 quo in prælio Archidamus Lacedæmonius, qui Ta=
 rentinis subsidio iuerat, cecidit: ut suprâ demonstra=
 tum est.

PRAETOR ATHENIS PHRY=
 nichus, Coss. Romæ T. Manlius Torquatus III.

P. Decius Mus, annus ab V. C. 415.

ante Christū 336.

Philippus superiore illa uictoria elatus: præci=
 puisq; urbibus tremefactis: rumores dissipat de
 bello in Persas transferendo: atq; humanitate sua er=
 ga omnes publica & priuata beneuolentiam Græ=
 corum colligit. Concilio igitur Corinthi indicto:
 cū egisset de bello Persico: magnamq; spem dedisset:
 de communi Græcorum sententia, summa rerum ad
 eum defertur. Magnos igitur delectus habet: ciuita=
 u 3 tibus

Philippus im=
 perator Græ=
 ciæ.

tibus milites imperat: atq; in Macedoniam redit.
Hoc tempore moritur Timoleo: cui magnificum funus
Syracusani faciunt.

OLYMPIAS III. PRAETOR Athenis Pythodorus, Coss. Romæ T. Aemilius Mar-
mercus, Q. Publilius Philo, annus ab
V.C. 416. ante Chri-

stum 335.

Imperator factus Græcorū Philippus, Attalum
& Parmenionem ad Græcas ciuitates in libertate
tem vindicandas, cum parte copiarum in Asiam præ-
mittit. Ipse cum Apollinis oraculum consuleret:
num superaturus bello Persarū regem esset: respon-
dit ipsa sacerdos.

Iam finis: mactator adest: stat taurus ad aras.

Ambiguum hoc erat: sed Philippus ad suam uo-
luntatem interpretabatur: Persam scilicet taurum
esse, quem ipse esset mactaturus. Verum aliud erat.
Nihilominus erat ille hilarius: magnificè dijs sacrifici-
cabat: Cleopatrae filiae, quam ex Olympiade suscep-
erat: Alexandroq; Epeiorarum regi, germano O-
lympiadis fratri, collocauerat: nuptias regio luxu,
et splendore, ludisq; celebrabat. Ad quod cōuiuium
plurimos amicos & hospites suos ex omni Græcia
inuitauerat. Quoniam enim per illos imperium
Græciae

Græciæ consecutus erat: summopere omnem in eos humanitatem & benignitatem declarare uolebat. Fiebant hæc in oppido Macedoniæ Aegis. Ibi non modò singulares homines, sed etiã amplissimæ res publicæ eum coronis aureis donabant: in quibus erat etiam Atheniensis ciuitas. Cuius coronã præco pronuntians, in extremo adiecit: si quis Philippi insidiator Athenas confugeret, eum dedendum esse. Quibus uerbis nimirũ, ut omine quodã, insidiæ aduersus Philippũ futuræ præsignificatæ fuerũt. Similiter Neoptolemus histrio, qui uoce et arte præstabat, iussu regis recitabat uersus de eius in Asiã transmissione, de fine regni Persarũ. Verũ huius potius mortem prædicebat. Animos gerite nunc cælo celsiores: uobis tamen tacitè Orcus appropinquat. Delectabant eiusmodi sententiæ Philippum. Cũ finis esset epularum: ludorumq; dies postridie instaret: multa de nocte in theatrum multitudo confluxit. Pompa ducebatur prima luce: in qua inter cætera ornamenta, duodecim deorum signa, mira arte & dignitate perfecta, portabantur. His accedebat tertio decimo loco simulachrum Philippi. Theatro hominibus referto: ipse cum candida ueste, satellitibus longo intervallo sequentibus: quòd in summo Græcorum fauore nulla mali suspicio erat: Processit. Hic insidiæ, & interitus Regis inopinatus. Erat Macedo quidam

Pausanias.

Pausanias: qui à latere regis non discedebat: propter pulchritudinem illi charus. Hic cum à rege alterum quendam Pausaniam diligi uideret: maledictis petulantè insectatus est: mollem esse dicens, & à quouis pati continuò se amari. Ille contumeliam nō ferens, in præsentia dissimulat: Attalo cuidam amico suo, quid futurum esset, indicat: mortem sibi uoluntariam adfert. In prælio enim Philippi aduersus Pleuriam regem Illyriorum, omnia tela, quæ in illum coniciebantur, suo corpore recepit. Quare patefacta: Attalus Pausaniam ad coenam uocat: corpusq; eius, qui benè potauisset, mulionibus illudendum tradit. Ille, cum crapulam edormisset, ob dedecus magno dolore affectus: Attalū ad Regem accusat. Cui res displicuit quidem illa: uerū ob coniunctionem Attali cum Cleopatra altera uxore sua: & quòd is copijs in Asiā præmissis præfectus, magno sibi usui futurus esset: scelus nō uindicauit: sed, ut iustam Pausaniæ iram leniret, magna ei munera dedit: atq; ad summā dignitatē in uitæ suæ custodia perduxit. At ille implacabilis, non modò autore iniuriæ: sed eum etiam, qui coniueret, uindicare decreuit. Quam uoluntatem in eo non minimam partem incitauit Hermocrates dicendi magister. Huic enim dans operam Pausanias, quæsiuit: ecquonam modo aliquis nomen suum potissimū nobile efficeret. Si, inquit ille, eum interfici-

Hermocrates.

interficiat, qui res maximas gessit. Cū tyranni enim mentione etiam recordationem intersectoris coniunctum iri. Quod uerbum ille penitus animo suo mentiq; mandans: nullam moram interponendam ratus: illis ipsis ludis insidias facit. Nam equis pro foribus constitutis: ad theatri introitum cum occulto gladio gallico assistit. Cū autem rex amicos sequentes iuberet prægredi: cumq; satellites duabus in partibus starent: Pausanias, qui præsidio illum nudatum uideret: aduolat, latusq; confodiens interficit. Hoc facinore commisso, ipse extemplo ad equos præparatos currere: satellitū partim ad regem festinare: partim insequi percussorem. Ille cū equum ad uitam deligatū citò soluere non posset: à Perdicca alijsq; superuenientibus, multis uulneribus confoditur. Hic fuit potestissimi regis exitus: qui cū afflictū miserumq; de principio regnū consecutus esset: idem amplissimū florentissimūq; comitate plus, q̄ ui usus, reliquit: postquā per annos uigintiquatuor id administrasset.

Philippē
mors.

PRAETOR ATHENIS EVAE
netus, Coss. Romæ L. Furius Camillus II. C. Me-
nūs Nepos, annus ab V. C. 417. an-
te Christum 334.

Alexander in patris locum admodum iuuenis Alexander
succedens: & si ob ætatem à multis contemne Magnus.
u s batar:

batur: tamen regnum benè constituit. Athenienses autem Demosthenis impulsu lætati Philippi morte: Macedonibus de potentatu non concedebat: sed claudesina cum Attalo consilia inibant: multasq; urbes Græciæ ad libertatis studium excitabant. Aetoli restituerunt Acarnanes exules à Philippo eiectiones decreuerunt. Ambraciota Aristarchi suasu Philippi præsidium eiecerunt: restitueruntq; popularem potestatem. Præsidium in arce Cadmea constitutum Thebani expellere decreuerunt: & Alexandrum Græciæ imperio prohibere. Arcades, Argiui, Elei, Lacedæmonij, ceteri in Peloponneso, libertatem reuocare studebant. Præterea barbari pleriq; inclinabant ad defectionem. Tamen ex his tot malis Alexāder sese expediuit: quosdam sibi conciliando: alijs metum affecundo: nonnullos ui cogendo. Thessalos igitur, barbaros finitimos, Ambraciotas, ad sententiam suam perducit amicè: ab Amphictyonibus imperiū Græciæ impetrat. Aduersantes celeri aduētū terret: atq; in Bocotiam progressus, haud procul à Cadmea castra locat. Iam non amplius eū Athenienses cōtemnere: sed & frumentū ex agro in urbem conferendū, et moenia instauranda decernere. Legatos etiā ad Alexandrum miserunt deprecatur: quòd non continuo imperiū ei concessissent. Vnus ex legatis fuit Demosthenes: sed is ex Cithærone domum reuertens, Alexan-

xandrum aspicere nō uoluit: siue quòd Macedonem
 metueret: siue quòd Persarum regi, à quo grandem
 pecuniam ad impediendū Macedones acceperat, ser-
 uare fidem uellet. Vnde illud Aeschinis. Nūc tamen
 profusam luxuriam eius uelut unda obruit regium
 aurū. Sed neq; hoc satis erit. Improbo enim ingenio
 nulla pecunia satis. Alexāder liberaliter respondēs
 legatis, Athenienses metu liberat. His rebus gestis,
 in cōmuni concilio imperator Græciæ Corinthi con-
 stituitur: auxiliaq; ei in Persas promittūtur. Inde in
 Macedoniā redit. In Asia Attalum conspirationis
 cum Atheniensibus factæ pœnitet. Itaq; epistolam,
 quam à Demosthene acceperat, ad Alexandrum mit-
 tit: eiq; se purgare conatur. Sed Hecateus mandato
 Alexādrī ex insidijs eū interficit. Ita exercitus Par-
 menioni dicto audiens, in fide Regis manet. Contra
 has copias Darius Arsanis filius Memnonē Rhodiū
 emittit. Alexander, postquā res Græciæ constitu-
 set: Thraces, Pæones, Illyrios, alios barbaros domat.
 Affertur ad eum, quasdam urbes in Græcia nouis re-
 bus studere, maximè Thebanos. Hi dū ex arce præ-
 sidium expellere nituntur: rex cum omnibus copijs
 superuenit. Illi eos, qui in arce erant, operibus muni-
 tionis usq; septos, omni frumēto & subsidio interclu-
 serant: in Peloponnesum et Athenas de auxilio mi-
 serant: inermes armis à Demosthene donatis arma-
 bant.

Sturmius lea
 git ἐπικεκ-
 λυφει: πόνι-
 λι ἐπικέκλε-
 κε: ego ὡν κέ-
 κλυκε.

bant. Peloponnesij mittebant auxilium ad Isthmum: quod ibi morabatur, quod rex expectaretur. Athenienses à Demosthene persuasi, auxiliū decreuerāt: sed momentū belli expectantes, nondū miserāt. Thebis à ducibus et multitudine una mēte libertatis propugnatio decernitur. Alexander tempus ducebat: dans illis spatium ad sanitatem reuertendi. Nō enim sibi ab eis repugnatum iri putabat: qui tum amplius triginta millia peditum, tria millia equitum, secum haberet: copias in omnibus serē Philippi praelijs inuictas: quibus se Persiam subacturū cōfidebat. Cū autē despiciatui se ab illis duci uideret: funditus eā urbem delere, & cæteris ad defectiones propensis huius exemplo terrorē inferre, decreuit. Itaq; publica præconis uoce monuit: qui pace cōmuni Græciæ frui uellet, exiret. Illi contra per præconē ab alta turri responderunt: qui cum Persis & Thebanis ad liberandam seruitute Græciā, et tyrannū opprimendū, esse uellet: ad ipsos ueniret. Rex ira maxima percussus, omne machinationis genus ad oppugnationem comparabat. Miserebat cæteros Græcos Thebanorū sortis: sed auxiliari nemo audebat: quod ea urbs temerē in manifestum exitium se iecisset: id quod ex multis ostentis portendebatur. Nam in templo Cere ris tela aranei pendebat, magnitudine uestis, forma tridis cœlestis in ambitu. Statuæ in foro sudoris ma-

gnas guttas emiserunt. In lacu, qui in Orchesto est, uox mugitui similis exaudita fuit. In Dirce fonte superne spuma sanguinea apparuit. In fano, quod in Phocide Thebani ædificarant, lacunar cruentatum est uisum. Harum rerū homines intelligentes interitum portendi dicebant, pacemq; suadebant. Verū pristinae uirtutis, Leuctricæ præsertim gloriæ, recordatio, mirandum in modum Thebanorum animos confirmabat. Triduo rebus omnibus, quæ ad usum oppugnationis pertinebant, expeditis: rex triplicem struit aciem. Vnam partem ad inuadendas munitiones, quæ pro urbe erant, mittit: aliam erupturis oppidanis opponit: tertiam præstolari iubet, & laborantibus subsidio currere. Thebani equitatum intra munitiones constituerunt: libertos, exules, inquilinos, in mœnibus disposuerunt: ipsi pro urbe cum regijs copijs, quæ multò maiores erant, decreuerunt prælio dimicare. Vxores uerò & liberi in templis erant, deorum opem implorantes. Signo tuba dato, clamore ex utraq; parte sublato: primò missilibus eminus certare: mox, his consumptis, gladijs comminus rem gerere. Summa ui animorum, crebra pristinae uirtutis commemoratione, multo sanguine ac cæde, ab utrisq; fortissimè dimicatur. Alexander, qui cedere suos animaduvertebat, aciem subsidiariam inducit. Res ea Thebanos nequaquam
exter=

Thebarum
interitus.

exterruit: sed, cum in alijs praelijs integri fessis terribiles esse consueuerint, contrarium in Thebanis uisum fuit. Videtis, exclamabant, Macedones fateri se Thebanis de uirtute concedere? Cum hoc modo acerrime pugnaretur: Perdiccas iussu Regis per quamdam portam, quæ nuda à propugnatoribus erat, in urbem irrupit. Thebani, qui primam aciem profligarant, alteri fortiter resistebant: in spem de uictoria uenerant. At uerò conspecta urbis parte occupata: confestim intra mœnia se recipere. Simul equitatus eorum, perturbatis ordinibus, magno suorum numero conculcato, ingredi. In exitu uiarum et fossis peribant suis proprijs armis confixi. Simul illi, qui in arce erant, ex ea, duce Philota, sese eiciunt: magnamq; Thebanorum cædem faciunt. Macedones ob superioris præconij superbiam, postquam urbe potiti fuerant: crudelius, quàm pro iure belli, furentes, nemini parcebant. Contrà Thebani generosam pro libertate mortem occumbere. Itaq; hostem ultrò ad cædem laceffebant: non modò uitam non orabant. Non conspectus est ullus ex Thebanis sese ad uincertium pedes abijcere: neq; tantæ tamen uirtutis ullam hostes misericordiam capiebant: sed ne dies quidem quamuis longus illam atrocitatem capere poterat. Urbs tota exinanita: pueri infantes, uirginesq; puellæ, parentis nomen miserabiliter implorantes, abstrahis

tracti: communis seruitus omnibus imposita. Pars
civium uulneribus confecta, & exanimata, tamen
cum hostibus manum conferens, in horum interitum
interibat. Alij hastarum fragmentis nixi, illis obui
am ibant: antiquiorem salute libertatem ducentes.
Cedes tanta, ut nemo non, qui uidisset, miseros mise
ratus non fuisset. Etenim Thespenses, Plataenses,
Orchomenij, alij nonnulli Græci, qui stipendia apud
Regem merebantur: ueterem simultatem sanguine
miserorum crudelissimè satiabant: non mouente eos
uel natione, uel lingua communi. Noctu domus di
repta: scæminæ, liberi, senes, qui ad aras confuge
rant, indignissimis modis abducti. Cæsa fuerunt The
banorum plus sex millia: captiuorum numerus fuit
hominum triginta amplius millium: præda ingens
parta. Macedones ceciderunt plures quingentis. De
inde concilio conuocato: decretum est de sententia eo
rum, quos inueteratum odium stimulabat: quoniam
Thebani Persis & olim & nunc studuissent: urbem
excindendâ, captiuos uendendos, exules eorum per
totam Græciam proscribendos, eisq; aqua & igni
interdicendum esse. Hæc ita facta sunt. Græcis desice
re cogitantibus maximum timorem ea res attulit.
Redegit ex præda uendita rex quadringenta et qua
draginta talenta. His ita gestis, postulat decem ad
uersarios oratores sibi ab Atheniensibus dedi: quo

rum principes erant Demosthenes et Lycurgus. Populi in concione dubitatio magna: huc dignitatis amore eum uocante: aliò terrore ob Thebanam Cladem impellente. Cum multa dicta essent: Phocio, qui cum Demosthenea factione de repub. dissentiebat: exprobrabat eis molliciem: qui pro salute cõmuni mori dubitarent: dicebat, eos debere Leocoras & Hyacinthidas puellas imitari: mortemq; pro patria contemnere. Verum hunc strepitu populus exploravit: Demosthenes oratione elaborata misericordiam populo concitauit: Demades, quinque talentis, ut fertur, ab ijs, qui circum Demosthenem erant, acceptis: hos uiros conseruandos suasisit: decretum artificiose à se factum recitauit: in quo & deprecatio pro illis continebatur: & promissio, ex patriæ legibus illos mulctatum iri, si pœnam commeruissent. Probata sententia Demadis, eiusq; decreto: is inter alios ad regem missus: salutem non solum oratoribus, sed etiam exulib. Thebanorũ, qui Athenis erant, impetrauit.

PRAETOR ATHENIS CTESI-
cles, Coss. Romæ C. Sulpitius Longus, P. Aelius Pa-
tus, annus ab V. C. 418. ante Chris-
tum. 333.

Alexander cum uno & triginta millibus pes-
ditum, equitum quatuor millibus & quingen-
tis, in

tis, in Asiam transit: Antipatro in Europa relicto cum duodecim millibus peditum, undecim equitum millibus & quingentis. In Phrygia, quæ ad Hellespontum est, propter Granicum flumen equestri pugna, & ite pedestri, regios præfectos superat: Sardes et Miletum capit: Græcas urbes summa humanitate in libertatem vindicat. Memnon à Rege Persarum summa rerum præpositus: cum Halicarnassum defendere non posset: in insulam Cón abscedit: urbe potitur Alexander.

PRAETOR ATHENIS NICO-

crates, Coss. Romæ L. Papyrius Crassus, Cæso

Duillius Helva, annus ab V. C. 419.

ante Christum 332.

Memnon, occupatis compluribus in mediterraneo mari insulis: magna spe Græcis, qui Persis fauebant, allata, præsertim Spartanis: in medio cursu moritur: simul cum eo regnum Persicum corruit. Cum enim Dario suaderent amici: ut ad bellum ipse proficisceretur: Charidemus Atheniensis, qui olim ordines duxerat apud Philippum, uir magnus: imperatorem aliquem præstantem aduersus Alexandrum emittendum esse docebat: non in una Regis persona summam regni periclitandam. Hic cum uehementer à Darij amicis contradiceretur: qui su-

Charidemus.

x

spicionem

Clades Persarum.

spicionem iniiciebant: eum, si imperator fieret, exercitum proditurum: ille ira commotus, Persis ignauiam & molliciam obieciebat. Qua de causa Darius ira incensus, hominē interfici iussit. Qui cū duce retur: breui fore exclamauit: ut iniustæ huius sententiæ Regem amissione regni poeniteret. Idq; breui secutum est. Cū enim neminem tantis rebus parem imperatorem Darius haberet: ipse ad periculum descendere cogebatur. Profectus itaq; cum exercitu quingentorum millium in Ciliciam: ingenti prælio ad Issum superatus est. Ex Persis enim ceciderunt centum & uiginti millia peditum, equitum millia decem: ex Macedonibus tantū trecenti pedites, equites centum quinquaginta. Capta est mater Darij, uxor, duæ filiæ nobiles, et filius ætate puer: qui summa mansuetudine Alexandri usi fuerunt. Darius Babylonem confugit: epistolam ad Alexandrū mittit: qua hortatur, ne fortuna secūda abutatur: captiuos accepto precio reddat: se ei, si amicus esse uelit, magnam partem Asiæ concessurum. Quas ad res cū nihil responderet Alexander: ille de nuō copias summo suo die comparat.

OLYM.

OLYMPIAS 112. PRAETOR A-
 thenis Niceratus, Cofs. Romæ M. Valerius Coru-
 nus IIII. M. Attilius Regulus Calenus, an-
 nus ab V. C. 420. ante Chri-
 stum 331.

Tyrus ab Alexandro diuturna obsidione uix
 tandem expugnatur. Lacedæmoniorum rex
 Agis, ut Regi Persarum gratificaretur: assumptis
 octo millibus mercenariorum, qui ex pugna Iſica
 euaserant: ab illo classe pecuniaq; adiutus: pleraque
 oppida Cretæ occupat. Concilium Græcorum coro-
 na aurea missa, uictoriam Iſicam gratulatur Ale-
 xandro.

PRAETOR ATHENIS ARI-
 stophanes, Cofs. Romæ T. Veturius Caluinus,
 SP. Posthumius Albinus, annus ab
 V. C. 421. ante Chri-
 stum 330.

Alexander Aegyptum, incolis propter inſo-
 lentiam Persarum non inuitis, occupat. Inde
 templū Iouis Ammonis petit: à cuius uate postquā
 oraculum accepit: se filium esse Ammonis: et uicto-
 rem orbis terræ fore: Alexandrina ciuitate in Aeg-
 ypto condita, cum copijs in Syriam redit. Darius
 cum octingentis peditum millibus, ducentis millibus
 equitum, propter uicū Mesopotamiæ Arbela ca-
 strame-

strametatur. Iterum legatos ad Alexandrū mittit: per quos ei gratias agit pro omni eius erga captiuos humanitate: eum præterea amicum sibi reddere cupit. Itaq; si socius regni uelit esse: omnem terram se ei daturum promittit Euphrate flumine tenus: tanta item ter mille, alteramq; filiarum uxorem. Cū concilio cōuocato Parmenio diceret: acciperem conditionem istam, si Alexander essem: Alexander respondit: & ego, si Parmenio essem. Legatis responsum dedit: ut duos soles ferre mundus non posset: ita nec regibus duobus orbem terrarum quietum esse posse. Aut igitur Alexandro Darius imperium concederet, manens aliorum princeps: aut bellum redintegraret. Eo tempore moritur uxor Darij: quam humari curat honorificè Alexander. Deinde Tigrin flumen exercitum traiecit: nec procul à Persis castra locat. Cū totam illam noctem uigilasset: Gausamelis, dormiuit ad multā diem. Vix tandem excitatus ab non Arbelis, amicis: cū ij causam quærerent, respondit: se, quòd hoc prælium copias suas unum in locum Darius conduxisset, uacuum esse à timore: quòd uno die diuturnorū laborū parchus in A- atq; periculorū se finē facturū speraret. Itaq; prælex. scribit. lio cōmisso, iterū Darius uincitur. Cæsa fuerunt expeditatu & equitatu Persarū millia amplius nona- ginta: ex Macedonibus uiri circiter quingenti: sed permulti uulnerati.

PRAETOR ATHENIS ARI-
stophon, Coss. Romæ L. Cornelius Scipio Aruina.

11. Cn. Domitius Calvinus, annus ab

V. C. 422. ante Chri-

stum. 329.

MVLTA ciuitates in Græcia, quod formidarent
incrementum Macedonum: cogitabant defice-
re, dum esset adhuc Persarum regnum. Sperabant
enim, à Dario sese ad magnum exercitum alendum
pecunia adiutum iri: & incommodum fore Alexan-
dro, diuidere suas copias. Accedebat, quòd Memnō,
qui Thraciam obtinebat, deficiebat ab Alexandro:
copiasq; non paruas habebat. Dum contra hunc An-
tipater proficiscitur: Lacedæmonij, maxima parte
Peloponnesi adiuuante, exercitum uiginti millium
peditum comparant, & equitum bis mille. Antipa-
ter, rebus in Thracia quoquo modo compositis: in
Peloponnesum cum omnibus copijs uenit. Acceden-
tibus autem Græcorum, qui cum ipso faciebant, aus-
xilijs: in exercitu habuit non minus quadraginta
millia hominum. Commissa pugna, ceciderunt Lace-
dæmoniorum & sociorum amplius quinq; millia,
et trecenti uiri: ex parte uerò Antipatri tria millia,
& quingenti. Reliqui Lacedæmonij Spartam rede-
unt. Agis, qui multis uulneribus aduersis acceptis, à
militibus abducebatur: cū n hostes insequentes effu-

Agidis mors.

gere non posset: ceteros discedere ad patriam tuendam iubet: ipse armatus genibus nitens, hostes sustinet. E quibus cum nonnullos interfecisset: à sagittarijs cõfectus est: postq̃ annos nouẽ regnũ administrasset. In Asia Alexãder Persicã gazam Arbelis diripit: Babylonij ultrò se illi dedũt: ipse copijs nouis ex Europa augetur. Vltrà progressus, Susa occupat: Persopolin caput Persiæ diripit: in utroq; loco gaza potitur maximazibi arcẽ regiã, Thaide muliere Atheniensi instigante, per ebrietatẽ cõburit. Ceteris Persiæ urbibus partim sibi humanitate cõciliatis, partim ui captis: Dariũ insequitur. Is, dum ex Bactriana, et alijs prouincijs, nouas colligit copias: ex insidijs à duce Besso interficitur. Quẽ cum adhuc spirantem Alexander equitatu persecutus inuenisset: rogatus ab eo, in latronẽ se animaduersurum pollicitus est. In Græcia Lacedæmonij propter superiorẽ cladem Antipatro quinquaginta dant obsides ex nobilissimis Spartanis: Legatos item deprecatum ad Alexandrum in Asiam mittunt.

PRAETOR ATHENIS CEPHISOPHON, Coss. Romæ T. Valerius, M. Claudius Marcellus, annus ab V. C. 423. ante Christum 328.

Bessus in Bactriana exercitum facit aduersus Alexandrum:

alexandrum: qui Hyrcaniam, Mardos, & alias gentes subigit: se inuictum existimans, delicias & luxū Persicum imitatur: nonnullos amicos, à quibus insidiae uitae suae factae fuerant, interficit: inter quos Parmenio fuit, & filius eius Philotas: inde Dranginen, Arimassos, Cedrosios, Arachosiam, sub imperium ditionemq; suam redigit.

OLYMPIAS 113. PRAETOR

Athenis Euthycritus, Coss. Romae L. Papyrius

Crassus II. L. Plautius Venox, annus ab

V. C. 424. ante Christi

sum 327.

Alexander gentem Paropamisadum occupat: & Alexandriam urbem ad montem Caucasum aedificat. Bessus, qui se regem aduersus Alexandrum constituerat, à suis proprijs ductoribus illi traditur. Itaq; à fratre Darij, cæterisq; regia stirpe ortis, omnibus cruciatibus excarnificatus est: corpusq; minutatim concisum ac dispersum. Alexander in Sogdianos, Scythas, Bactrianos, proficiscitur: rebus ibi ex animi sententia confectis: in conuiuio principem Clitum, qui in ipsum liberius in conuiuio quodam inuectus fuerat, interficit. Philosophus item Callisthenes, quod eum more Persico uenerari recusasset, necatur. Deinde in Indiam pergit: ubi nonnullas consequitur uictorias.

Plutarch. in
Alexandro.

PRAETOR ATHENIS CHRE-
mes, Coss. Romæ L. Aemilius Mamercus Priuer-
nas, C. Plautius Decianus, annus ab

V, C. 425. ante Chri-

stum 325.

PORUS Indiae rex magno prælio ab Alexandro
uictus, atq; captus: propter uirtutē in regnum
suum restituitur. Ceteri quoq; præfecti et reges In-
diae in potestatem Alexandri ueniunt. Eius milites
transire flumen Gangen in Gangaridas recusant. Fi-
ne igitur expeditionis ibi facto: cum nouus ad eum
ex Græcia exercitus uenisset: reliqua Indiam, ua-
riasq; gentes, etiam Oceano Indico nauigans, non
absq; laboribus atq; periculis domat: ac Susa se tan-
Harpalus. dem refert. Harpalus pecunijs & uectigalibus Ba-
bylone præpositus: cum Alexander in Indiam profe-
ctus esset: desperato eius reditu, sese uoluptatibus de-
derat: in quas maximas profuderat pecunias. Cum
autem Alexander ex India rediret: multosq; Satra-
pas ob eorum flagitia supplicio afficeret: tum metu
consimilis poenæ, cōuasatis quinq; talentorū millib.
coactis sex millib. mercenariorū militū: ex Asia pro-
fugiens, in Atticā nauigauit. Cū à nemine recipere
tur: milites in Laconibus ad promontoriū Tænariū
reliquit: ipse cum parte pecuniarum ad populum
Atheniensem supplex uenit. Antipatro & Olym-
piade

piade eum sibi dedi postulantibus: magnam pecuni-
am oratoribus, qui causam ipsius agerent, distribuit.
Verum de spe depulsus, in Ténarum ad milites suos
fugit. Unde cum in Cretam nauigasset: per insidias
a quodam amico suo Thibrone iugulatus est. Athenienses Demosthenem, & alios quosdam oratores
ob pecuniam ab illo acceptam condemnarunt.

PRAETOR ATHENIS ANTI-

cles, Coss. Romæ P. Cornelius Scapula, P. Plautius
Proculus, annus ab V. C. 426. ante

Christum 325.

Alexander supplementum exercitui suo ex Per-
sis conscribit. Moritur Hephæstio, quo nemo
illi amicior & iucundior unquam fuit. In illo tem-
pore bellum in Græcia coortum est, quod Lamiacum
fuit nominatum. Omnes enim Satrapæ iussu Alexan-
dri milites suos missos fecerant. Hi passim prædis
per Asiam faciendis uitam sibi propagantes, tandem
ad Ténarum in Lacones transferunt. Eodem mulo-
ti duces & Satrapæ confluxerunt cum pecunijs ac
militibus. Copijs igitur coniunctis, ducem belli Leo-
sthenem delegerunt: hominem Atheniensem, & ui-
rum magnitudine animi præstantem, summoq; in
Alexandrum odio. Hunc Athenienses quinquagin-
ta talentis armisq; clam iuuabant: idemq; Legatos

x s ad

ad gentem Aetolorum de societate misit. Eodem anno
no Cossæorum nationem Alexander deuicit.

PRAETOR ATHENIS SOSI-
cles, Coss. Romæ L. Cornelius Lentulus, Q. Publi-
lius Philo II. annus ab V. C. 427.

ante Christum 324.

Alexandro Babylonem uersus proficiscenti
Chaldaei astrologi prædicunt mortē: si in eam
urbem ingrediatur. Desistit igitur: et stadiis circi-
ter ducentis ab ea cum exercitu confidet. Cum id om-
nes mirarentur: Græci complures ad eum uenerūt:
inter quos ij, qui circa Anaxarchū erant. Qui post-
quam causam audiuiſſent: tantum effecerunt Philo-
sophicis rationibus: ut rex, contempta omni uaticia
natione, in primis Chaldaeorum, urbem intrarit.

OLYMPIAS 114. PRAETOR A-
thenis Synagesius, Coss. Romæ L. Papyrius Cursor
uel Mugillanus, C. Petilius Balbus III. an-
nus ab V. C. 428. ante

Christū 323.

Hephæstio apparatiſſima magnificentia Baby-
lone ab Alexandro sepelitur: atq; in deos re-
ponitur. Ipse rex, præcedentibus aliquot malis omi-
nibus: cum in cōtuitio quodam nimium potasset: mo-
ritur

vitur Babylone, ita uti Chaldæi prædixerant: cum quidem antè annulum sibi detractum Perdiccæ dedisset: dixissetq; se ei, qui optimus & fortissimus esset, regnum relinquere: item, sibi à principibus uiris amicis suis magnum certamen funebre institutū iri. Regnavit annos duodecim, & septem menses. Tradunt aliqui, ei à Casandro Antipatri filio, instinctu patris, qui ab Alexandro offenso sibi periculum metuebat, uenenum in poculo datum fuisse.

Mors Alexandri.

PRAETOR ATHENIS CEPHI

sodorus, Coss. Romæ L. Furius Camillus III. D. Iulius Brutus Scæua, annus ab V. C. 429. ante Christum 322. Sequenti anno L. Papyrius Cursor dictatōr fuit absq; Coss. Numerus consulum in Diodoro sæpe deprauatus.

IN locum Alexandri, post quandam dissensionem peditū et equitū de successore cōstituēdo, substituitur filius Philippi Macedonis Arrhidæus: quē mutato nomine Philippum appellarunt. Regionum negotiorum procuratio Perdiccæ, cui Alexander moriens annulum dederat, transmittitur. Is principibus singulis prouincias & nationes attribuit. Græcos, qui in prouincijs interioribus constituti, defecerant, iudicat duce Pithone. In Europa uerò Rhodij, expulso

Antipater.

Bellum La-
miacum.

Leosthenes.

pulso Macedonico praesidio, libertatem repetuerunt: Athenienses bellum Lamiacum aduersus Antipatrum susceperunt. Alexander enim non multo ante obitum suum decreuerat omnes exules Graecos restituere: tum gloriae causa, tum ut Graecorum defectionibus, & studio rerum nouarum, opponeret per singulas ciuitates horum erga sese beneuolentiam. Hac de re epistola eius in maxima illa quinquennali Olympiorum celebritate recitata fuit. Quod si qua ciuitas repugnaret: Antipatro datum erat negotium: ut ui & malo cogeret. Confluxerant autem tum omnes illi exules in eum conuentum Graeciae: quorum numerus erat amplius hominum uiginti milium. Ceteri graeci non inuiti regio mandato obtemperabant: solis Atheniensibus et Aetolis res molestissima est. Aetoli enim Oeniadas eiecerant: ob quam rem grauius eis Rex minatus fuerat. Athenienses insulam Samum, quod, expulsis Samijs, colonos deduxerant, amittere nolebant. Alexandro itaque uiuo, quiescebant: eo mortuo, ausi fuerunt de libertate & imperio Graeciae iudicando inire consilia. Quam ad rem magnum eis adiuumentum adferebant tum pecuniae ab Harpalo relictæ: tum ij milites, qui ad Taurarum commorabantur: ut supra demonstratum est. Leostheni itaque negotium clam dederunt: ut illorum dux fieret: omniaque priuatim, nullo populi consilio, se &

se et illos agere simularet: idq; ea de causa, ut Antipater ipsum despicere, minus ad bellum hoc incumbere: & ita populo tempus & facultatem omnium eorum, quæ opus essent, comparandorum daret. Hæc Leosthenes summa diligentia executus est: idq; factum fuit, cum nihil dum de morte Alexandri constaret. Eo sublato, palam agere populus coepit. Leosthenes Aetolos sibi adiungebat: aliosq; nonnullos Græcos sollicitabat ad rempub. dignitatemq; priusnam recuperandam. Qui homines Athenis opibus affluentes erant: ij paci consulendum dicebant. Sed eorum, qui ex mercede uiuebant: quibus olim Philippus dixerat bellum pro pace esse, pacem pro bello: sententia uincebat. Continuo psephisma oratores fecerunt: populum communis libertatis Græciæ curam suscipere: præsidia ex ciuitatibus exturbare: triremes comparare quadraginta: tres tribus in statione & excubijs pro agro Attico esse: reliquas septem paratas esse ex eodem ad bellum proficisci: Legatos mittere ad cæteros Græcos: qui docerent, ut olim factitasset, ita nunc etiam populum Atheniensem commoda sua pro salute communi in discrimen obiecturum. Prudentibus hominibus hæc ad honestatem præclara, ad securitatem parum utilia uisa sunt: uidelicet populum ante tempus contra maximas iniuriasq; copias in tantum se periculum conijcere: nulla

nulla praesertim necessitate cogente: neque Thebana
 calamitate sapere. Legati, ciuitates et gentes obun-
 tes, multas ad belli societatem adduxerunt. Ceteri
 Graeci partim cum Macedonibus faciebant: partim
 otium bello anteferebant. Cum Atheniensibus conspe-
 rarunt Aetoli, Thessali, Oetaei, Phthiotae, Helien-
 ses, Dores, Locri, Phocenses, Aenianes, Clyzei, Do-
 lopes, Athamanes, Leucadij, aliqui ex Molossis, Il-
 lyrij ite et Thraces. Accedebant ex Euboea Cary-
 stij: ex Peloponneso Argiui, Sicyonij, Elei, et Mes-
 senij: et qui littus incolebant. Leostheni populus
 quinq; millia ciuium misit, equites quingentos, bis
 mille exteros milites. Boeoti, quod uictore populo
 Atheniensi uidebant possessiones Thebanorum, qui-
 bus ipsi Alexandri concessu tum fruebantur, illis re-
 stitutum iri: a Macedonibus stabat. Leosthenes cum
 parte copiarum in Boeotiam inuadens, praelium ses-
 cundum fecit. Inde Thermopylas ueniens: aditu ear-
 um occupato, Macedones expectabat. Antipater,
 audita Graecorum rebellionem, Craterum ex Cilicia
 accersit: item Leonnatu, cui prouincia Phrygia, quae
 prope Hellepontum est, obtigerat. Deinde cum tre-
 decim millibus peditum Macedonicorum, et equi-
 tibus sexcentis, in Thessaliam uenit. Simul nauiga-
 bat classis triremium centum et decem. Thessali a
 principio cum multo fortius equitatu iuuabant: post
 ab

Leonnatus in
 Diodoro legi
 debet.

ab Atheniensibus persuasi, cum Leosthene sese coniunxerunt. Qua accessione Athenienses longè Macedonibus superiores erāt. Antipater uictus, qui ne prælio contendere amplius auderet, nec redire domum: in ciuitatē Lamiam confugit. Ibi, rebus ad defensionē prouisis, auxilia ex Asia expectabat. Leosthenes, cū ad pugnam eum elicere non posset: quotidiana oppugnatione urbem adoriebatur. Quam cū propter Macedonum uirtutem expugnare non posset: fossā muroq; factō, eos egressu prohibebat, atq; re frumentaria intercludebat. Aetoli permissu eius ad curanda negotia sua domum redeunt. Antipater eruptionem in eos facit, qui fossam ducebant: in qua dux Leosthenes lapide ad caput percussus moritur, honorificeq; sepelitur. Orationem in funere Mors Leosthenis. Hyperides habuit: qui & eloquentiæ laude, & odio Macedonici nominis, ceteris oratoribus anteibat. Illo enim tempore Demosthenes Atheniensium oratorum princeps in exilio erat: de Harpaleis nūmis, quos accepisset, condemnatus. In locum Leosthenis Antiphilus substitutus est: uir scientia rei militaris, & animi magnitudine præstanti. In Asia Ptolemæus Lagi filius: qui Aegyptum prouinciā obtinebat: quoniam eam sibi à Perdicca ereptum iri prospiciebat: societatem cum Antipatro, cui Macedonia uicē naq; loca attributa fuerant, consiliorum & rerum omnium

omniū coijt. Lysimacho Thracia in sortitione prouinciarum obuenerat: qui, ferro & manibus cum Seuthe eius rege collatis, potiri illius regionis conabatur. Leonnatus ex Asia, Antipatro opitulandi gratia, transiens: cum exercitu peditum amplius uiginti milliū, et mille quingentis equitibus, per Thessaliam iter facit. Græci, desistentes ab oppugnanda Lamia: Leonnato cum peditatu uiginti duorū millium, & equitatu amplius trium millium ac quingentorum, obuiam proficiscuntur: Menone duce prælium secundum equestre faciunt: in quo Leonnatus interemptus est. Peditatus, equitatu pulso, integer discedit: omnisq; incolumis cum Antipatro se coniungit, qui tum recessit. Cū autem imperiū maris Macedones tenerent: Athenienses classē nauium numero centum & septuaginta comparant. Macedonicae naues erant ducentæ & quadraginta, quibus præerat Clitus. Is Eetionem Atheniensium nauarchum bis circum Echinadas insulas superauit.

Craterus. Sub id tēpus Craterus ex Cilicia ab Antipatro euocatus, cum firma manu uenit: atq; in Thessalia propter Peneum flumen cum illo sese iungit. Erat uniuersus eorum exercitus amplius quadraginta millium armatorum, sagittariorum & funditorum ter mille, quinque millium equitum. Græci, quod multi contemptu hostiū domum reuerterant, numero longē

gē inferiores erant. Reliqua enim fuerunt tantum
 uiginti quinq; millia peditum, equitum tria millia et
 quingenti. Prælio commisso, equestri prælio Græci
 uincunt: superantur eorum pedites: sed ordinibus ta-
 men seruatis in tutum locum se recipiunt. Quibus
 pedem referentibus, etiam equitatus ad ipsos redijt.
 Ceciderunt ex Græcis uiri amplius quingenti: ex
 Macedonibus, centum & triginta. Postero die Me-
 non & Antiphilus duces pacificatoriam legatio-
 nem ad Antipatrum mittunt. Ille cum singulis ciui-
 tatibus agere uult: id Græci recusabant. Ipse igitur
 & Craterus Thessaliæ ciuitates expugnat: cum qui-
 dem Græci opē ferre non possent. Cæteræ metu per-
 culsæ, singulæ cum Macedonibus pacificatæ fuerūt.
 Supererant Athenienses & Aetoli: qui in hac desti-
 tutione de bello cum suis ducibus consultabant. An-
 tipater, sœdere Græcorum disiecto, omnibus copijs
 contra Athenienses uenit. Qui in magnas angustias
 adducti: cum derelicti à cæteris essent: Demadē ora-
 torem, quem, quòd ter legum malè latarum conui-
 ctum leges consilium dare uetabant, infamia libera-
 rant: cum Phocione & alijs ad Antipatrū mittunt.
 Antipater se conditiones nullas accepturum respon-
 det: nisi populus uictoris potestati se permittens de-
 dat. Eandem enim sibi, cum Lamiæ obsessus & in-
 clusus teneretur: cum de cōpositione ageret: à popu-
 lo

Pugna ad Cra-
 nonem, Plut.
 in Phocione.

Athenæ Anti-
patro dedun-
tur.

lo conditionem latam fuisse. Neceſſitate itaq; Athe-
nienſes coacti: ſe ſuaq; omnia in fidē atq; poteſtatem
Antipatri permiferunt. Ille humaniter agens, cete-
ra omnia eis relinquit: tantūmodò popularem ſta-
tum immutat: in poſterumq; ex cenſu remp. admini-
ſtrari uult. Qui igitur amplius bis mille drachmarū
rem habebant: ijs in urbe licebat remanere. Reliquā
plebem miſeram et ieiunam, quam turba & rerum
nouarum ſtudiū paſcebat, ex repub. eiecit: ijsq; qui
uolebant, locum ad habitandum in Thracia con-
ceſſit. Erat eorum, qui expulſi fuerunt, numerus
hominum amplius ſuiginti duorum millium. Ceteri,
qui ad nouem millia erāt, remanentes domini reip.
& agri, Solonis legibus utebātur. Bona nullius pub-
licata: ſed præſidium, cuius præſectus erat Menyl-
lus, recipere cogeantur: ne quis nouis rebus ſtude-
ret. Ita præter ſpem Athenienſes pacem & otium
cōſecuti fuerunt. Antipater in Macedoniā reuerſus
eſt: filiaq; maxima natu Phila Cratero collocata, re-
diū ei in Aſiā parauit. Clementē itē erga ceteras in
Græcia ciuitates ſeſe præſtās, eaſq; prudenter guber-
nans: laudationib. & coronis ornatus fuit. Etiā Ae-
toli, principio grauiter ab Antipatro & Cratero
oppugnati, cum eis tandem tranſegerunt. Ceterū
Samios poſt quadraginta trium annorū exiliū Per-
diccas in patriam reſtituit.

ERRATA.

Pag. 50. Lin. 4. propositionis, translationis.
 58. 24. ea orator. 59. 15. appareat. 62.
 23. pro est, lege σ . 63. 3. uidete. 63. 25.
 παρρησία. 71. 23. nullo. 80. 7. arre-
 pturas. 92. lege pro est, σ . 99. 5. oration-
 nibus. 118. 17. etiam ad sequent. 119. 20.
 διελέχεται. 128. 23. nugae. 140. 8.
 ἡ γνώσις. 143. 10. uersui. 146. 25. in sub-
 tili σ pressa. 150. 10. ἐπιστομῆς. 171.
 21. stria, ut in. 227. 16. μάτῳ.) ὁ δὲ
 ὡς δὲ. 331. 18. peditum σ equitum de: qui lo-
 cus in aliquot exemplaribus corruptus erat. cetera,
 si qua peccata leuiores sunt, æquus lector bone
 consulet.

EXCVD EBAT
~~Blasius Salazar~~
 M. D. LIII.

— 1 —

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

